

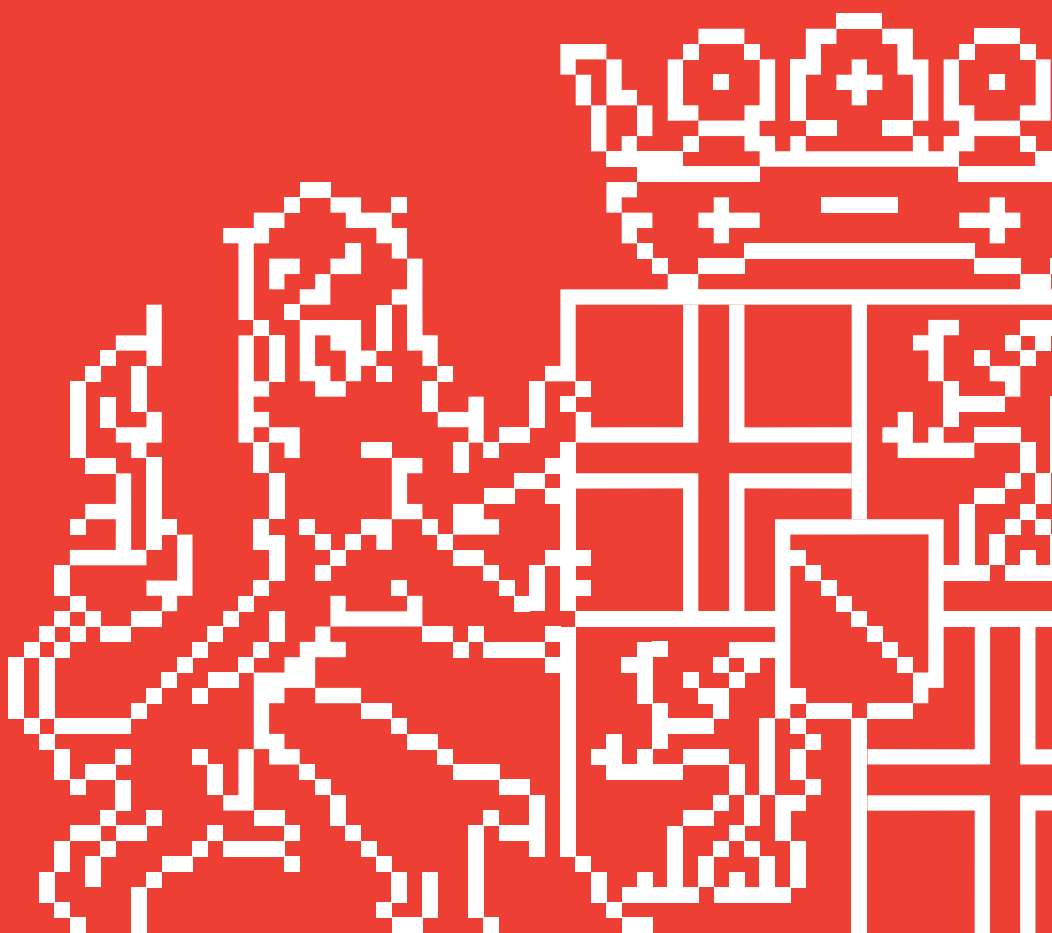

PROVINCIE UTRECHT

Notulen

van het verhandelde in de vergadering van
Provinciale Staten van Utrecht gehouden op

18 maart 2013

Notulen

*van het verhandelde in de openbare vergadering van
Provinciale Staten van Utrecht gehouden op*

18 maart 2013

ISBN 0920-3370

Bladwijzer

op de notulen van Provinciale Staten van Utrecht Vergadering 18 maart 2013

Onderwerp	Bladzijde	Nummer
BESTUUR, EUROPA en MIDDELEN		
Voorstel van Gedeputeerde Staten van 29 januari 2013, dienst/sector MAO, nummer PS2013BEM02, inzake de algemene subsidieverordening.	54	
Daartoe besloten	66	PS2013BEM02
MILIEU, MOBILITEIT en ECONOMIE		
Voorstel van Gedeputeerde Staten van 29 januari 2013, dienst/sector MEC, nummer PS2013MME05, inzake cofinanciering Utrecht Science Park.	51 - 54	
Daartoe besloten	66	PS2013MME05
RUIMTE, GROEN EN WATER		
Voorstel van Gedeputeerde Staten van 15 maart 2013, dienst/sector FLO, nummer PS2013RGW04, inzake opstellen provinciaal inpassingsplan 'Prinses Máxima Centrum voor Kinderoncologie'.	54 - 65	
Daartoe besloten	66	PS2013RGW04
STATEN (provinciale)		
Vaststellen agenda	9 - 15	
Ingekomen stukken	15	
Vragenhalfuurtje	15	
Vaststellen van de notulen 5 februari 2013 en de besluitenlijst van 4 februari 2013.....	15	
Voorstel van Gedeputeerde Staten van 14 maart 2013, dienst/sector Directie, nummer PS2013PS01, inzake Vaststellingsovereenkomst De Waal c.s. – provincie Utrecht over finale kwijting oplevering oude provinciehuis.	15 - 51	

Onderwerp	Bladzijde	Nummer
Daartoe besloten	66	PS2013PS01
Motie 18 (Pvda) Instellen eigen asbestonderzoek	19	
Ingetrokken.....	18	
Motie 19 (D66) Evaluatie huisvesting (gewijzigd incl. beraadslaging)	23/49	
Aanvaard		
Daartoe besloten	66	
Voorstel van Provinciale Staten van 14 maart 2013, dienst/sector SGU, nummer PS2013PS02, inzake instellen vertrouwenscommissie.	65	
Daartoe besloten	66	PS2013PS02
Stemverklaring.....	65 - 66	
Stemmingen	66	
Besluit over het opheffen van de vertrouwelijkheid van de stukken die Provinciale Staten hebben gekregen over de vaststellingsovereenkomst De Waal c.s. Provincie Utrecht over finale kwijting oplevering oude provinciehuis.	67 - 70	

Presentielijst

vergadering 18 maart 2013

Voorzitter: E.R.M. Balemans, plaatsvervangend voorzitter

Griffier: L.C.A.W. Graafhuis

VVD	mevr. drs. F.M. Alsem, Harmelen dr. F.H. Barneveld Binkhuysen, Soest W.J. Joustra, Langbroek drs. J.A.J. Konings, Vleuten mevr. Y. Smit, Maarssen mr. D.S.L. Tuijnman, Utrecht mevr. dr. A.J. Vlam, Nieuwegein G.H.J. Weierink, Maartensdijk Z. el Yassini, Utrecht	SP	M.H.O. Boer, Bilthoven A.M. Meijer, Amersfoort mevr. drs. A.M.C. Mineur, De Bilt
		ChristenUnie	drs. C. de Heer, Amersfoort A.J. Schaddelee, Houten
		SGP	W. van Wikselaar, Driebergen
		50Plus	mevr. W.M.M. Hoek, Vreeland
		PvdD	W. van der Steeg, De Meern
PvdA	mevr. drs. U.P. Blom, Driebergen drs. K.E. Driehuijs, De Meern A. Essousi, Utrecht ing. D. Kiliç, IJsselstein drs. C. de Kruijf, Leusden mevr. P.J. van Viegen MSc, Utrecht mr. E. de Vries, Amersfoort	Afwezig:	
		VVD	drs. A.H.L. Kocken, Utrecht
		SP	ir. ing. Y.S. Lutfula, Utrecht
CDA	mr. J.M. Buiting, Utrecht mevr. P. Doornbal-van der Vlist, Lopik ir. H. Graaff, Amersfoort mevr. drs. M.W.J. Maasdam-Hoevers, Zeist mevr. H.Nap, Vleuten W. Westerlaken, Willige Langerak	Leden van Gedeputeerde Staten	drs. R.W. Krol, Soest J.W.R van Lunteren, Hoogland mevr. A.M.A. Pennarts-Pouw, Montfoort drs. R.E. de Vries, Hollandsche Rading
D66	drs. J.G. Boerkamp, Utrecht ir. N.J.P. Hoefnagels, Bunnik ir. J.P.M. Peters, Bilthoven dr. I.Thonon, Utrecht mevr. drs. J.C.M. Versteeg, Utrecht		
PVV	mevr. E.J. Broere, Soest R.G.J. Dercksen, Bosch en Duin ir. H. IJssennagger, Bilthoven ing. H.N. Scherer, Maartensdijk drs. W.J. Ubaghs, Maarssen		
GroenLinks	drs. F.H. Bekkers, Utrecht mevr. A.C. Boelhouwer, Wijk bij Duurstede J. Fastl, Utrecht drs. B. Nugteren, Utrecht		

Opening.

De VOORZITTER: Staten van Utrecht, hartelijk welkom. Ik open bij deze uw vergadering.

In de loop van de agenda van deze dag moet er een beslissing worden genomen over de status van een aantal stukken ten aanzien van de geheimhouding. Ik heb inmiddels met deze en gene overleg gehad en ik stel u voor dat in een besloten vergadering te doen. Zijn daartegen bezwaren?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik neem kennis van uw voorstel. Ik wil de vergadering meedelen dat er volgens ons voor die geheimhouding geen enkele materiële aanleiding is en dat deze stukken gewoon in het openbaar deel behoren uit te maken van de beraadslagingen.

De VOORZITTER: Daarmee constateer ik dat SP geacht wordt tegen mijn voorstel te stemmen. Mag ik constateren dat de rest van de partijen ermee instemt? Dat is het geval.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Wat was precies uw voorstel? Ik was even afgeleid. Ik moet nog 'in the mood' komen.

De VOORZITTER: Mijn voorstel is om de openbare vergadering even te schorsen en over te gaan tot een besloten vergadering, waarin wij zullen discussiëren over het al dan niet handhaven van de status van stukken die door Gedeputeerde Staten als geheim zijn behandeld. Daarmee is dat besloten.

Ik verzoek iedereen die niet gerechtigd is op grond van de wet aanwezig te zijn bij besloten vergaderingen de zaal te verlaten.

Ik schors de vergadering.

Schorsing van 14.06 uur tot 14.36 uur.

De VOORZITTER: Ik heropen de vergadering. Ik kan u melden dat de heer Kocken afwezig is wegens ziekte. Er zal straks een kaart circuleren. Die is niet bedoeld voor de heer Kocken, maar voor de commissaris van de Koningin. Wij moeten hem vandaag missen als gevolg van een ongeluk. Het verzoek is op de kaart enige woorden van waardering, bijstand, steun, sterkte toe te voegen. Dan zullen wij ervoor zorgen dat de kaart namens

de Staten bij de commissaris terechtkomt.

Ik wil de heer Ali Essousi van harte feliciteren met de geboorte van zijn zoon Benjamin. Ik begreep dat u al een blijk van felicitatie ontvangen heeft.

De heer ESSOUSI (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Dank u wel. Ik wil mijn waardering uitspreken voor alle felicitaties, kaarten, bloemen die ik heb mogen ontvangen van collega-fracties, collega-statenleden, collega-niet-statenleden, Gedeputeerde Staten en de statengriffie. Ook namens mijn vrouw en ik mag vermoeden ook namens Benjamin, bedankt.

De VOORZITTER: Wij wensen u veel geluk en succes. Dan heb ik een mededeling aangaande de interruptie-microfoons. Ik heb van de griffie begrepen dat er een nieuw systeem is. Dat betekent dat u het knopje ingedrukt moet houden als u spreekt. Dat geldt ook voor als u hier spreekt. U moet het knopje aanklikken. Wij hebben vandaag te maken met live stream. Zo gauw uw knopje wordt ingedrukt, wordt de camera op u gericht tenzij mijn microfoon openstaat. Dan weet u dat.

Er zijn geen verzoeken binnengekomen voor het vragen-halfuurtje. Dat punt kunnen wij overslaan.

Vaststellen agenda.

De VOORZITTER:Kunt u instemmen met de agenda?

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb twee ordevoorstellen. Het eerste ordevoorstel behelst agendapunt 9 over de Vaststellingsovereenkomst De Waal. Vorige week is verzocht dit punt met spoed op de agenda te plaatsen. Wij hebben daarover gezegd dat het prima is om dat te doen, gezien de argumentatie die er op dat moment onder lag om de financiële consequenties van, zeg maar, de hetze te beperken. Dat is de reikwijdte waarbinnen wij gezegd hebben dat het akkoord is. Dat is voor ons de status van het stuk, zoals het op dit moment op de agenda staat. Vrijdag is daaraan een partij documentatie toegevoegd om een inhoudelijk debat te voeren over deze casus. Dat signaal bereikte ons vrijdagmiddag. Zaterdag hadden wij een bijzonder belangrijke partijbijeenkomst, waar ik naartoe ben geweest, zoals u begrijpt. De zondag is voor mij geen werkdag. Ik heb pas vanmorgen naar die stapel gekeken. Ik moet zeggen dat er pakweg 30 centimeter papier ligt. Ik heb niet kunnen constateren of in die stapel papier alle documenten zitten die mij al bekend waren. Er zit wel een

document in dat ik nog niet kende. Dat roept bij mij het volgende op. Ik zou het debat vanmiddag alleen willen voeren over het voorstel zoals het nu voorligt en te spreken over deze vaststellingsovereenkomst en niet het politiek-inhoudelijke debat te voeren over het hele dossier. Dat hoor ik namelijk in de wandelgangen. Ik heb de vraag aan u: is het correct, zoals ik zojuist verwoordde, dat dit de juiste verwoording is? Als dat het geval is, dan vind ik dat artikel 72 voor ons vergaderdocument van belang is, dat zich ertegen verzet de vergadering verder uit te breiden met andere, inhoudelijke argumenten over het totale dossier. Als die interpretatie juist is, dan ben ik klaar met het vaststellen van dit ordepunt. Als dat niet zo is, dan wil ik de discussie voeren over de vraag: in hoeverre wij vanmiddag bereid zijn ?

Als tweede argument komt erbij dat wij net een document als geheim bestempeld hebben tot er een besluit in de vergadering is genomen. Dat betekent dat vrij vergaderen en vrij spreken over dit onderwerp zeer beperkt wordt. Dat vind ik een tweede argument om dit punt vanmiddag verder niet politiek-inhoudelijk te behandelen.

Mijn tweede ordevoorstel: op basis van de besluitvorming, die wij net gedaan hebben onder geheimhouding, toevoegen een agendapunt 13a. De titel zou volgens mij kunnen zijn: Het heroverwegen van de geheimhouding. Dat voorkomt dat wij na de stemmingen op dat moment gelijk de sluis openzetten om documenten naar buiten te brengen, alvorens wij hebben afgesproken hoe lang die geheimhouding duurt. Ik wil dat agendapunt dus graag agenderen om te voorkomen dat zaken direct daarna vogelvrij de lucht in gaan.

De VOORZITTER: Agendapunt 13a zou na het agendapunt over de stemmingen moeten komen?

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Na de stemmingen en voor de sluiting.

De VOORZITTER: De heer Van Wikselaar heeft een voorstel van orde gedaan. Ik ga de woordvoerders langs om te horen wat zij ervan vinden.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb kennis genomen van de inbreng van de heer Van Wikselaar over zijn ordevoorstel. De fractie van de VVD is van mening dat wij best een integrale discussie kunnen voeren over het asbestdossier. Tenslotte zijn wij al bijna een jaar bezig met deze problematiek. Provinciale Staten zijn frequent op de hoogte gehouden over de voortgang van

dit dossier door de gedeputeerde. In de commissie BEM is hierover meerdere keren gesproken en in december heeft nota bene een andere partij een spoeddebat over dit dossier aangevraagd. Al met al vinden wij dat het debat gewoon kan worden gevoerd.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Voordat u het hele rondje doet, wil ik nog zeggen dat ik u een vraag heb gesteld. Is mijn interpretatie van het stuk, zoals het geagendeerd is, zuiver? Gaat het alleen maar om de vaststellingsovereenkomst? Die is geagendeerd en die ligt voor. Dat betekent in mijn beleving dat wij vandaag alleen maar daarover kunnen spreken. Als dat de juiste interpretatie is, dan doe ik een beroep op artikel 72 en dan ga ik voor elke verdere uitbreiding liggen. Ik wil dus eerst een reactie van u. Is dit passend binnen de agenda, ja of nee?

De VOORZITTER: Mijnheer Van Wikselaar, zoals u weet stelt het presidium de conceptagenda vast en stuurt die vervolgens naar de Staten. Wij hebben daarbij toen gezegd dat het voorstel De Waal wordt geagendeerd als zodanig. Dat laat onverlet, wil je op een gegeven moment tot een eindoordeel over een stuk komen, dat het fracties vrij staat om een bepaalde argumentatie of opbouw in hun verhaal te geven hoe zij tot dat oordeel zijn gekomen. Ik kan als voorzitter niet treden in de grens van wat u wel en niet mag zeggen bij een bepaald agendapunt. Het doel van deze vergadering is uiteindelijk te komen tot besluitvorming over een vaststellingsovereenkomst. Dat besluit is geagendeerd. Ik heb geconstateerd dat er verschillen van opvatting zijn over de reikwijdte van het debat. Dat is echter uiteindelijk iets op grond van artikel 9, lid 4, van het Reglement van Orde van de Staten. De Staten bepalen hoe de agenda er uitziet. Dat is eigenlijk wat wij nu met uw ordevoorstel bespreken.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! U kunt van mij toch niet vragen om een kwalitatief inhoudelijk en inhoudelijk debat te voeren, waarvan personele consequenties het gevolg kunnen zijn, als wij op een vrijdagmiddag een stapel stukken van 28 centimeter ontvangen, waarvan zeker de helft documenten zijn die wij nog niet gehad hebben. Dat kan toch niet waar zijn? Ik doe een pleidooi naar de andere fracties om dat argument serieus te nemen.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Er is één vraag die ik wil voorleggen aan de gedeputeerde, omdat het van belang kan zijn voor de

wijze waarop wij vandaag het debat voeren. Wij hebben in december gezegd dat wij geen politiek oordeel zouden vellen, omdat wij in een juridische procedure zitten. Dat is voor de ChristenUnie heel belangrijk geweest. Wij zitten nu volgens mij in een bodemprocedure – ik wil van de gedeputeerde graag weten of dat zo is – totdat de finale kwijting is gedaan. Als dat het geval is, dan vind ik het nu niet het moment om een politiek oordeel te vellen, omdat wij nog steeds in die juridische procedure zitten. Ik zou dat graag gecheckt willen hebben.

De VOORZITTER: Ik verkeerde in de veronderstelling dat u een interruptie pleegde op het verhaal van de heer Van Wikselaar. U geeft echter uw standpunt. Ik wil eerst even het rijtje van de fracties ordentelijk afgaan, zodat wij een beeld krijgen hoe er gedacht wordt over de behandeling van dit agendapunt.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Wij steunen in hoge mate de opvatting van de heer Van Wikselaar. De informatie is omvangrijk, zeker niet gestructureerd en, ik zeg het meteen maar even, wij weten niet wie politiek verantwoordelijk is voor een en ander. Recent, vlak voor het weekend, zijn de stukken tot ons gekomen. Wij denken dat wij een veel beter onderbouwd en gedegen oordeel zouden kunnen hebben als wij ons even kunnen bezinnen en als wij even wat aanvullend onderzoek kunnen doen. Zoals u weet, kom ik daarover met een voorstel.

Ons voorstel zou zijn: beperk het tot die vaststellingsovereenkomst, kleed het desnoods een beetje aan en houd het daarbij en kom op een later tijdstip, beter onderbouwd, in een betere discussie terug op de uiteindelijke finale oordeelsvorming daarover.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Laten wij in elk geval onze zegeningen alvast tellen en dat het geluid is dat wij in elk geval met elkaar een punt willen zetten. Wij willen in elk geval vandaag duidelijkheid hebben over wel of niet schikken.

Ik ben het eens met iedereen die zegt dat hij of zij zich goed wil kunnen voorbereiden op een debat. Dan kun je je afvragen of dit een afronding is. Nu, schikken is afronden. Dat heeft dat onderwerp al in zich. Wij zullen daar uiteindelijk iets van moeten vinden.

Ik zei net dat je je goed moet kunnen voorbereiden op een debat, maar dit is geen nieuw onderwerp. Al vanaf april 2012 waren er statenvragen en mondelinge vragen, werden wij regelmatig bijgepraat en was er een extra PS-vergadering op 12 december 2012. Het is niet een

nieuw onderwerp, zoals het Prinses Máxima Centrum dat wel is. Dat kwam ineens op ons bordje. Dat vind ik van een andere orde. Dit is echter een onderwerp dat niet nieuw is.

Al die tijd hebben wij gezegd dat het onder de rechter was en dat wij niet vrijuit konden spreken. Nu kunnen wij dat wel. Nota bene de SGP verweet ons op 20 december 2012 dat wij als partijen zo stil waren. Wij hebben dat steeds gedaan en wij hebben de kaarten voor onze borst gehouden, simpelweg omdat wij vonden dat het wellicht schade aan de juridische positie van de provincie zou kunnen toebrengen. Ik denk dat er nu weinig extra feiten zijn om het niet in de volle breedte te kunnen bespreken. Ik moet wel eerlijk zeggen dat de inbreng die wij straks hebben, zich zal toespitsen op het schikkingsvoorstel. Dus vraag ik aan de heer Van Wikselaar: mag dat dan nog wel? Ik wil daarover namelijk wel het een en ander kwijt. Wat ons betreft, denk ik dat er heel weinig extra feiten zijn. Maar dat is ter beoordeling van eenieder. Ik vraag de heer Van Wikselaar dus toch maar even: mogen wij ons straks nog wel uitspreken? Wij voelen ons nu namelijk een stuk vrijer om te spreken dan op 20 december 2012.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Voor ons speelt mee dat wij erin meegegaan zijn dat de vaststellingsovereenkomst op de agenda mocht komen vandaag. Daarover gaan wij, wat ons betreft, gewoon spreken. Prima. Er is echter een andere kant. In december hadden wij een aantal commentaarpunten. Toen bleef het van de kant van mevrouw Doornenbal ongelooflijk stil. Daar hebben wij toen dat punt van gemaakt. Het moment waarop wij open over dit dossier kunnen spreken, begint er nu aardig op te lijken. De eerste stap wordt wat ons betreft vanmiddag gezet. Daar doen wij gewoon in mee met ons verhaal. Een stap verder is uiteindelijk de beoordeling van het totale dossier. Het gaat ons te ver dat vanmiddag op de agenda te hebben. Dat is niet de afronding. Als mevrouw Doornenbal zegt dat zij een punt wil zetten, dan vind ik dat prima. Dan zetten wij vanmiddag een punt achter de discussie, intern, met De Waal. Dat is de punt die ik vanmiddag wil zetten. Wat ons betreft is de motie van de PvdA hartelijk welkom. Wij zullen die motie ondersteunen om daarmee een stukje meer onderzoek te doen: wat is er precies gebeurd, hoe is het gedaan, wat wel, wat niet, waarom wel, waarom niet? Uiteindelijk kunnen wij daarmee een politiek oordeel geven over het dossier dat wij in een later stadium zullen voeren.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Dank u wel, mijnheer Van Wikselaar voor deze verduidelijking. Wat ons betreft is het aan eenieder die oordelen te leveren die men wil leveren. Volgens mij was er ook een motie van wantrouwen in december 2012. Dat zou dan ook erg voortijdig geweest zijn. Dat klopt dan inderdaad wel. Ik denk dat het aan elke fractie zelf is om een finaal oordeel te kunnen geven of niet. Ik zou willen voorstellen het debat gewoon te laten plaatsvinden en iedere fractie haar inbreng te laten hebben. Laten wij alstublieft eens gewoon kijken hoe het verloopt en laten wij niet al bij voorbaat allerlei vooringenomenheid tonen. Dat lijkt mij niet passend bij dit onderwerp. Ik zou u, voorzitter, willen verzoeken in elk geval het debat te laten plaatsvinden zonder restricties.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Een vraag voor mevrouw Doornenbal. Misschien kan zij zich voorstellen dat als er een finaal debat dreigt te komen, de inbreng van fracties anders is dan wanneer er nog een moment komt, waarbij men met wat extra bezinning en met wat extra onderbouwing alsnog tot een finale afronding komt. Maakt het wat uit of wij dat nu doen – helaas, zou ik bijna zeggen, want ik zou het liever niet doen – of dat wij dat doen op basis van gedegen onderzoek van een eigen club mensen vanuit deze Staten? Beseft zij dat zij ons in wezen dwingt tot een niet-optimale of een sub-optimale beoordeling?

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Het grappige is dat de heer De Kruijf eigenlijk verzoekt voortaan een schriftelijke eerste ronde te houden. Hij geeft nu al een positie weer, waarvan hij nog niet kan zeggen of het dat inderdaad gaat worden. Ik vind dat vooringenomen. Ik vind dat ook niet verstandig. Ik zou, nogmaals, inderdaad willen verzoeken om het debat gewoon maar eens te voeren en te zien waar wij op uitkomen, zonder dat wij van tevoren al denken dat wij de uitkomst weten. Het wordt ons altijd verweten, maar in dit geval leg ik de bal graag terug.

Mevrouw VERSTEEG (D66): Mijnheer de Voorzitter! Volgens mij zijn wij het debat al aan het voeren. Wij kunnen ons als D66 prima aansluiten bij de argumentaties van de SGP en van de PvdA. Ik wil daaraan wel mijn eigen uitleg toevoegen, zeker om te weten dat wij elkaar goed begrijpen. Naar de mening van D66 ligt het niet zo zwart-wit. Het is onzes inziens niet wenselijk, zeker niet als wij horen dat mensen een motie willen indienen, om te zeggen: dit wordt een technisch debat en wij gaan het

als een soort hamerstuk behandelen en de rest doen wij anders. Dus wij zijn sowieso voor een debat. Wij kunnen ons zeker vinden in argumenten van partijen die zeggen dat wij het debat nu niet in de volle breedte kunnen voeren. Om ons echter te beperken tot de overeenkomst die hier ligt, kan ik zeggen dat D66 haar inbreng in elk geval rondom het statenvoorstel zoals het er nu ligt heeft opgebouwd. Het is echter de vrijheid van alle fracties het in de eigen spreektijd te hebben waarover zij het hebben willen. Volgens mij zitten wij daarmee ongeveer op de lijn van de SGP en de PvdA.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik sluit mij uiteraard aan bij wat de heer Van Wikselaar gezegd heeft over de agendering van vandaag. Het kan niet zo zijn dat enkele partijen opeens het statenvoorstel Vaststellingsovereenkomst De Waal gaan veranderen in een ander onderwerp. Dat laten de regels simpelweg niet toe.

Tegen mevrouw Doornenbal wil ik zeggen dat privaatrechtelijk schikken natuurlijk heel wat anders is dan politiek schikken. Dat moeten wij op een ander moment doen, te meer omdat nog een aantal stukken geheim is. Ook die stukken willen wij in alle openbaarheid betrekken bij de afwegingen die er politiek te maken zijn. Laten wij er namelijk geen doekjes om winden: het gaat over het functioneren van de gedeputeerde.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Uit welke woorden die ik zojuist heb gezegd, maakt de heer Dercksen op dat ik hier een finale schikking, ook politiek, heb? De vooringenomen verbaast mij serieus. Ik heb dat net al gezegd. Nogmaals, wat is er tegen, mijnheer Dercksen, gewoon het debat te voeren? In de volle breedte. Wat maakt dat nu uit? De heer Dercksen kan dat in elk geval altijd wel. Wij zijn in december 2012 bij elkaar geroepen in een extra vergadering. Toen hadden wij ook niet erg veel tijd en was er ook van alles en nog wat voor te zeggen. Laat hij nu gewoon eens de ruimte geven aan het debat.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Volgens mij begon ik daarmee. Ik zei dat wij niet al te rigide moeten omgaan met de agenda. Wat mij betreft heeft iedereen alle vrijheid om te zeggen wat men wil, al zou het handig zijn een beetje bij de agenda te blijven, gelet op de tijd. Dat is echter aan u, voorzitter. Ik hoorde mevrouw Vlam echt zeggen dat zij een totaal oordeel over het asbestdossier wilde vellen. Volgens mij kan dat niet. Dat staat niet op de agenda. Als de heer Van Wikse-

laar er niet voor wil gaan liggen – dat doet hij overigens wel – dan zouden wij dat wel doen. Het kan niet binnen de regels.

Ten slotte wil ik nog zeggen dat ik de notulen van de vorige vergadering nog eens bestudeerd heb. Ik heb gezien dat alle coalitiepartijen riepen om een onderzoek. Dat verhoudt zich niet met het voorstel dat mevrouw Vlam hier doet, want zij wil hierover een einddebat voeren.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Wat ons betreft is het vrij simpel: wij moeten beginnen met het debat en dan zien wij wel hoe het verder loopt. Wij willen een aantal vragen stellen aan het college en wij willen ons standpunt toespitsen op het voorstel dat er ligt. Ik vind het veel te ver gaan om te zeggen: hier kunnen wij wel over praten en daar kunnen wij niet over praten. Het is duidelijk dat het besluit een afronding is van het lange traject dat in wezen begon bij het voornemen tot verkoop van het oude provinciehuis. In die zin is het ook een eindpunt. Als in het debat de motie van de PvdA bijvoorbeeld aangenomen wordt en er zal nog een onderzoek plaatsvinden, dan gaat dat gebeuren. Ik zie niet een reden waarom wij hier krampachtig zouden moeten discussiëren over welke woorden wij wel en niet zouden mogen uitspreken.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik begrijp van mevrouw Doornenbal dat zij zich nu vrij voelt. Dat is fijn met geheime stukken. Dus die vrijheid is beperkt. Laat ik beginnen met te zeggen dat de SP van mening is dat het inhoudelijke debat zo snel mogelijk en zo uitputtend mogelijk gevoerd moet kunnen worden. Wat betreft de SP maken wij een onderscheid tussen verschillende elementen. Dat is natuurlijk a, de vaststellingsovereenkomst, dat is b, de politieke consequenties, en dat is c, het totale proces en de leermomenten.

In onze visie kunnen wij de vaststellingsovereenkomst vrij rap behandelen. Ik denk dat iedereen het er wel over eens is dat de geldkraan dicht moet. Voor de SP zijn de politieke consequenties helder. Wij hebben niet voor niks voor de motie van afkeuring gestemd op 20 december, zeker nu blijkt dat wij eigenlijk op basis van de stukken gewoon gelijk hebben gekregen. Wij realiseren ons echter dat iedereen deze discussie diepgaand en goed moet kunnen voeren. In de overtuiging – ik hoop daaraan zekerheden te kunnen ontleen – dat op korte termijn en dus niet na een onderzoek dat maanden gaat duren, uiteindelijk alle facetten aan bod kunnen komen, willen wij vanuit die optiek het voorstel van de heer Van Wikselaar graag steunen.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb net bij een ander punt gezegd dat het voor ons heel belangrijk is een politiek-inhoudelijk debat te kunnen voeren als wij juridisch de zaak hebben afgesloten. Die vraag leggen wij bij de gedeputeerde neer. Als wij de zaak juridisch niet hebben afgesloten, dan kunnen wij daarover geen debat voeren. De fractie van de ChristenUnie zal daaraan in elk geval vandaag geen bijdrage leveren.

Wij zijn nu een half uur aan het debatteren over de vraag of wij wel of niet ergens over gaan debatteren. Als de fractie van de SGP artikel 72 echter inzet, dan wordt er niet over gedebatteerd en zijn wij gewoon klaar.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Ik sluit mij aan bij de woorden van de fractie van het CDA.

De heer VAN DER STEEG (PvdD): Mijnheer de Voorzitter! Het lijkt vandaag een vergadering te worden van de formaliteiten. In dat opzicht denk ik dat de heer Schaddelee een heel zinnige opmerking had. De fractie van het CDA gaf namelijk aan: laten wij er niet in de volle breedte over praten, zolang de zaak onder de rechter is. Ja, zolang wij als Provinciale Staten niks bekrachtigen, is de zaak dus formeel nog onder de rechter. De heer Krol gaf dat net ook aan. In dat opzicht steunen wij gewoon het verzoek van de heer Van Wikselaar.

De VOORZITTER: Ik heb iedereen gehoord. Ik ga kijken of ik een middenweg kan vinden, waarmee wij uit de voeten kunnen.

Ik realiseer mij heel goed dat de een of de andere persoon meer of minder tijd nodig heeft om documenten tot zich te nemen. Ik heb veel respect voor het feit dat de heer Van Wikselaar heeft gezegd dat de zondagsrust hem terecht heilig is - dat geldt voor meerderen in dit huis – en dat dat een beperking oplegt aan de tijd die men kan besteden aan de voorbereiding. Tegelijkertijd zie ik ook dat voorligt de vaststelling van een overeenkomst. Ik zou zeggen, dat het bijna ondenkbaar is sec naar een optelsom van die overeenkomst te kijken, zonder in overweging te nemen wat het bredere perspectief is, waardoor niet te komen is tot de vaststelling van deze overeenkomst.

Mijn voorstel aan u is het debat te voeren, waarbij wij gericht zijn op de uiteindelijke besluitvorming rondom de vaststellingsovereenkomst, maar dat het natuurlijk partijen vrij staat, vanuit hun eigen optiek, te kijken welke argumentatie en welke overwegingen zij nodig hebben om te komen tot een oordeel over die vaststellingsover-

eenkomst als het gaat om dingen die in het verleden of eerder uit documenten zijn gewisseld. Daarbij realiseer ik mij ook, zoals Gedeputeerde Staten hebben gezegd dat, als dit voorstel wordt aangenomen, wij sowieso nog een discussie krijgen over de dekking van het voorstel. Het einddebat zal niet hier *grosso modo* in finale zin helemaal plaatsvinden. Er hangt namelijk nog een motie in de lucht van de fractie van de PvdA. Het is aan u, Staten, daarover te beslissen. Het is dus bijna onmogelijk op voorhand al te zeggen: dit is wel of niet het finale debat, omdat dat tijdens het debat dat wij gaan voeren, zal moeten blijken met de aanname of de verwerping van een aantal onderdelen van het debat. Dat is de vaststellingsovereenkomst, maar er zijn mogelijk ook moties. Mijn voorstel aan u is om u te concentreren op het besluit dat genomen moet worden, maar dat u natuurlijk de vrijheid heeft om alles wat u nodig heeft om tot die conclusie te komen, te gebruiken in het debat. Kunt u daarmee instemmen?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Net als u ben ik het ook wel een beetje zat.

De VOORZITTER: Voor de duidelijkheid: ik zeg niet dat ik het zat was of zo, hoor.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik waardeer uw instelling buitengewoon. Het is voor mij lastig in te schatten of er hierna nog een debat komt of dat dit het debat is. Dat zal pas blijken gedurende de inbreng in het debat. Dat vind ik een lastig punt. Moet ik ervan uitgaan dat dat vervolg er niet komt of wel? Hoe schat u dat in?

De VOORZITTER: Ik zou bijna zeggen: resultaten uit het verleden Kijk, wat in de toekomst ligt, is ongewis. Dat zal voor een deel bepaald worden door de uitkomst van het debat op de verschillende onderdelen. Daar komt nog bij, en de heer De Kruijf weet dat misschien nog beter dan ik, dat het Reglement van Orde, altijd ruimte biedt om welk debat dan ook in deze statenzaal te voeren. Ik kan slechts in het voortraject adviseren over een agenda. De Staten bepalen uiteindelijk met elkaar de agenda. Mijn voorstel aan u heb ik net gedaan: richt u op de besluitvorming rondom de vaststellingsovereenkomst. Ik heb er echter alle begrip voor, ook in het debat dat gevoerd wordt, dat de Staten voor hun argumenten informatie moeten gebruiken om te kunnen aantonen waarom zij tot hun keuze zijn gekomen en dat het dus niet een simpele optelsom is van: hier staat vijf en dat had vier

moeten zijn, dus ben ik tegen. Daar zit soms een iets inhoudelijker argumentatie onder. Kunt u daarmee instemmen? OK, dank u wel. Dan is dit voorstel aangenomen en is er een eind gekomen aan dit ordedebat.

Dan heb ik een mededeling ten aanzien van de duur en de lengte van dit debat. Dat was natuurlijk ook moeilijk. Ik deel u mee dat het presidium heeft besloten voor dit debat twee uur uit te trekken. Het is dus een zogenaamd groot debat. Dat betekent dat de fracties die een tot twee leden hebben, een spreektijd hebben van zes minuten, dat de fracties tussen vier en zeven leden een spreektijd hebben van acht minuten, dat de fracties tot elf leden een spreektijd hebben van tien minuten en dat voor de GS-leden een spreektijd genoteerd staat van 23 minuten.

In de tweede termijn geldt voor iedereen een spreektijd van twee minuten.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik kijk hier wel een beetje van op. Net werd er gesproken over ruimte en de dynamiek die het debat zou kunnen krijgen. Nu zit er echter een tijds-klem op.

De VOORZITTER: Ik doe u altijd een voorstel over de duur. Dat gaat over de spreektijd die in de eerste termijn gereserveerd wordt. Dat zegt niks over de interrupties. Dat weet u zelf ook. Debatten lopen wel eens uit. Als er geïnterrupteerd wordt, duren debatten langer. Ik kan u in elk geval toezeggen dat, gelet op de behoefte van de statenleden, ik streng maar rechtvaardig zal proberen om te gaan met de spreektijden. Voor de eerste termijn zijn dit echter de richtlijnen.

Mevrouw VERSTEEG (D66): Mijnheer de Voorzitter! Wat de fractie van D66 betreft zou dit, horende de argumenten, een normaal debat kunnen zijn. Maar laten wij het niet ingewikkelder maken dan het is. Het wordt in elk geval wat anders dan de heer Meijer bepleit. Dat zou voor ons ook wat redelijker voelen, gezien alles wat wij horen. Misschien moeten wij maar gewoon beginnen.

Mevrouw BLOM (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil mevrouw Versteeg volgen, als lid van het presidium. Er is mij net, voorafgaand aan de vergadering, gevraagd of ik akkoord ging met een groot debat. Toen heb ik gezegd: dan ga ik ervan uit dat er een knip plaatsvindt. Ik vind het nu niet duidelijk of er een knip plaatsvindt. Dus wat dat betreft, vind ik het beter nu een korter debat te houden en dan later een groot debat.

De VOORZITTER: Ik ga niet verder in op een discussie die wel of niet in het presidium plaatsvindt. Ik heb u een voorstel gedaan om dit debat tot een groot debat te verklaren: twee uur met de daaraan gekoppelde spreek-tijden. Dat is mijn voorstel aan u. OK, dan gaan wij dat als zodanig doen.

Ingekomen stukken.

Zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten overeenkomstig de voorgestelde wijzen van afdoening.

Vragenhalfuurtje.

De VOORZITTER: Er zijn geen vragen.

Vaststellen van de notulen van 5 februari 2013 en de besluitenlijst van 4 februari 2013.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik moet even opmerken, en ik hoop dat het in de notulen wordt opgenomen, dat GroenLinks op 4 februari geacht werd te hebben ingestemd met het voorstel van het college over de fusieplannen. Door een vergissing mijnerzijds is dat anders uitgevallen bij de stemming.

Wat betreft de notulen van 5 februari zie ik dat aan onze fractie is toegevoegd de heer Menno Boer. Hij is van harte welkom, maar wellicht dat hij zelf besluit om bij de SP te blijven.

De VOORZITTER: Laten wij die discussie niet gaan voeren. De notulen zullen overeenkomstig de feitelijke situatie gecorrigeerd worden.

De heer DRIEHUIJS (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb er de vorige keer ook op gereageerd toen de heer Nugteren dit probeerde. Je kunt na een vergissing bij de stemming hooguit aangeven dat je je vergist hebt. Dan kun je niet ineens geacht worden toch voorgestemd te hebben.

De VOORZITTER: Dat is de constatering die wij inderdaad gedaan hebben. Zo zal het ook verwoord worden.

Mevrouw VERSTEEG (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb doorgegeven dat in de besluitenlijst bij motie M13 staat dat die is ingediend door GroenLinks, D66 en PvdA. De motie was ingediend door D66. GroenLinks en PvdA hebben de motie mede-ingediend. Het zou nog gewijzigd

worden, maar ik wil het hier voor de verslaglegging gezegd hebben.

De VOORZITTER: Wij zullen dat wijzigen.

Zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten hierna de notulen van 5 februari 2013 en de besluitenlijst van 4 februari 2013 vast te stellen, met inachtneming van de voorstelde wijzigingen.

Statenvoorstel Vaststellingsovereenkomst De Waal c.d. - provincie Utrecht over finale kwijting oplevering oude provinciehuis.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! De vaststellingsovereenkomst van De Waal en de provincie over de oplevering van het oude provinciehuis. De fractie van de VVD heeft er behoefte aan dit te plaatsen in een context van: hoe kwam het ook alweer dat dit dispuut tussen De Waal en de provincie is ontstaan en wat is de aard van het dispuut eigenlijk?

Na een lange zoektocht naar geschikte huisvesting voor de provincie hebben Provinciale Staten gekozen voor de aankoop van het Fortis-gebouw en de verkoop van het oude provinciehuis. Een van de redenen om daarvoor te kiezen was de moeilijkheid om goed te kunnen verbouwen op de oude locatie. Veel Arbo-aanpassingen waren nodig. Ook was de aanwezigheid van asbest in dat gebouw bekend, zoals in vrijwel alle gebouwen in Nederland uit die periode. Mede vanuit het belang van de medewerkers is gekozen voor verhuizing, iets waar de VVD in haar overweging rekening mee heeft gehouden. De verkoop van het oude pand en ook de verhuizing zijn vlot verlopen. Wij zitten al weer bijna een jaar in dit mooie pand.

Wij waren dan ook met zijn allen verrast en geschokt toen in april de aanwezigheid van asbest naar voren kwam en de mate van aanwezigheid daarvan in het oude gebouw. Na een eerste onderzoek wezen rapporten van DCMR uit dat, ook al was er een aanwezigheid op sommige plekken, het uiteindelijk toch meeviel. Dat zeg ik wel met een zekere kanttekening, want je moet dat niet onderschatten. Op dat moment heeft het college van GS naar onze mening de juiste stappen gezet om de medewerkers te informeren, een aanpak te vragen, te zorgen voor een meldpunt voor hun vragen en een vraagbaak te zijn. Als goede werkgever ben je dat naar je medewerkers verplicht. Naar onze mening heeft dat op de juiste wijze plaatsgevonden. Daarmee was het geschil met de

koper nog niet opgelost. De VVD betreurt het dat dit helaas heeft geleid tot een dispuut, waarin men niet tot overeenstemming kon komen en het tot een rechtszaak heeft moeten komen. Zonder in technische details over die hele rechtszaak te treden – ieder zijn vak, zullen wij maar zeggen, en over wat onder de rechter ligt, praat je niet, zeker niet zolang dat nog loopt – heeft de rechter in eerste instantie gemeend te komen tot een boete-clausule. € 66.000 per dag is zeker een fors bedrag en heeft financiële consequenties voor de provincie die niet gering zijn.

Ook de VVD is hiervan geschrokken. De kans op een miljoenenstrop was zeker aanwezig. Eind december hebben wij hierover in de Staten ook al gesproken en toen was de hoop nog gevestigd op de tweede rechtszaak die in januari zou plaatsvinden. Hoewel er een maximum aan de gestelde boete kwam, is er in de kern weinig veranderd. Toen eind januari bleek dat er geen verbetering in de positie kwam, ontstond er een nieuwe situatie. Wachten op de bodemprocedure: was dat een reële mogelijkheid? Zouden wij dan wel krijgen wat de provincie voorstond? Gelijk hebben en gelijk krijgen zijn toch twee heel verschillende zaken. Ook al was de provincie ervan overtuigd een goede zaak te hebben, de vonnissen van de rechter beslisten in eerste instantie toch echt anders. Dat maakt toch weer een nieuwe situatie, waarin je als provinciebestuur een nieuwe afweging moet gaan maken.

In het statenvoorstel dat nu voorligt over de vaststellingsovereenkomst staat dat Gedeputeerde Staten juridisch advies hebben ingewonnen over de kansen in een bodemprocedure. Dat is advies van zowel de landsadvocaat als van Stibbe voor de second opinion. De VVD is van mening dat het houden van een second opinion een goede zaak is, want het is goed om goed beslagen ten ijs te komen en goed voorbereid te zijn en je afwegingen te maken.

Wij als Provinciale Staten zijn geen juristen. Wij zitten hier om Gedeputeerde Staten op een bestuurlijke manier te controleren in hun taken. Wij zijn er niet om de juristen het vuur aan de schenen te leggen en daar een mening over te hebben. Wat wel belangrijk is, is wat hun adviezen zijn en hoe Gedeputeerde Staten daarmee omgegaan zijn. De VVD heeft geconstateerd dat de beide juridische adviezen wijzen op een hoog risico op nog veel hogere financiële gevolgen voor de provincie. Wij vinden dan ook dat Gedeputeerde Staten een goede stap hebben genomen om te zoeken naar een overeenkomst met de koper om er hiermee uit te komen.

Gedeputeerde Staten hebben de afgelopen tijd Provinci-

ale Staten geïnformeerd via de commissie BEM over de voortgang van de gesprekken. Het resultaat is bereikt, maar de financiële resultaten liegen er niet om. Laten wij daarover helder zijn. De schikking van € 7 miljoen is een enorm bedrag. Maar waar zou de eindwaarde op uitgekomen zijn als er geen schikking of geen overeenkomst zou zijn? Met een boete van € 66.000 per dag gaat de teller erg hard, nog los van de saneringskosten. Dat risico is met deze overeenkomst gelukkig van de baan. In de berekening van de verhuiskosten was de € 7 miljoen voor de schikking niet meegenomen, anders had de business case er wellicht heel anders uitgezien en waren er misschien andere keuzes gemaakt. Maar achteraf is het altijd gemakkelijk om te oordelen.

Deze schikking doet pijn. Wij hebben daar zeker gemengde gevoelens bij. Pijn dat het allemaal zo is gelopen. Onvoorzien en ook onverwacht. Tenslotte was het bij iedereen bekend dat er asbest aanwezig was in het gebouw. Anders waren wij überhaupt niet verhuisd. Pijn, omdat voor € 7 miljoen veel andere zaken in de provincie geregeld hadden kunnen worden. Dat geld is nu niet beschikbaar, omdat wij deze schikking moeten afronden. Deze schikking werkt ook positief uit, omdat hiermee tot een finale schikking kan worden gekomen in dit lastige dossier en omdat hiermee het risico op een nog groter schadebedrag in langdurige procedures wordt voorkomen. Daar zijn provincie, medewerkers en bewoners van deze provincie meer bij gebaat. De VVD kan dan ook instemmen met het voorstel, zoals het nu voorligt. Wel willen wij zien hoe de nadere financiële afrekening vormgegeven gaat worden. Het college zegt daarop terug te komen bij de jaarsrekening en de voorjaarsnota. Dan zullen wij zeker goed kijken hoe dat verwoord wordt. Nogmaals, het is een fors bedrag en wij moeten goed kijken hoe dat gaat.

Wij hebben nog een enkele vraag. In de € 4,8 miljoen is gesproken van directe en indirecte schade voor De Waal. Nu is directe schade gemakkelijk aanwijsbaar, maar indirecte schade wat minder. In hoeverre is er gesproken en onderhandeld over de hoogte van dat schadebedrag? Wat betekent deze schade voor de totale business case van de kosten van de verhuizing naar het Fortis-gebouw?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! In het vorige debat dat wij hier hadden, heeft de fractie van de VVD gezegd dat zij wilde wachten met een besluit om een onderzoek in te stellen tot het moment dat deze zaak niet meer onder de rechter was. Ik ben benieuwd

hoe mevrouw Vlam daar nu in staat, want laten wij wel wezen: het voorstel gaat er vandaag wel doorheen komen. Het valt mij op dat zij in haar betoog eigenlijk helemaal geen rol toebedeelt aan de gedeputeerde. Zij doet het voorkomen alsof dit hele asbestdossier als een soort natuurverschijnsel over ons heen is gekomen. Volgens mij zijn de feiten toch iets anders. Ik zou dus graag van haar horen hoe zij de rol van de gedeputeerde ziet.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Om bij het laatste te beginnen: ik heb in mijn betoog meerdere keren gemeld dat Gedeputeerde Staten ons bij monde van de gedeputeerde op de hoogte heeft gehouden van de voortgang in dit dossier bij de BEM-vergadering. Zeker aan de informatiekant is er een voldoende rol geweest. Wij zijn ook op de hoogte geweest van het feit dat er gezocht is naar een schikking. Natuurlijk moeten wij het college op dat moment de tools geven, zodat de gedeputeerde op dat moment op basis van beschikbare informatie een afweging kan maken. Wij zijn geen van allen bij dat gesprek geweest. Wij geven het mandaat aan het college om dat te doen. Op een ander moment praten wij natuurlijk over wat wij van het resultaat van die afspraken vinden, zoals nu gebeurt.

De heer Dercksen refereert aan een onderzoek. In december hebben wij gezegd dat het nog veel te vroeg was. Net is al even gezegd dat er vandaag eerst een finale overeenkomst gaat komen. Een onderzoek hangt heel erg af van de vraagstelling. Als er voorstellen van dien aard zijn, dan zullen wij die graag bekijken, maar ik vind het moeilijk daarop vooruit te lopen.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Als er een onderzoek komt, dan zitten wij er samen bij en dan kunnen wij samen dat onderzoek vormgeven. De vraag is dus of de fractie van de VVD daaraan zal meedoen. Een tweede punt. Ik vroeg hoe mevrouw Vlam de rol van de gedeputeerde zag. Zij zei, kort samengevat: hij heeft ons goed geïnformeerd. Vindt zij echter niet dat hij een aantal beslissingen in het proces heeft genomen die bepalend zijn geweest voor het hele proces? Er is toch sturing geweest? Er zijn toch beslissingen genomen door Gedeputeerde Staten, door de gedeputeerde die hebben geleid tot de ellende die wij nu hebben? Ik heb haar dat niet horen zeggen en zelfs niet horen onderkennen. Dat is toch een beetje jammer.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik zou dan graag van de heer Dercksen willen weten welke besluiten hij specifiek bedoelt: welke besluiten zijn naar zijn mening

onomkeerbaar voor het proces, zoals het hier gelopen is? Wij kijken naar het totaal dossier, maar als de heer Dercksen wat specifiek kan zijn, dan wil ik er graag op terugkomen.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Zou mevrouw Vlam niet willen weten hoe het komt, als er bij de aanbesteding een prijs ligt van € 4,7 miljoen – de firma Vlasman wilde het pand met een heleboel garanties en zekerheden saneren en op tijd opleveren – dat het hele college van GS heeft gezegd: weet je wat, wij gaan dat voor € 2 miljoen doen? Is mevrouw Vlam niet serieus geïnteresseerd in de rol die zij vervult, namelijk te onderzoeken hoe dat komt? Ook haar kiezers betalen die € 11,5 miljoen. Dat moet zij echt een stuk serieuzer nemen dan nu.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! De mate van serieuzeheid laat ik graag aan de interpretatie van de heer Dercksen over. Ik heb in mijn betoog al gezegd dat wij heel serieus hier naar kijken, want waar het over gaat is een heel serieus bedrag. Dat betreft niet alleen de schikkingskosten, maar ook het traject ervoor. Er zijn verschillende manieren en verschillende interpretaties gebleken uit de stukken over wat een kwalitatief goed niveau was van saneren. Dat kan een punt van discussie zijn, maar daar hebben DCMR en andere specialisten ook al naar gekeken. Je kunt daarover van mening verschillen. Op het moment dat je vloerbedekking wilt hebben, dan kun je die kopen voor € 1000 of voor € 2000. Dat betekent niet dat er kwaliteitsverschil hoeft te zijn. Dat heb ik in het betoog van de heer Dercksen niet gehoord. Ik hoop dat daarmee de vragen voldoende zijn beantwoord.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben wat in verwarring, want ik wil graag van de fractie van de VVD weten hoe zij dit debat ingaan. Is haar bijdrage puur gericht op dit afdoeningsvoorstel richting firma De Waal en laat zij elke politieke beschouwing op het dossier liggen tot een volgend moment? Is dat de juiste interpretatie? Zo kan ik de bijdrage namelijk alleen maar interpreteren. Of moet ik toch de interpretatie nemen die de heer Dercksen neerzette?

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb antwoord gegeven. Wat voorligt, is een schikkingsvoorstel, zoals het besproken is. Ik heb aangegeven dat ik dit in een bredere context plaats en dat dit dossier niet los gezien kan worden van het voornemen tot verhuizing

hiernaar toe en de verkoop. Wij hebben aan het begin van de dag daarover al een grotere discussie gehad. Ik heb nog een enkele vraag gesteld. Ik heb nog geen alternatief gehoord van de heer Van Wikselaar van een andere versie.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Begrijp ik het goed dat mevrouw Vlam bedoelt te zeggen: met deze bijdrage en een juiste beantwoording van de gedeputeerde en het aftikken van dit stuk, is het asbestdossier voor de VVD gesloten.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Zoals ik al zei, komt het asbestdossier ongetwijfeld weer tevoorschijn op het moment dat wij het over de financiën en over de onderbouwing daarvan hebben bij de jaarrekening. Wij kijken liever vooruit. Het is ongelooflijk zuur zoals alles verlopen is, maar wij zijn van mening dat er nu een schikkingsvoorstel is dat pijnlijk is, maar verdedigbaar.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Een heel oud Chinees gezegde luidt als volgt: "Als je heel veel tegenliggers hebt, dan rijd je misschien wel aan de verkeerde kant van de weg". Dan is het handig sowieso als de blikskaters de andere kant op te gaan, want anders gaat het verkeerd. Ik moest denken aan dat oude Chinese spreekwoord toen ik dit weekend de stukken nog eens doorlas met betrekking tot het asbest in het oude provinciehuis. In het afgelopen driekwart jaar hebben wij met zo'n vijf gerechtelijke procedures te maken gehad. Twee daarvan zijn door gedeputeerde Krol zelfs beëindigd voordat er een rechterlijke uitspraak kwam. Drie daarvan zijn geëindigd in een veroordeling, in die zin dat de provincie het niet goed had gedaan, haar werk moest overdoen, de schade moest vergoeden en de boete moest betalen. Om bij het gezegde terug te komen: deze gedeputeerde rijdt overduidelijk aan de verkeerde kant van de weg.

Even goed schrijft gedeputeerde Krol in het voorliggende stuk opnieuw, blijmoedig dat hij van mening is dat alles keurig volgens wet- en regelgeving is gedaan, waarbij het college overigens wel inschat dat in een vervolgproucedure de kans dat rechters dat ook zullen vinden, gering is. Hier is naar onze inschatting op dit moment geen sprake meer van gezond optimisme – dat zouden wij waarderen -, maar is er sprake van een volstrekt verkeerde inschatting van de eigen positie en een gevaarlijke overschatting van het eigen gelijk. En waar het een bestuur betreft op een zeer verantwoordelijke posi-

tie, is zo'n niet-reëel inschattingsvermogen buitengewoon riskant. Het kan immers op belangrijke momenten leiden tot onnodige en onjuiste beslissingen met alle vervelende gevolgen van dien.

Of en waar in dit dossier al dan niet stelselmatig die verkeerde inschattingen zijn gemaakt met betrekking tot de positie van de provincie in relatie tot die van De Waal, kunnen wij nu nog niet precies zeggen. Wij willen dat ook nog niet precies zeggen. De informatie, ook zeer recent weer beschikbaar gekomen, is te omvangrijk en onvoldoende gestructureerd rondom de vragen van bijvoorbeeld politiek-bestuurlijke verantwoordelijkheid, om daarop nu al echt goed te kunnen reageren. Wat ik er wel van wil zeggen, is dat de gedeputeerde naar ons gevoel de schijn stevig tegen heeft. Een gevoel dat sterk wordt gevoed door het schijnbaar ontbreken – wij hebben daarover eerder een opmerking gemaakt - van iedere vorm van zelfreflectie bij deze gedeputeerde. Hij treedt vol bravoure naar buiten. Hij begrijpt de rechters niet, zegt hij bijvoorbeeld. De rechter zal hem waarschijnlijk ook niet begrijpen. Die houding is naar de opvatting van de PvdA onterecht als je de verantwoordelijke hoofdpersoon bent in een tegenvaller van vele en vele miljoenen.

De fractie van de PvdA maakt graag nog de volgende korte opmerkingen. Wij hebben eerder gesproken over de geheime stukken. Daar wil ik het kort nog even over hebben. Wij hebben eerder al aangegeven dat die naar ons gevoel uiteraard heel vervelend zijn voor de gedeputeerde en voor het college. Dat zal niet de afweging zijn geweest. Daar gaan wij zonder meer van uit. Andere overwegingen, zodanig van belang dat de stukken geheim zouden moeten blijven, vinden wij niet. Wij steunen van harte de gedachte om in elk geval op korte termijn die stukken gewoon openbaar beschikbaar te krijgen, zodat wij deze voluit kunnen meenemen in de verdere discussies. Vervolgens is dan de vraag of er misschien nog meer van dit soort stukken zijn die geheim zijn en die alleen bedoeld zijn voor intern beraad, maar die wel van groot belang zijn voor onze afweging in deze asbestaffaire.

Ons tweede punt. De vraag is aan de orde geweest of dit asbestdebat een knip moest hebben. Nu, dat heeft het ondertussen een beetje. Vandaar dat mijn bijdrage een beetje van het een en een beetje van het ander heeft. Wat ons betreft, is die knip er wel in die zin dat er nog een vervolg zou moeten komen.

De VOORZITTER: Voordat de interrupties beginnen: ik snap dat er behoefte is iets te zeggen over wel of niet

knippen, maar ik heb u een voorstel gedaan om aan te geven hoe wij de behandeling doen. Ik wil ervoor waken dat wij hier gaan discussiëren over de vraag wie wel en wie welke knip gemaakt heeft. U kunt binnen de grenzen die ik u voorgesteld heb, gewoon discussiëren.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! De heer De Kruijf vroeg zojuist of de gedeputeerde wel de juiste beslissingen heeft genomen gedurende het traject. Ik snap dat de heer De Kruijf die beslissingen niet zou hebben genomen of wellicht op een andere wijze. Heeft de heer De Kruijf misschien informatie die de gedeputeerde niet heeft en die de rest van de Staten ook niet heeft? Dus waarop is dat gebaseerd?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik herhaal nog even wat ik gezegd heb. Ik zei: of en waar in dit asbestdossier al dan niet stelselmatig de verkeerde inschattingen zijn gemaakt met betrekking tot de positie van de provincie ten opzichte van die van De Waal, is voor ons moeilijk in te schatten. Dat kunnen wij moeilijk precies zeggen. Dat heb ik aangegeven. Ik houd daarmee een voorbehoud, zo zou je het kunnen zeggen, van wat daar uiteindelijk uit zou moeten komen. Daarom zou ik graag nog een keer terugkomen op een eerder voorstel van ons om een uitgebreider en gedegener eigen statenonderzoek op te starten.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Dan begrijp ik dat de heer De Kruijf op basis van zijn eigen voorbehoud hij wel die meetlat bij de gedeputeerde neerlegt.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb aangegeven dat hij op dit moment, zoals wij het nu kunnen bekijken, de schijn stevig tegen heeft. Dat is absoluut waar. Dat heb ik gezegd. Ik heb ook gezegd waarom ik dat vind. Wat echter uiteindelijk de doorslag zal geven, kan ik niet precies zeggen. Het zou kunnen zijn dat het er iets anders uit komt te zien, maar, en ik herhaal het nog een keer, hij heeft de schijn stevig tegen. Dat in elk geval.

Dan mijn tweede opmerking over de knip. Die knip mag ik niet meer zo benoemen, maar ik had die knip toch even nodig om aan te geven dat ik nu iets uitgebreider heb gereageerd dan ik aanvankelijk gedacht had te doen als er alleen maar sprake geweest zou zijn van het wel of niet akkoord gaan met de vaststellingsovereenkomst. Die knip betekent voor ons in elk geval dat wij toegaan naar een beter onderbouwd en beter op feiten gegrondvest debat over bijvoorbeeld een of twee maanden.

Daarmee wil ik aangeven dat ik graag nog een keer terugkom op de eerdere suggestie die wij als PvdA gedaan hebben, namelijk om dat goed voorbereid te doen op basis van een eigen onderzoek.

Wat betreft het eigen onderzoek heb ik een motie, aangepast op dit moment. Ik overhandig de motie hierbij aan de voorzitter, in de hoop dat hij die wil ronddelen.

Motie M18 (PvdA): instellen eigen asbestonderzoek

Provinciale Staten van Utrecht, in vergadering bijeen op 18 maart 2013;

overwegende dat:

- *de asbestsanering in het oude provinciehuis veel discussie oproept;*
- *daarbij grote persoonlijke belangen van (oud-)werknemers spelen;*
- *daarbij tegelijkertijd voor de provincie grote financiële belangen spelen;*

constaterende dat:

- *rechters in meerdere uitspraken hebben aangegeven dat de provincie in gebreke is gebleven;*
- *de zaak omvangrijk is en buitengewoon complex;*
- *er door De Waal in een bodemprocedure schadevergoeding en boete is gevorderd;*
- *er nu een voorstel ligt, waarmee voor € 7.000.000 schade, boete en restsaneringskosten worden afgekocht, waarmee verdere gerechtelijke procedures worden voorkomen;*
- *er daarnaast op dit moment € 4.500.000 aan eigen onkosten bekend is;*
- *naar de toekomst toe uit deze zaak lering getrokken zal moeten worden;*

besluiten tot:

het instellen van een eigen onderzoek, zoals bedoeld in artikel 151a en verder van de Provinciewet met als doel om op zo kort mogelijke termijn duidelijkheid te krijgen over de tijdens dit proces beschikbaar gekomen informatie, de op grond daarvan gemaakte politiek-bestuurlijke afwegingen en de kwaliteit van de informatievoorziening aan de Staten.

En gaan over tot de orde van de dag.

De VOORZITTER: De motie is voldoende ondertekend en maakt deel uit van de beraadslagingen. De motie kan worden vermenigvuldigd en rondgedeeld.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb de heer De Kruijf niet horen zeggen wat de fractie van de PvdA vindt van de vaststellingsovereenkomst en wat wij daarmee zouden moeten doen.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Dan kom ik meteen tot een afronding die inhoudt wat ik al een beetje gesuggereerd heb dat wij akkoord kunnen gaan met de vaststellingsovereenkomst. Het lijkt ons heel verstandig nu die begrenzings er in te leggen wat betreft het bedrag dat wij met De Waal overeen kunnen komen. Daarmee zijn wij het eens. Wat ons betreft is dat niet het eind van het gesprek. Het gesprek willen wij graag verder voeren op een later tijdstip, maar dan onderbouwd en goed voorbereid door middel van een eigen statenonderzoek.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk dat het zo'n driekwart jaar geleden is dat wij hier stonden en dat het hele feest over het asbest begon. Wij hebben een motie van afkeuring neergelegd, omdat de provincie zich simpelweg niet aan de Arbo-wetgeving heeft gehouden. Er was geen asbestplan, er was helemaal niks. Wij bleven daarbij, tot onze grote verrassing, alleen staan in het steunen van die motie. Misschien kan de heer De Kruijf nog eens uitleggen waarom de fractie van de PvdA destijds die motie van afkeuring niet heeft gesteund en dat zij daarmee in principe heeft aangegeven dat zij het goed vond dat de provincie de Arbowet kon overtreden.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Dat is naar mijn gevoel een heel andere discussie. Ik zal dan eerst nog weer terug moeten halen wat precies onze overwegingen waren. Ik ga er maar zo van uit dat wij toen niet overtuigd waren van het feit dat de provincie echt de regels had overtreden en dat wij ons toen hebben laten overtuigen door de gedeputeerde dat het toch paste binnen de marges van wat wettelijk verplicht was.

De VOORZITTER: Ik wil het daar graag bij laten, voordat wij andere soorten van discussies gaan voeren.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik hoor de heer De Kruijf zeggen: er zijn voldoende feiten dat de gedeputeerde niet goed gehandeld heeft en dat hij de schijn tegen heeft. Op wat voor feiten baseert de heer De Kruijf dat?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Laat

ik het eenvoudig houden. Ik begon met te zeggen dat er vijf gerechtelijke procedures opgestart zijn in een tijdsbestek van een maand of zeven. Twee daarvan zijn door de gedeputeerde zelf voortijdig beëindigd, dus voordat er een uitspraak kwam. De overige drie zijn redelijk stevig in het nadeel van de gedeputeerde uitgekapt. Dan kun je zeggen: ik vind toch dat ik het goed gedaan heb. Wij zeggen dan echter: op zijn minst heb je de schijn tegen dat het misschien toch iets anders ligt dan jezelf inschat. Dat heb ik bedoeld te zeggen.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik zou van deze gelegenheid gebruik willen maken om mijn vraag aan mevrouw Vlam te herhalen. Gaat de fractie van de VVD meedoen aan het onderzoek?

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil graag weten aan welk onderzoek de heer Dercksen refereert. Ik heb verschillende onderzoeken horen noemen.

De VOORZITTER: Voor de duidelijkheid: misschien moeten wij wachten totdat iedereen kennis heeft kunnen nemen van de motie die zojuist is ingediend. Er is in de loop van dit debat c.q. in de wandelgangen voldoende gelegenheid om uit te wisselen hoe u daarover denkt.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb de motie nog niet gelezen, maar ik heb wel een 'voorpremière' gehad. Richt het onderzoek zich geheel op het politiek-bestuurlijk functioneren van de gedeputeerde of kijkt de fractie van de PvdA breder?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Sowieso zal de motie, naar ik inschat, leiden tot een verordening, waarbij je heel nauwkeurig omschrijft wat dan precies de opdracht wordt die je meegeeft aan het clubje Statenleden dat het onderzoek gaat uitvoeren. Wij kunnen daarover nog wel eens met elkaar spreken, maar wat mij betreft gaat het over meer. Het gaat zeker over de politiek-bestuurlijke verantwoordelijkheden, het gaat over de informatievoorziening en wanneer welke afwegingen zijn gemaakt. Het gaat ook over de lessen die wij kunnen leren naar de toekomst toe: hoe kunnen wij voorkomen dat wij in de toekomst ooit nog eens met zoiets op deze manier weer te maken zullen krijgen. Maar nogmaals, de exacte formulering zal vorm moeten krijgen in een overleg dat wij hier in deze Staten op een slimme en snelle manier met elkaar nog zullen hebben.

De VOORZITTER: De motie wordt nu rondgedeeld. Daar-

van kunt u kennis nemen. Ik kan mij voorstellen dat er in de tweede termijn gelegenheid komt om daarover te discussiëren. Dan heeft iedereen in elk geval kennis genomen van de tekst van de motie. Anders blijven wij hier een beetje de discussie voeren over de vraag wat er in zou kunnen. Daarover heeft iedereen vast wel een opvatting. Ik zou u willen vragen om u in de eerste termijn te beperken en niet specifiek over de motie te praten. Dat maakt het straks makkelijker om in de tweede termijn met gelijke kennis te opereren.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Op het gevaar af dat ik nu toch doe wat ik misschien volgens u, voorzitter, niet zou moeten doen, wil ik toch graag begrijpen wat de heer De Kruijf wil, voordat ik straks zelf aan het woord kom. Laat ik mijn vraag aan de heer De Kruijf als volgt stellen. Denkt hij dat een onderzoek dat door de Staten gedaan wordt, een objectief onderzoek zal worden of heeft hij het over een onderzoek dat door een externe partij gedaan wordt?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik stel mij voor dat wij als Staten deskundigen inhuren dat wij dus gebruik maken van deskundigheden en deskundigen, waarover wij zelf niet beschikken. Wij zijn verantwoordelijk voor de vraagstelling. Wij zijn ook verantwoordelijk voor de accenten die wij in dat onderzoek leggen. Dat zal naar mijn inschatting leiden tot antwoorden op vragen die ook wij met name zullen stellen, om te bezien hoe dit zo heeft kunnen gebeuren.

Ik rond af. Voor alle duidelijkheid. Wij zijn akkoord met het voorliggende voorstel, maar wij zien graag een verder debat op ons afkomen, maar dan onderbouwd door een gedegen onderzoek. Daarvoor is de motie bedoeld.

De VOORZITTER: Ik begrijp inmiddels van de griffier dat de motie online op de app te vinden is.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ons wordt in dit voorstel gevraagd goedkeuring te geven aan de door Gedeputeerde Staten en De Waal aangegane vaststellingsovereenkomst. Het bedrag dat hiermee gemoeid is, is € 7 miljoen. Om te kunnen beoordelen of dit een redelijk voorstel is, is een aantal vragen relevant. Waarom is er gekozen voor een schikking? In de aanloop naar dit voorstel, tussen vorig jaar en nu, zijn er diverse momenten geweest, waarin de provincie de stappen nam die genomen zijn op basis van het advies van juristen. Er werd uitgegaan van een juridisch goede positie en met

vertrouwen zag men de rechtszaken tegemoet. Wat heeft Gedeputeerde Staten bewogen nu te kiezen om te schikken in plaats van de juridische strijd aan te gaan bij de rechter?

In het statenvoorstel wordt voor beantwoording van deze vragen o.a. verwezen naar een gevraagd advies van de landsadvocaat Pels Rijcken, onze advocaten dus, waarin gevraagd is om een inschatting te maken van het vonnis van 14 december en het arrest van 29 januari en daarbij een second opinion van Stibbe. Alleen die verwijzing was voor ons niet voldoende en daarom hebben wij gevraagd om het verstrekken van deze stukken. Helaas moeten die stukken geheim blijven, maar hierin ligt wel de basis voor de keuze om te willen schikken.

Uiteraard hebben we ons ook vrijdagmiddag ondergedompeld in de halve meter rapporten die ter inzage lagen bij de griffie, maar ik moet eerlijk zeggen dat, afgezien van wat op zich interessante heen-en-weer-mails tussen onze ambtelijke ondersteuning en De Waal, het louter bestond uit technische rapporten, waarin aangeduid staat op welke plekken asbest verwerkt is in de Sterren en van welke plekken duidelijk is waar er sprake was van besmetting. En dan natuurlijk de stukken – opdrachten en verantwoording – van de aannemers, TNO et cetera.

Naar aanleiding van de stukken die ons ter beschikking zijn gesteld, dus zowel via de terinzagelegging bij de griffie als de stukken die wij later kregen, zien wij duidelijk dat het meningsverschil tussen de provincie en De Waal c.d. zich toespitst op de vaststellingsovereenkomst van 8 mei 2012. Het gebouw bevatte aanmerkelijk meer asbest dan verondersteld en de provincie zou zorgdragen voor de sanering hiervan, zodat het gebouw asbestveilig werd.

Met de kennis van nu, na het vonnis in december en het arrest van 29 januari, had de vaststellingsovereenkomst die werd bekrachtigd op 8 mei door de provincie en De Waal, een kwetsbaarheid in zich. Deze vaststellingsovereenkomst die door de juristen van De Waal is voorgelegd aan de provincie, is na een juridische check goedgekeurd door de advocaten: De Waal c.d. en de provincie hadden een overeenkomst.

Uiteindelijk werd juist deze overeenkomst die het doel had een zakelijk geschil te voorkomen, door beide partijen anders geïnterpreteerd: Moest het oude provinciehuis asbestvrij worden opgeleverd in de letterlijke zin, of volgens de geldende wet- en regelgeving? De twee rechters die zich al over de zaak gebogen hebben, leg-

gen het heel letterlijk uit.

Dat brengt mij op een vraag aan de heer De Kruijf die het had over vijf zaken. Twee zaken waren onderling geschikt, zei de heer De Kruijf, en er waren drie zaken voor de rechter geweest. Mis ik er misschien een?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Dit is een soort omgekeerde interruptie. Daar is niks mis mee.

De VOORZITTER: Ik sta de interruptie toe.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Kijk, dan is er helemaal niets mis mee.

Wij hebben voor de zomervakantie vorig jaar de dreiging van een kort geding gehad. Die dreiging is uit de wereld geholpen, doordat de gedeputeerde tot een vergelijk kwam, een overeenkomst met De Waal.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Dat was 8 mei.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Vervolgens kwam 14 december. Daarna hebben wij dat debat gehad. Vervolgens hebben wij het hoger beroep op 28 december gehad en daarna hebben wij 10 januari gehad. Dat zijn er vier. Nu hebben wij natuurlijk de bodemprocedure die ook voortijdig beëindigd is door optreden van de gedeputeerde, want hij heeft, terecht, ingeschat dat daar niet zijn heil lag en dat de procedure kon worden afgerond via de vaststellingsovereenkomst.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Dan mis ik er geen. De ene zaak was volgens mij een hoger beroep in gevolge van een eerdere uitspraak.

De VOORZITTER: Wij weten in elk geval dat wij het hebben over dit totaal van gebeurtenissen. Dat is duidelijk.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ik zei zojuist dat twee rechters die zich al over de zaak hebben gebogen, dit heel letterlijk uitleggen. Overigens zag ik nog iets langskomen – ik geloof dat wij dat een transcript noemen - van de laatste zitting, waarin de advocate van De Waal, mevrouw Klein, aangeeft dat het niet de bedoeling was om het gebouw asbestvrij op te leveren, maar wel asbestveilig. Dat zou dan weer in een totaal andere lijn zijn geweest dan de letterlijke uitleg van de twee rechters. Maar goed, wij zullen het nooit weten, want nu zullen wij uiteindelijk gaan schikken. Het CDA heeft er begrip voor dat Gedeputeerde Staten

na de second opinion over de juridische positie, maar ook na de reacties van PS-leden tijdens de BEM-vergadering van 4 maart jongstleden, de keuze hebben gemaakt om te schikken. Hoe de derde rechter – die de bodemprocedure zou hebben behandeld - het na verdieping van het dossier zou hebben beoordeeld, komen we nooit te weten als we nu schikken.

Als we instemmen met de schikking, hebben we het over een bedrag € 7 miljoen. Het CDA wil graag een reactie van de gedeputeerde op een aantal vragen die wij hebben.

1. Wat is er nu precies afgesproken nadat De Waal c.d. concludeerde dat er sprake was van bovenmatige asbestbesmettingen en toen dreigde met een kort geding, waardoor een vaststellingsovereenkomst in beeld kwam. Ik zal deze vraag toelichten. Volgens ons is het logisch dat je, voordat je samen met de andere partij komt tot een deal die juridisch vertaald wordt in een vaststellingsovereenkomst, je met elkaar uitspreekt wat je verwachtingen van elkaar zijn. Dat gebeurt toch in normaal Nederlands? Welke afspraak is er gemaakt: is dat asbestvrij of asbestschoon? Met andere woorden: was er volgens de gedeputeerde een inspanningsverplichting of een resultaatsverplichting?
2. Zijn er bedrijven of instanties die onvoldoende hebben gepresteerd in dit saneringstraject? Als dat zo is, zijn deze daarop aansprakelijk te stellen?
3. Als we deze schikking aangaan, zijn we dan definitief af van alle aansprakelijkheidstellingen met betrekking tot de saneringen? Waren er naar de beleving van Gedeputeerde Staten in het politieke proces, van vorig jaar april naar nu toe, onderdelen van het politieke proces nadelig voor onze onderhandelingspositie?

Ik wil heel graag antwoorden krijgen op deze vragen.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik wilde eigenlijk opgewekt beginnen door te zeggen dat met de voorliggende vaststellingsovereenkomst de huisvestingsperikelen van de provincie Utrecht eindelijk in kalmer water lijken te belanden, maar zelfs in deze zin zit alweer een contradictio in terminis. In kalmer water belanden, kan dat wel?

Het huisvestingsproject van de provincie Utrecht begon ergens in 2008 met het zoeken naar een nieuwe locatie voor het provinciehuis. Op 6 juli 2009 werd formeel aan Gedeputeerde Staten opgedragen om het Fortisgebouw aan te kopen en het oude provinciehuis van de hand te doen. Daarover werd toen, in de vorige statenperiode,

flink gedebatteerd. Wie had kunnen voorzien dat ook na het besluit nog zoveel debatten zouden volgen en in welke perikelen wij terecht zouden komen? Hoe het ook zij, wij stellen vast dat met het bekrachtigen van de vandaag besproken vaststellingsovereenkomst het huisvestingsproject kan worden afgerond. Mijn fractie geeft dan ook van harte steun aan het college om deze overeenkomst aan te gaan. Wij zijn tevreden dat gedeputeerde Krol, ondanks de zeer ingewikkelde en moeilijke omstandigheden, er in is geslaagd een finale overeenstemming te bereiken met de koper van het oude provinciehuis.

Toch vindt mijn fractie dat dit project met deze vaststellingsovereenkomst nog niet ten einde is en ook niet ten einde kan zijn. Er zijn de afgelopen tijd meerdere onderzoeken gedaan. Mogelijke risico's op asbestbesmetting van het personeel zijn door DCMR onderzocht en gelukkig vrijwel nihil bevonden. Dat hebben wij vaker gezegd: dat vinden wij nog steeds heel belangrijk. Belangrijke conclusies en aanbevelingen van het onderzoek zijn overgenomen door Gedeputeerde Staten en reeds in uitvoering gebracht. Ook is er herhaaldelijk extern juridisch advies ingewonnen in de verwachting de koers door de vaak woelige wateren te kunnen bestendigen.

Naar onze mening is het laatste onderdeel van een project altijd een volledige evaluatie van hoe de dingen zijn gegaan. Wij vinden dat lering trekken, van zowel de positieve als de negatieve ervaringen van dit huisvestingsproject, voor de provincie Utrecht uiterst wenselijk is. Tot nu toe hebben Gedeputeerde Staten naar mijn weten een dergelijke integrale evaluatie nog niet uitgevoerd. Wij vinden wel degelijk dat die nodig is.

Wij zijn tot nu toe zeer behoedzaam geweest om de belangen van onze provincie niet te verkwanselen door tijdens lopende procedures een evaluatie te willen laten uitvoeren. Omdat met het tekenen van de vandaag besproken vaststellingsovereenkomst er geen verdere juridische procedures meer lopen, hebben wij een motie voorbereid. Wij willen een objectief extern onderzoek, zonder dat het een heksenjacht wordt door hobbyisten.

Motie M19 (D66): evaluatie huisvestingsproject

Provinciale Staten van Utrecht, bijeen op 18 maart 2013 ter bespreking van de Vaststellingsovereenkomst De Waal c.d. - Provincie Utrecht over de finale kwijting oplevering oude provinciehuis;

constaterende:

dat Provinciale Staten op 6 juli 2009 Gedeputeerde Staten hebben opgedragen onder oplegging van diverse

voorwaarden het Fortisgebouw als locatie van het nieuwe provinciehuis te kiezen en het oude provinciehuis te verkopen;

overwegende

- *dat met het tekenen van de vandaag besproken vaststellingsovereenkomst De Waal c.s. -provincie Utrecht het laatste onderdeel van het huisvestingsproject is afgerond;*
- *dat Gedeputeerde Staten nog geen integrale evaluatie hebben uitgevoerd van het huisvestingsproject;*
- *dat lering trekken van positieve en negatieve ervaringen van het huisvestingsproject voor de Provincie Utrecht wenselijk is;*
- *dat mogelijke risico's voor het personeel door DCMR zijn onderzocht;*
- *dat de conclusies van dit onderzoek reeds zijn overgenomen en in uitvoering genomen door GS;*
- *dat er op meerdere momenten extern juridisch advies is ingewonnen door GS;*

tevens constaterende:

dat met het tekenen van de vandaag besproken vaststellingsovereenkomst er geen juridische procedures meer lopen;

dragen het college van Gedeputeerde Staten op:

- *ter afsluiting van het huisvestingsproject op zo kort mogelijke termijn een integrale evaluatie te laten uitvoeren op basis van alle beschikbare documenten en relevante correspondentie, waarbij ten minste de financiële aspecten, de juridische en contractuele aspecten, alsmede het risicomanagement worden meegenomen, resulterend in een volledig overzicht van oorzaken en gevolgen van mee- en tegenvallers en van de hieruit te trekken lessen, zowel in positieve als in negatieve zin;*
- *de bevindingen en aanbevelingen uiterlijk bij de behandeling van de jaarrekening aan Provinciale Staten terug te koppelen.*

En gaan over tot de orde van de dag.

De VOORZITTER: De motie is voldoende ondertekend en maakt deel uit van de beraadslagingen. De motie kan worden vermenigvuldigd en rondgedeeld.

De heer DERCKSEN (PWW): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben benieuwd hoe deze motie zich verhoudt tot de motie van de fractie van de PvdA die de heer De Kruijff heeft ingediend.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik zal hopen dat ons onderzoek een gedegen, extern onderzoek wordt dat naar ik denk verder gaat dan de motie van de fractie van de PvdA. Wij willen namelijk kijken naar het integrale project en naar alle aspecten die zijn meegeval- len of die zijn tegengevallen en dat het zich niet slechts richt op één enkel aspect dat misschien minder goed is gegaan.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Is het denkbaar dat wij de koppen bij elkaar steken en komen tot een dictum, waarin wij ons allen kunnen vinden?

De VOORZITTER: Laat ik u in procedurele zin zeggen dat er nog wel ergens een schorsing zal komen tijdens dit debat.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Laat ik dan antwoorden dat wij als coalitiepartijen inderdaad ontzettend ons best hebben gedaan om een motie bij elkaar te schrijven die kan rekenen op een statenbrede instemming.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Even een vraag. Heb ik bij de heer Peters de indruk gewekt dat het statenonderzoek zich zou richten op één enkel, wat ongelukkig gelopen aspect van dit proces?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! In de motie van de fractie van de PvdA lees ik alleen maar een onderzoek naar enkele aspecten. Als ik zie hoe met dit dossier is omgegaan vanaf het begin en dat er al in een heel pril stadium moties van afkeuring zijn gekomen, dan zet ik vraagtekens bij hoe objectief en hoe eerlijk wij dat voor elkaar krijgen. Het moet geen heksenjacht worden. Het moet wel een integraal onderzoek worden, zonder daar een enkel ding bij weg te laten. Dus ik wil niets weglaten. Ik wil het juist uitgebreider doen dan de heer De Kruijf.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Even kort. Ten eerste zal ik eerst de motie uiteraard goed bekijken. Ten tweede begreep ik van de heer Peters dat hij het daarover met de coalitie al helemaal eens is. Betekent het dat wij hier een beetje een 'fake-discussie' aan het voeren zijn?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Wij hebben niet met alle partijen, maar wel met heel veel par- tijen gesproken in de aanloop naar dit debat. Wij hebben

als D66 voor deze vergadering onze eigen lijn getrokken uit al die gesprekken. Dit is wat wij ervan gemaakt heb- ben.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb zelf mijn motie rondgestuurd.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb die motie niet gezien.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Dat kan zijn. Ik heb de motie in elk geval naar de fractievoor- zitter van D66 gestuurd. Ik had het wel aardig gevonden als in het circuit ook de motie van de fractie van D66 even onder onze aandacht was gebracht. Dan hadden wij van tevoren kunnen bekijken in hoeverre wij dingen had- den kunnen afstemmen.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Misschien was de motie nog niet klaar.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Een vraag ter verduidelijking als het gaat om het inte- grale. Ik lees met name in de motie van de fractie van de PvdA dat die ook gericht is op het politieke proces. Als de heer Peters dan spreekt over integraal, heeft hij het dan over ambtelijke stappen die genomen zijn, waar- bij uiteindelijk ook een politieke verantwoordelijkheid zit, en heeft hij het dan ook over het ambtelijke proces. Pakt die motie dat mee of laat die motie dat ook liggen?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Wat ik met integraal bedoel, is dat ik wil kijken naar het hele project van het begin tot het einde; alles wat daar als resultaat uitgekomen is, wat daaraan ten grondslag heeft gelegen en wat wij daaruit kunnen leren.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! De jaarreke- ning wordt het moment.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Die is volgens mij in juli aan de orde. Het dictum zegt: op zo kort mogelijke termijn. Ook staat er: uiterlijk bij de jaar- rekening.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Denkt de heer Peters niet dat dan een en ander flink is weggeëbd?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik dacht dat wij dan juist een stuk slimmer zouden zijn, want dan

hebben wij de resultaten die wij nu nog niet hebben.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Wij spreken elkaar nog.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Bij het vorige debat over het asbestdebaat vroegen wij de gedeputeerde zijn positie eens tegen het licht te houden. In antwoord daarop citeerde hij uit een James Bond film: "Don't leave during the war". Welnu, 'the war is over', de witte vlag is gehesen, de capitulatie is getekend en de schade is opgemaakt: € 11,5 miljoen, uiteraard onder het voorbehoud dat wij straks instemmen met dit voorstel. Onze vraag voor wat betreft zijn positie staat dan nog open.

In het vorige debat dat wij hier hadden, heeft de fractie van de PVV al aangegeven dat als je tussen partijen een boeteclausule overeenkomt en je laat je nog eens adviseren door juristen, je wel van heel goede huize moet komen wil je in een volgende procedure, in welke procedure dan ook, nog tot een serieuze matiging komen van de overeengekomen boete. Ik had dat graag teruggelezen in de juridische adviezen die er liggen, maar die werden bij mij onder geheimhouding door de brievenbus geduwd en ik heb die maar even naast mij neergelegd. Wij willen namelijk volstreekte transparantie. De inwoners van deze provincie hebben daar recht op. Zij moeten tenslotte die € 11,5 miljoen ophoesten.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben heel nieuwsgierig hoe de fractie van de PVV zou hebben gereageerd, het voorstel kennende, waarin er wel naar deze stukken verwezen wordt, als zij die stukken niet had gekregen. Nu zijn de stukken vertrouwelijk ter kennisname, maar dan had de fractie van de PVV hier waarschijnlijk stampvoetend rondgelopen en gezegd: potdorie, u verwijst ernaar, maar wij krijgen ze niet en wij mogen er niet inkijken. Hoe groot acht de heer Dercksen de kans dat hij dan op die manier had rondgelopen?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb geen flauw idee. Ik wil die stukken gewoon openbaar hebben. Mevrouw Doornenbal weet dat wij eerder reeds een motie van wantrouwen hebben ingediend. Zij kan zich misschien het beeld vormen dat wij heel goed hebben nagedacht over hoe de processen precies lopen. Ik loop een paar dagen mee in het vastgoed en ik weet ongeveer hoe het werkt met overeenkomsten. Als je de vrijheid hebt om overeenkomsten te tekenen – dat is een groot goed in dit land, waarop wij heel zuinig moeten

zijn – dan moet je van heel goede huize komen wil je dat in een procedure onderuit halen. De keuzes die Gedeputeerde Staten hebben genomen, hebben geleid tot de ellende waar wij nu in zitten. Daarom hebben wij toen al kunnen concluderen: dit is niet goed gegaan.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! De heer Dercksen heeft ongetwijfeld enorm veel kennis en enorm veel contacten. Dat zal ongetwijfeld zo zijn. Daarmee heeft hij natuurlijk ook een glazen bol. Ik vroeg hem echter specifiek naar dit punt. Er wordt in het statenvoorstel verwezen naar de stukken die de heer Dercksen door zijn brievenbus geduwd heeft gekregen en die nu bij het oud papier liggen. Zou het niet zo zijn geweest dat als hij die stukken niet had gehad, hij nu een enorm spektakel had gemaakt, omdat hij die stukken niet had gekregen?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Dan had ik inderdaad een verzoek ingediend om die stukken in te zien, maar dan niet geheim. Dus dat had aan deze situatie niets veranderd.

Ik ga verder met mijn betoog. De belastingbetaler zou veel grotere risico's lopen als wij straks niet met dit voorstel akkoord gaan. Dus wij zullen dit voorstel steunen, maar wel met de nodige weerzin, zeg ik er eerlijkheidshalve bij. Wij willen dan wel zeker weten dat de getekende versie die er moet zijn, naar ik inschat, op 18 maart, op geen komma afwijkt van het concept dat wij onder ogen hebben gekregen. Mocht er een andere versie getekend zijn, dan lijkt het mij niet meer dan logisch dan dat wij, voordat wij hierover gaan stemmen, ook die versie in handen krijgen.

In de overeenkomst tussen de provincie en De Waal wordt er ook over vertrouwelijkheid en geheimhouding gesproken. De fractie van de PVV verwacht dat de gedeputeerde een keiharde toezegging zal doen, mocht er een onderzoek komen dat de provinciale organisatie daaraan zal meewerken, maar ook dat een overeenkomst met De Waal De Waal niet in de weg zal zitten bij het volledig transparant zijn over dit proces.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik moest even nadenken over wat de heer Dercksen zei. Suggereert hij nu dat er naar zijn gevoelen een andere overeenkomst is getekend dan wij voorgelegd hebben gekregen? Waarop baseert hij dat dan?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Nee,

ik stel slechts vast dat wij een concept hebben gekregen en dat wij straks moeten instemmen met een overeenkomst, waarvan ik verwacht dat de handtekening van De Waal eronder staat. Ik wil gewoon de zekerheid hebben dat daar geen lucht tussen zit.

Ik verzocht om transparantie van zowel De Waal, althans dat de overeenkomst de transparantie van De Waal niet in de weg zal zitten, als van de provinciale organisatie. Ik maak daarbij geen onderscheid tussen welk onderzoek er precies komt. Wij vinden dat de onderste steen boven moet komen. Ik hoop op een toezegging van de gedeputeerde.

Gelet op de vonnissen die er lagen, geeft deze schikking ook aan dat De Waal erg graag van deze zaak af wilde en zelf met het pand aan de slag wilde gaan. Wat dat betreft, denk ik dat de gedeputeerde zijn handen nog mag dichtknijpen. Want, wij hebben het natuurlijk wel over iets. Er lag een offerte bij de aanbesteding voor € 4,7 miljoen, voorzien van garanties en van andere zekerheden, het moest een solvabele partij zijn, een grote partij zijn. Het college vond dit allemaal echter wat te duur. Men dacht dat het wel even voor € 2 miljoen kon. Welnu, dat is niet gelukt; de teller staat op € 11,5 miljoen.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Nu wordt er ongetwijfeld verwezen naar de aannemer, asbestsaneerder Vlasman.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ja, heel goed.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Dat is dezelfde onderneming, waar volgens mij het vermoeden was van ongeoorloofde prijsafspraken. Dat klopt? Dat is dezelfde?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Laat ik het zo zeggen. Als er een vermoeden was van ongeoorloofde prijsafspraken, zou je aangifte moeten doen bij de NMA (Nederlandse Mededingingsautoriteit). Dat is niet gebeurd. Ten tweede is het zo dat het bedrijf dat als tweede heeft ingeschreven, 20% boven de laagste inschrijver zat.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! De heer Dercksen heeft het absoluut mis. Er is volgens mij wél een verhaal bij de NMA neergelegd. Dat is een. Het tweede is dat zij ook nog gewoon een kort geding hebben verloren, waarin zij hier aanspraken op maakten. De

heer Dercksen maakt er altijd een enorme stemming bij. Ook in dit geval zit hij ernaast, omdat hij maar dit stukje van de waarheid vertelt.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil graag een stuk onder ogen zien, waarin de provincie melding maakt bij de NMA van ongeoorloofde prijsafspraken. Boter bij de vis. Nu wil ik dat zien.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ik kan mij zomaar voorstellen dat Gedeputeerde Staten dat straks gewoon ter beschikking stellen.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Het is ons niet ter beschikking gesteld. Ik heb het nergens in het dossier gezien. Dat is helder. Vlasman is inderdaad naar de rechter gegaan, omdat zij vonden dat als je bij een aanbesteding inschrijft je netjes behandeld moest worden. Zij vonden dat dat niet zo was. Maar dat is een andere zaak.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! In dit geval is de heer Dercksen het niet eens met de uitspraak van de rechter, zoals die gedaan is. Klopt dat?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb geen idee waar mevrouw Doornenbal het over heeft.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! In het kort geding is er een uitspraak gedaan en daarmee is de heer Dercksen het oneens. Klopt dat?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik weet niet over welke zaak mevrouw Doornenbal het heeft.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Het kort geding dat Vlasman heeft aangespannen. Klopt dat?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb daar helemaal geen oordeel over.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Maar de heer Dercksen suggereert het wel steeds.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb het helemaal nooit over die zaak gehad.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! De heer Dercksen heeft net al een keer een interruptie ge-

daan. Volgens mij was dat bij mevrouw Vlam. Toen verwees de heer Dercksen ook naar Vlasman. Hij haalt het elke keer in de stukken weer aan. Had de heer Dercksen het maar daar gedaan en had hij het daar allemaal verteld, dan was het allemaal goed gegaan.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb nooit een oordeel geveld over een zaak die Vlasman heeft aangespannen. Vlasman heeft die zaak verloren. So be it. De provincie heeft namelijk aangegeven: wij gaan minder saneren, dus wij gaan met een heel andere opdracht aan de gang. Daarmee heeft zij zich afgemaakt van Vlasman en de rechter heeft dat getolereerd. Het zij zo. Ik heb daar geen oordeel over. So be it. Het gaat mij om een heel andere zaak.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Het grappige is wel dat steeds met deze kleine onderdeeljes die de heer Dercksen elke keer weer zijdelings insteekt, hij steeds weer de suggestie weet neer te leggen dat de provincie het steeds bij het verkeerde eind heeft.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Tegen mevrouw Doornenbal zeg ik: ik heb nooit, maar dan ook helemaal nooit een woord gerept over de zaak die Vlasman tegen de provincie Utrecht heeft aangespannen. Helemaal nooit.

De VOORZITTER: Ik zou het hierbij willen laten voor wat betreft dit onderdeel van de discussie. Gaat u verder met uw betoog.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Wij hadden het over de € 11,5 miljoen. Wij waren en zijn vooral benieuwd hoe straks de provincie die kosten gaat dekken. Worden er wat eproducten geschrapt? Wordt er misschien een weg niet aangelegd? Gaan de belastingen omhoog? Wij zullen dat graag zien straks bij de jaarrekening. Ook hebben wij gevraagd naar een specificatie van de kosten en van het hele dossier, waaronder dus ook de juridische kosten.

Gedeputeerde Staten herhaalde in het statenvoorstel dat zij zich aan de wet- en regelgeving heeft gehouden en heeft gewerkt met gecertificeerde bedrijven. Ik zou bijna willen zeggen: ja, lekker belangrijk. De vraag die aan de rechters was voorgelegd, was of men zich aan de afspraken heeft gehouden die men met De Waal is

aangegaan. Zelfs nu nog, nadat wij € 11,5 miljoen lichter zijn met zijn allen, schrijft de gedeputeerde dat hij zich tijdig en conform afspraken heeft gehouden aan de afspraken met De Waal. Hoe is dat in hemelsnaam mogelijk? Een aantal rechters heeft daar heel anders over geoordeeld. Voor ons is het volstrekt onverklaarbaar dat deze zin weer terugkomt in dit statenvoorstel. In het statenvoorstel staat ook dat de positie dermate kansloos is dat wij maar moeten schikken. De vergelijking met de minister van informatie van Irak dringt zich weer op. U kent hem: hij is gepakt voor de camera's dat de Irakezen aan de winnende hand waren in de tweede Golfoorlog, terwijl de Amerikaanse tanks Bagdad binnenreden. Ook hij heeft de fase van geheelontkenning nooit achter zich kunnen laten.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik laat de vergelijking over Irakese toestanden maar even voor degenen die het zegt. Zoals mijn moeder vroeger zei: sommige dingen die gezegd worden, zeggen meer over de persoon die het zegt dan wat het waard is. Ik wil een vraag stellen. De heer Dercksen noemt de tegenvallers in de hele verhuizing en het asbestsaneringsdossier. Heeft hij dan niet de behoefte te weten hoe het totale plaatje eruit ziet? Er kunnen ook meevallers in het dossier geweest zijn rondom de verhuizing. Dan pas kun je een totale afweging maken. Dat is wat de heer Dercksen altijd zegt te willen hebben.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Mevrouw Vlam wil dus eventuele meevallers elders in de begroting wegstrepen tegen bestuurlijk falen? Dat is een wonderlijke constructie.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Nu, ik heb het niet over de begroting. Dat is de interpretatie van de heer Dercksen. Ik heb het hierover: als je een begroting maakt over een verhaal, dan zitten daar veronderstellingen in, sommige komen positief uit en sommige komen negatief uit. Het totale plaatje valt dan onder het budget: verhuizing/nieuwe huisvesting. Dat wil de heer Dercksen toch ook als integrale aanpak?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Nee, ik heb niet over zo'n integrale aanpak gesproken. Het lijkt mij ook wat wonderlijk als mevrouw Vlam bijvoorbeeld de crisis in de bouw zou willen aangrijpen om een tegenvaller van € 11,5 miljoen weg te poetsen. Dat zal toch niet de bedoeling kunnen zijn.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik vind het heel bijzonder dat de crisis in de bouw nu als argument gebruikt wordt bij de asbestsanering. Dat vind ik helemaal een vreemde gedachte. Die laat ik maar aan de heer Dercksen.

De VOORZITTER: Ik stel voor dat wij daar niet verder op doorgaan. Mijnheer Dercksen, gaat u verder.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil het graag even uitleggen. De crisis in de bouw zorgt er natuurlijk voor dat die verhuizing en de inrichting van dit gebouw wellicht een stuk zijn uitgevallen- de afrekening zien wij nog? – dan de bedoeling was. Je kunt niet zeggen, omdat de verhuizing goedkoper is uitgevallen dat het asbestsaneren opeens goed is verlopen?

Collega De Kruijf kwam met een voorstel om te komen tot een statenonderzoek. Ook de heer Peters is daar in-tussen mee gekomen. Wij zullen dat steunen. Ik hoop dat wij daarover gezamenlijk tot overeenstemming kunnen komen. Een van de zaken waarnaar wij als PVV-fractie nieuwsgierig zijn, bijvoorbeeld, maar niet uitsluitend, is of het wel juist is dat in de vaststellingsovereenkomst, de eerste, na het af blazen van het eerste kort geding, de provincie niet veel meer verantwoordelijkheden op zich heeft genomen dan strikt noodzakelijk was en dan voortvloeide uit de koopovereenkomst. Die sprak slechts van het verkopen van een kantoor. Ik vraag mij af of je dan bijvoorbeeld gehouden bent alle asbestplaten te verwijderen.

Ik heb de notulen van de laatste vergadering er nog maar eens op nagelezen. De coalitiepartijen wilden heel graag wachten met het komen tot een onderzoek totdat de zaak niet meer onder de rechter was. Welnu, wij zijn zover. Er is een eind gekomen aan die juridische touwtrekkerij. Niets weerhoudt hen nu om ook zorgvuldig naar het proces te kijken. Ik wil best complimenten aan de fractie van D66 geven in dat verband. Wij zijn er namelijk voor ingehuurd, alle 47, om het bestuur te controleren. Ik mag toch hopen dat helemaal niemand die plicht nu gaat verzaken. Dat zijn wij aan de burgers van deze provincie verplicht.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Laat ik misverstanden te voorkomen, mijn bijdrage beginnen met mijn instemming uit te spreken voor de minnelijke schikking die getroffen is tussen de provincie en de familie De Waal. De fractie van GroenLinks zal instemmen met het

voorgelegde besluit, hoezeer het ons ook pijn doet, gezien het bedrag dat daarmee gemoeid is. Ik heb er wel waardering voor dat de gedupeerde en het college tot deze stap gekomen zijn. Een juridische procedure zou nog lang kunnen duren en de tijd en de energie die dit zou vergen, kan ook in andere zaken gestoken worden. En dan hebben wij natuurlijk nog de financiële risico's die er met het doorgaan zouden zijn.

Ik wil in dit verband, als ik deze waardering uitspreek richting de gedeputeerde, deze waardering ook uitspreken in de richting van de familie De Waal. Voor een schikking zijn er immers twee partijen nodig. Ook zij zijn uit de juridische loopgraven geklommen.

Er is bij verschillende gelegenheden in de Staten gesproken over de sanering van het oude provinciehuis en het bestuurlijk handelen van het college hierbij. GroenLinks heeft zich daarbij steeds de vraag gesteld, of de gedeputeerde hierbij adequaat is opgetreden binnen de omstandigheden die zich aandienen. Die omstandigheden waren niet simpel, maar erg gecompliceerd. Zoals collega Doornenbal er al één noemde: bij de vaststellingsovereenkomst van 8 mei 2012, het verschil tussen intentie en interpretatie.

Zonder in herhalingen te willen vervallen van de vorige debatten: wij hebben die vraag steeds positief beantwoord, zoals wij ook wat betreft deze schikking een positief oordeel geven.

In de afgelopen weken werden wij ervan op de hoogte gesteld dat het overleg gestart was tussen de familie De Waal en de provincie, mogelijk mede gestimuleerd door de uitspraak van de rechter in hoger beroep. In februari heb ik reeds de hoop uitgesproken dat die uitspraak tot een zekere toenadering zou kunnen leiden.

De schikking is het resultaat van gedegen overwegingen, over en weer en voor de partijen afzonderlijk. Het college heeft daarbij overwogen, zo lees ik het tenminste in het voorstel dat het de kans op een aanzienlijke vermindering van de boete niet groot genoeg achtte om het juridische traject voort te zetten. In die conclusie kunnen wij ons, na het lezen van de stukken, ook vinden.

Dit neemt allemaal niet weg dat ook GroenLinks van mening is dat het gehele proces nog eens bezien moet worden. Wat ons betreft: onderzoek ja. Niet, omdat er wat ons betreft onduidelijkheid of twijfel is over het optreden van het college, maar om de simpele reden dat er veel geld mee gemoeid is en er terecht veel publieke belangstelling voor is gekomen. Dat het nu met het besluit in formele zin tot een eindpunt komt in een

lang proces dat begonnen is met het besluit tot verkoop van het oude provinciehuis, neemt niet weg dat ook wij vinden dat een aantal vragen aan de orde moet komen en dat een evaluatie van het proces echt noodzakelijk is. Er moeten lessen getrokken kunnen worden en feilen moet worden aangegeven. Er moet ook duidelijk worden gemaakt wat het bredere verband is, waarin een aantal zaken geplaatst is.

Wij hadden in dat verband een aantal vragen voor onszelf dat naar wij hopen in het onderzoek naar voren zal komen. Een paar van die vragen wil ik toch aanstippen. Het college heeft steeds gewerkt met gecertificeerde bedrijven en hierbij ook steeds second opinions gevraagd. Deze benadering, die volgens ons nogal voor de hand ligt, bleek echter bij de rechter maar beperkt van betekenis. Wat is het commentaar van het college daarop? Evenals collega Doornenbal zou ik iets meer willen weten over de aanloop naar de vaststellingsovereenkomst, zoals die in mei vorig jaar gesloten is. GroenLinks zou ook wel willen weten wat de precieze redenen zijn geweest om een boetebeding van € 66.000 per dag op te nemen in die vaststellingsovereenkomst. Ik zou ook willen weten hoe de interne organisatie rond het asbestdossier was opgebouwd en hoe dat heeft gefunctioneerd naar het oordeel van het college. Deze vragen zijn aan de orde, en wellicht nog meer vragen. Het ziet er naar uit dat wij een onderzoek krijgen; wat ons betreft gericht op het hele proces vanaf het begin dat het besluit is genomen om te gaan verhuizen. Ik denk dat dat ons allen wat kan leren en dat die lering ook wel moet worden getrokken.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Toen president Kennedy in 1961 het Witte Huis betrad, was een van zijn eerste constatering: tot mijn spijt blijken de problemen even erg te zijn als dat ik ze in de campagne heb voorgesteld.

U kent mij als een bescheiden man. Ik wil mijzelf niet vergelijken met de president van de Verenigde Staten. Maar, dat eigenlijke gevoel dat je een nadrukkelijk beeld voorgeschoteld krijgt in december en dat je een aantal maanden later moet vaststellen dat dat beeld klopt, maakt niet blij of vrolijk of tevreden. In tegendeel. Het stemt tot een grote vorm van neerslachtigheid, want: wat is er gebeurd?

Wij hebben in december gezien – 14 december, om precies te zijn – dat er in kort geding een uitspraak werd gedaan. Die uitspraak liet op zich aan duidelijkheid niets te wensen over. Naar aanleiding daarvan heeft onze

fractie, en ook andere fracties dat spoeddebat op 20 december laten plaatsvinden. De kern, wat de SP betreft, was dat in de vaststellingsovereenkomst van mei 2012 staat dat de provincie het oude provinciehuis oplevert, vrij van besmette bouwdelen, en dat de bewijslast dus bij de provincie ligt. Het maken van dergelijke kaders, betekent dus ook dat je daarmee een situatie creëert, dát de bewijslast bij jou ligt en dat bij iedere ontdekking op dat moment jij moet aantonen dat jij je werk naar behoren gedaan hebt, en als dat niet het geval is, ga je achter het gaas. Door dergelijke afspraken te maken, heeft de provincie zelf, en in het bijzonder deze gedeputeerde, een situatie gecreëerd, waarin uiteindelijk de ellende niet te overzien zou zijn. Wat daarbij opviel, is de houding die de gedeputeerde steeds heeft aangenomen: ja, daar ligt nu een gerechtelijke uitspraak, wij zijn ook wel een beetje verbaasd, wij begrijpen eigenlijk niet zo goed hoe die rechter tot deze conclusie heeft kunnen komen. Eigenlijk, daarmee suggererend: de rechter is niet helemaal goed bij het hoofd. Dat was in december de houding. Dat was steeds in het tussenliggende traject de houding. Wij hebben het executiegeschil gehad. Wij hebben het hoger beroep gehad. Elke keer weer was het de rechter die zei: nee, wij zien hier geen aanleiding de kern van de uitspraak te herroepen. Het enige wat bleef staan, was de hoogte van het boetebeding, en dan ging het om het proportionaliteitsbegin. Dat is overduidelijk gemaakt. Materieel gezien, is er in die uitspraken echter nooit iets veranderd. Toch, iedere keer weer kregen wij commentaren dat het uiteindelijk goed zou komen en dat het college ook niet precies begreep hoe het zat. En, wat zien wij nu in het uiteindelijke statenvoorstel? Ook daar staat weer bij politieke gevoeligheden: ja, wij houden ons aan wet- en regelgeving, maar de juristerij is zoiets abstracts dat is zoiets raars, die maken er maar een potje van en daarom zien wij niet anders dan dat wij maar akkoord moeten gaan.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik vind dat de heer Meijer een karikatuur maakt van het debat. Dat kan soms nuttig zijn, maar soms is subtiliteit ook nodig. Ik heb de gedeputeerde inderdaad met veel vrouwen horen spreken over hoe hij procedures inschatte, maar tegelijkertijd ook altijd horen aangeven dat een aantal zaken echt niet zeker was en dat het voorbehoud dat er een andere uitkomst uit zou kunnen komen, ook gemaakt moest worden.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik zou de heer Nugteren van harte willen aanbevelen nog eens

terug te kijken naar wat reacties die gegeven zijn, zowel op de mail als in publieke uitingen, bijvoorbeeld bij RTV Utrecht. Als je die terugziet, dan zie je daar een van zelfvertrouwen blakende gedeputeerde die van mening is volstrekt in zijn recht te staan; dezelfde houding die hij hier op 20 december in het spoeddebat aannam en, eerlijk gezegd, een impliciete veroordeling van de houding van de rechters. Ik kan er niets anders van maken.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik kan alleen maar herhalen wat ik zei. De heer Meijer maakt er steeds meer een karikatuur van. Natuurlijk spreekt de gedeputeerde met vertrouwen over wat hij gaat doen; anders zou hij die lijn niet kiezen. Hij heeft echter altijd, ook in deze Staten, gezegd, en daar gaat het om: het kan ook anders uitpakken.

De VOORZITTER: U heeft beiden twee keer over dit punt gesproken. Het is een stellingname van de een versus de ander.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik moest het even tot mij laten doordringen. Ik hoorde de heer Meijer echt zeggen dat de gedeputeerde heeft gesuggereerd dat een rechter niet goed bij zijn hoofd zou zijn geweest.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ja.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Daarmee maakt de heer Meijer een karikatuur van zichzelf.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik zal nog eens een boekje argumentatie erop naslaan en de opmerkingen van de heer Peters tot mij nemen. Wat ik vaststel, is dat er een beeld is gegeven. De kern van de zaak is natuurlijk: wie neemt er nu verantwoordelijkheid voor wat er gebeurt? Het is steeds hetzelfde: dit overkomt ons, wij houden ons aan wet- en regelgeving - die uitspraak heeft de gedeputeerde regelmatig gebezigd, ook op 20 december -, iedere keer is er zo'n rare, abstracte, onbegrijpelijke rechter die maar tot een ander oordeel komt, willen zij het niet snappen? Dat is nadrukkelijk het beeld dat de gedeputeerde heeft gegeven tot en met het laatste statenvoorstel dat nu voor ons ligt.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Bij eerdere agendapunt betoogde de heer Meijer nog zijn nuchtere, zakelijke instelling die wij van hem mochten verwachten. Die mis ik nu een beetje. Ik hoor heel veel insinuaties

over wat er verkeerd geïnterpreteerd zou zijn en hoe de gedeputeerde de reacties van de rechters wegwuift. Dat vind ik niet getuigen van een nuchtere, zakelijke instelling.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben blij dat mevrouw Vlam en ik elkaar nu even spreken. Eerlijk gezegd, vind ik haar bijdrage vanavond onbeschaamd. Daar waar het gaat om verantwoordelijkheden ...

De VOORZITTER: Voordat dit debat gaat ontwaarden in een over en weer elkaar verwijten en in een oordelen of veroordelen van de bijdragen van eenieder: die zijn aan eenieder. Mijnheer Meijer, er is u een vraag gesteld. Ik zou u willen vragen antwoord te geven op die vraag. Het spreken over elkaars bijdragen of het oordeel daarover uitspreken, kunt u bij een andere gelegenheid of een andere plek doen. Ieder heeft het recht te spreken over wat hij of zij vindt dat het goed is om dat te melden.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb toch het recht om vast te stellen dat een spreker een ombeschaamde positie inneemt? Dat is gewoon Nederlands.

De VOORZITTER: Nee, mijnheer Meijer, want dat betekent dat u daarmee ook een waardeoordeel uitspreekt over die persoon als zodanig en wij gaan hier uit van de goede intenties en de oprechtheid van ieder in het debat. Ik zou u daarmee vragen rekening te houden, gelet op de gevoeligheden van het debat, in de woorden die u kiest. Dat is niet zo moeilijk. Ik weet dat u dat kunt.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik stel vast dat ik mij in hoge mate verbaasd heb over de bijdrage van mevrouw Vlam aan dit debat.

De VOORZITTER: Keurig.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Wat heeft zij in haar bijdrage voor verantwoordelijkheid genomen? Zij is gekomen tot een feitenopsomming en vervolgens heeft zij gezegd: het was lastig, het was gecompliceerd, wij zien nu geen andere keus dan de nu voorliggende vaststellingsovereenkomst te steunen. Alsof dat – het is eerder gezegd – een soort natuurverschijnsel is. Ik zou het beeld willen neerzetten van een soort mecanodoos die iemand in elkaar gezet heeft en waar je niks aan kunt veranderen.

Maar dit zijn allemaal fundamentele keuzes. Ik heb het net gehad over de vaststellingsovereenkomst van mei

vorig. Daarin staat dat het oud provinciehuis – ik herhaal het nog een keer – vrij van besmette asbestdelen zou worden opgeleverd. Dat is een kader. Dat is een flink breed kader.

De VOORZITTER: Mevrouw Vlam, is dit nog aanleiding een vraag te stellen aan de heer Meijer?

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Nee, ik constateer alleen dat mijn vraag niet beantwoord is. Ik krijg alleen een wedervraag. Dus ik laat het hierbij.

De VOORZITTER: Dan laat ik het ook hierbij.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Toch graag een opmerking en misschien een vraag aan degenen die hiervoor aan het woord waren. Wij hebben het over de situatie, waarbij gedeputeerde Krol zelf eieren voor zijn geld kiest, om het maar even zo te zeggen, en waarbij hij vervolgens drie keer echt onderuit de zak krijgt; hij krijgt stevig te horen dat hij verkeerd zit. In die situatie – ik neem enkele citaten van de heer Krol – zegt hij: "Onze grieven zijn op dit moment niet gehonoreerd", en "Tot onze verbazing heeft de rechter de eis van de nieuwe eigenaar toegewezen". Dan vind ik het toch voor de hand liggend dat je dan concludeert dat de heer Krol niet helemaal stevig met beide benen op de grond stond en volstrekt niet reëel zijn afwegingen heeft gemaakt.

De VOORZITTER: Ik kan mij voorstellen dat u die vraag straks ook stelt aan de heer Krol zelf als hij reageert in de eerste termijn. Dit is geen vraag die gericht is aan de heer Meijer. Het is echter genoteerd, mijnheer De Kruijf.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Een ander onderwerp. Terug naar die vaststellingsovereenkomst, waarover de heer Meijer sprak. Ik heb mij daarover verwonderd, want er was op een gegeven moment een discussie: gaan wij het hebben over een inspanningsverplichting of over een resultaatverplichting? Volgens de rechter gaat het over een resultaatverplichting. De intentie van de provincie was dat het een inspanningsverplichting was. Hoe rijmt de heer Meijer het verslag dat ik net aanhaalde van die laatste zitting, waarin mevrouw Klein, de advocate van De Waal, op een gegeven moment zelf aangeeft: het was niet de bedoeling het gebouw asbestvrij op te laten leveren. Daarmee geeft zij eigenlijk aan: het was inderdaad een inspanningsverplichting en het is ondoenlijk om het zover schoon te krijgen. Dan stemt zij eigenlijk in met de positie, waarin de pro-

vincie Utrecht zich bevond. Hoe rijmt de heer Meijer dat?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Wij voeren niet het debat over de positie van de advocate van de familie De Waal.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! In dit geval vraag ik ernaar, omdat ik graag wil weten hoe de heer Meijer de juridische positie van de provincie inschat.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Dat zal ik mevrouw Doornenbal zeggen. De gedeputeerde heeft het ook steeds gehad over: ja, nee, dat is vele malen naar voren gebracht, er zit asbest in het provinciehuis en De Waal weet dat. Dus dat er helemaal geen spatje asbest in het oude provinciehuis ergens zou zijn, was bij iedereen bekend, maar in de vaststellingsovereenkomst staat dat het oude provinciehuis vrij van besmette bouwdelen zal zijn. Dié uitspraak uiteindelijk staat als een huis.

De VOORZITTER: Voordat wij een semantische discussie krijgen. Volgens mij is de vraag van mevrouw Doornenbal: vindt u dat je de vaststellingsovereenkomst moet zien als een inspanningsverplichting of als een resultaatverplichting?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Dat is heel duidelijk. Ik zie dat als een resultaatverplichting. Dat staat in de vaststellingsovereenkomst. Dat is wat er staat en dat is waarop de rechter steeds terugrijpt. Dat was op 20 december duidelijk en dat is nu nog steeds duidelijk.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Wat ik zo bijzonder vond – misschien vindt de heer Meijer dat ook wel verwonderlijk – is dat ook de advocate van de andere partij zelf hardop zegt dat zo'n resultaatverplichting niet redelijkerwijs is te verwachten.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb toch de indruk dat mevrouw Doornenbal twee aspecten van de discussies door elkaar haalt. Er heeft in de rechtszaal een dispuut plaatsgehad en daar is op enig moment aan de orde geweest: mag er asbest in dat oude provinciehuis zitten of niet? Dat was de kwestie niet. De kwestie is uiteindelijk: wat staat er in die vaststellingsovereenkomst? Dat is een resultaatverplichting. Er mag gewoon geen besmet asbestdeel in dat oude provinciehuis zitten. Anders gaan wij voor het gaas. Dat is wat er staat.

De VOORZITTER: Gaat u verder met uw betoog.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Nu staan wij hier dus voor. Zonder dat het college op dit moment enige verantwoordelijkheid neemt, zijn wij uiteindelijk genoodzaakt de kraan dicht te draaien, akkoord te gaan met een verplichting om een totaalbedrag van € 11,5 miljoen te fatteren. Dat bedrag is hiermee uiteindelijk gemoeid. Dat is moeilijk en dat is heel lastig, als je bedenkt dat een deel van dit bedrag gewoon niet nodig was, als je bedenkt dat overheden op dit moment landelijk, provinciaal, gemeentelijk, moeten bezuinigen dat buurthuizen dichtgaan, mensen met bijstand worden aangepakt, thuiszorg, enzovoort, en als je bedenkt dat hier nu eigenlijk voor het wegwerken van blunders – een ander woord heb ik er niet voor – een overheid uiteindelijk opnieuw deze kosten maakt ten laste van de belastingbetaler.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ik zou mij nog kunnen voorstellen dat de heer Meijer zo'n betoog zou hebben in tweede termijn, nadat hij bijvoorbeeld Gedeputeerde Staten had horen spreken. Hij gaat daar van uit, terwijl uiteindelijk de vraag voor hem ligt of hij instemt met de schikking. Daarbij stelt hij: er wordt geen enkele verantwoordelijkheid genomen. Waarop baseert de heer Meijer dat? Tot dusver heeft hij namelijk alleen de zaken gekregen zoals hij ze heeft gekregen. Het heeft al die tijd voor de rechter gezeten. Wij hebben er nog niet uitgebreid over gesproken. Het is de eerste keer dat wij erover spreken. Gelukkig spreken wij er nu ook goed over. Waarop baseert de heer Meijer echter zijn woorden: de gedeputeerde neemt geen enkele verantwoordelijkheid?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Die vraag is niet zo heel ingewikkeld te beantwoorden. Alle publieke uitingen, ten minste vanaf 14 december tot heden, met inbegrip van het voorliggende statenvoorstel, met inbegrip van de bijdrage van mevrouw Vlam en die van mevrouw Doornenbal, maken duidelijk dat op dit moment de coalitie op geen enkele manier bereid is verantwoordelijkheid te nemen. Daarop baseer ik dus mijn uitspraak.

Ik heb hier dus duidelijk gemaakt dat in deze tijd, waarin overal op bezuinigd moeten worden, er uiteindelijk als gevolg van falend beleid € 11,5 miljoen over de toonbank gaat. De gewone man in de straat vraagt zich dit wel af, hoor. De coalitie kan misschien wel menen dat dit gewoon overgaat en dat hier over een maand of drie, na een onderzoek, een vrij bureaucratische, ambtelijke

afweging zal plaatsvinden, en dat daarmee de kous af is, maar men begrijpt hier toch wel hoe de Utrechter hierover denkt?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik hoor de heer Meijer steeds praten over 'de' coalitie die niks doet. Ik heb net een motie ingediend en gevraagd om een onderzoek. Ik snap dat dus niet helemaal.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik begrijp dat de coalitie nu, onder deze druk en onder datgene wat zich hier nu publiekelijk afspeelt, ook vindt dat er een onderzoek moet plaatsvinden. Wij zullen kijken wat wij uiteindelijk in overleg kunnen bereiken, maar ik constateer dat deze motie in zekere zin probeert in de hand te werken dat de feitelijke discussie zo laat mogelijk plaatsvindt dat het momentum voorbij gaat en dat er in een vrij laat stadium uiteindelijk hier een finaal oordeel politiek geveld zal moeten worden. Ik wil dat graag zo in mijn betoog nog even nader uitwerken.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik hoor de heer Meijer twee verschillende dingen zeggen. Hij zegt dat hij hoort dat de coalitie wel iets zal doen, terwijl hij een minuut geleden zei dat de coalitie helemaal niets wilde doen. Wat is het nu?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Het voorstellen van een onderzoek is geen verantwoording nemen. Het voorstellen van een onderzoek is niet dat je aangeeft: dit en dit is er fout gegaan dat had nooit mogen gebeuren. Het voorstellen van een onderzoek wil niet zeggen dat de coalitie de verantwoordelijkheid neemt voor het feit dat er nu € 11,5 miljoen over de balk gaat. De heer Peters doet nu een procedureel voorstel om enigszins de wind uit de zeilen te nemen. Het is prima dat er een onderzoek komt; ik ga zo toelichten hoe bij mij het verschil ligt tussen politieke verantwoording en het doen van een onderzoek. De heer Peters kan echter niet zeggen dat de coalitie verantwoordelijkheid neemt door de motie die hij nu heeft ingediend.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Wij hebben gewacht tot de juridische zaken zijn afgehandeld. Dat hebben wij consistent in dit dossier betoogd. Op het eerste moment waarop het mogelijk is, dat is nú, vragen wij om een onderzoek om antwoord te krijgen op een aantal vragen, om inzicht te krijgen in het project en pas daarna praten wij verantwoordelijkheid. De heer Meijer doet dat al bij voorbaat zónder die antwoorden.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik begon er een beetje aan te twifelen of de heer Meijer en zijn SP wel constructief willen meewerken aan het onderzoek. Misschien kan hij zich daarover nog even uitspreken.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik waardeer het heel erg dat de heer Dercksen mij houdt aan die constructieve houding. Ik denk dat dat heel positief is. Ik kan hem vertellen dat wij een constructieve houding hebben in dat opzicht.

Even voor de goede orde: hoe ligt bij ons het verschil tussen de politieke afweging en de procedurele afweging? Wij vonden op 20 december al dat het gedaan moest zijn, omdat er inmiddels zodanige politieke feiten lagen dat deze gedeputeerde niet meer met goed fatsoen verder kon. Een meerderheid van de Staten heeft dat niet gesteund. Nu, op dit moment, op 18 maart 2013, moeten wij tot de conclusie komen dat de feiten ons geen ander standpunt kunnen ingeven. Het betekent dat wij nog steeds van mening zijn dat er politieke consequenties zouden moeten volgen. Dat neemt niet weg dat in de breedte het van groot belang is dat er historisch en procesmatig onderzoek gedaan wordt en dat dat onderzoek hier in de Staten aan de orde komt. Wij zijn echter van mening dat er al zodanige feiten liggen dat deze gedeputeerde onweerlegbaar zijn consequenties zou moeten trekken. Ik heb het hier feitelijk genoemd. Het onderzoek als zodanig zullen wij wel steunen, want het gaat ook over het totale proces en de leermomenten. Als je dan in de diepte kunt gaan en de resultaten ervan voor kunt leggen, is dat een optie die zeker moet worden ondersteund.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben onder de indruk van het college dat wij hier krijgen over hoe dit precies zit. Ik heb toch mijn twijfels. Misschien kan de heer Meijer die weerleggen. Ik heb twijfels over de intenties, waarmee hij een onderzoek zou willen aangaan, aangezien hij eerder gesteld heeft dat het belangrijkste punt was het trekken van politieke conclusies. Ten tweede zegt hij nu: het is volstrekt duidelijk en die conclusie moet getrokken worden.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik herhaal: er ligt genoeg materiaal - dat lag er eerlijk gezegd al op 20 december, want anders hadden wij toen die motie niet gesteund - om de gedeputeerde zijn consequenties te laten trekken. Dat neem ik niet terug. Ik heb net duidelijk gemaakt hoe ik dat zie.

Dat neemt, nog een keer, niet weg dat het zin heeft het proces als geheel tegen het licht te houden. Dan gaat het om het proces in de volle breedte, bijvoorbeeld: wat is er gebeurd met die risico-inventarisaties en -evaluaties, waarover al eerder gesproken is? Dat betekent ook: welke adviezen zijn er aangevraagd, waarom is er een second opinion aangevraagd, enzovoort. Dat laat onverlet dat er een vaststellingsovereenkomst is gesloten in mei vorig jaar die ruimte heeft geboden tot een dergelijke uitkomst dat de gedeputeerde daarvoor geen verantwoordelijkheid heeft genomen en doorgegaan is op de ingezette, hopeloze weg en dat wij daar nu uiteindelijk een rekening voor krijgen van € 11,5 miljoen. Dat is voor mij genoeg reden om te zeggen: gedeputeerde, pak uw biezen, nadat u de vaststellingsovereenkomst met De Waal getekend heeft.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik veronderstel dat het ligt aan het niveau van vragen stellen, maar ik heb niets nieuws gehoord. Dat vind ik erg jammer.

De VOORZITTER: Daar wil ik het dan ook bij laten voor wat betreft dit onderdeel.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! De vraag is hoe je een objectief onderzoek kunt steunen als je al op voorhand zegt, voordat het onderzoek begonnen is dat de gedeputeerde maar zijn consequenties moet trekken. De heer Meijer weet het antwoord al. Hij weet al wat hij wil. Nu, daaruit concludeer ik dat hij alvast niet kan deelnemen op een objectieve manier aan welk onderzoek dan ook.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik dacht toch dat ik in het algemeen vrij duidelijk Nederlands sprak.

De VOORZITTER: Dat geldt overigens voor iedereen hier in de zaal.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Desalniettemin wordt mij voor de derde keer gevraagd iets over hetzelfde te zeggen. Dat is dat dat onderzoek moet gaan om het historisch proces, beginnend in de fase Binekamp, tot en met alle fases die daarop gevolgd zijn, met inbegrip van de risico-inventarisatie en -evaluatie en alles wat daarmee samenhangt. Dan gaat het vooral om het vergaren van kennis en daaruit leermomenten te trekken en ook verantwoordelijkheid te nemen voor het

totale proces. Dat staat los van het feit dat op grond van politiek waarneembare feiten – ik heb ze genoemd: de vaststellingsovereenkomst van mei 2012 – de gedeputeerde nu daarin aanleiding zou moeten vinden om zijn consequenties te trekken.

De VOORZITTER: Dat verhaal ik duidelijk. Mijnheer De Kruijf, gaat uw vraag over hetzelfde onderdeel? Volgens mij is namelijk duidelijk hoe de heer Meijer tegen een aantal zaken aankijkt.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil de heer Peters graag een vraag stellen. Hij benadrukt het belang van een objectief onderzoek. Ik steun dat. In dat verband vind ik het wel buitengewoon bijzonder dat hij dat objectieve onderzoek wil laten uitvoeren door de hoofdpersoon in deze hele asbestaffaire. De vraag is hoe hij dat objectieve onderzoek ziet gebeuren door degene die het onderwerp van dat onderzoek is.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik stel voor dat wij wachten op de beantwoording door de gedeputeerde en hoe hij aankijkt tegen hoe extern en hoe onafhankelijk dit onderzoek in zijn ogen zou moeten zijn. Dan kunnen wij onze mind opmaken over wat wij daarvan vinden. Ik heb daar zo mijn ideeën over.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Daar vroeg ik nu juist naar.

De VOORZITTER: Kunt u de vraag van de heer De Kruijf nu beantwoorden?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Kan de heer De Kruijf zijn vraag nog even kort herhalen?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! De heer Peters benadrukt het belang van een objectief onderzoek. Ik vind dat opmerkelijk. Ik steun dat overigens van harte. Ik vraag mij echter werkelijk af hoe hij het objectieve karakter daarvan wil waarborgen als hij het onderzoek laat uitvoeren door degene die onderwerp van het onderzoek is.

De VOORZITTER: In casu Gedeputeerde Staten dus.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Wij vragen Gedeputeerde Staten een onderzoek te laten uitvoeren. Niet om het zelf uit te voeren. Onze voorkeur is dat het gebeurt door een onafhankelijke, externe partij.

De VOORZITTER: Dan wil ik het voor dit onderwerp hierbij laten.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik rond af. Het mag duidelijk zijn dat de moties die voor komen te liggen, nog uitgebreid gediscussieerd worden en dat er bij de verschillen kan worden stilgestaan. Ik zal met belangstelling uiteraard aan dat debat deelnemen. Tot slot, uiteraard is de consequentie dat wij deze vaststellingsovereenkomst met het mes op de keel en met pijn in het hart zullen moeten steunen. Wij hopen dat die snel wordt ondertekend.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Ik zal het niet al te spannend te maken. De ChristenUnie is voor het voorstel dat er nu ligt. Tijdens het extra debat op 20 december riep de ChristenUnie al op tot een mediationtraject of om op een andere manier het gesprek aan te gaan. Nu, daarvoor was nog wat juridisch vuurwerk nodig, maar inmiddels zijn de partijen aan tafel gaan zitten en ligt er een voorstel om finaal de strijd bij te begraven. Uiteindelijk is er nu een staakt-het-vuren. Financieel en juridisch is dit voor dit moment de beste, althans de minst schadelijke stap om het finaal te gaan kwijten.

Toch nog een kleine kanttekening bij het besluit. In de toelichting bij het besluit staat nu bij communicatie: Niet van toepassing. Nu, dat lijkt mij nogal optimistisch, omdat er zowel intern als extern proactief aan de slag gegaan zal moeten worden met communicatie. Dat lijkt ons een beter plan.

Wat de juridische procedure betreft, is er nu formeel dus sprake van een staakt-het-vuren in afwachting van de finale kwijting. Tegen die achtergrond herhaal ik wat wij hierover eerder hebben gezegd: wij willen geen politiek of bestuurlijk oordeel vellen lopende de juridische procedure. Wel is de ChristenUnie voor het starten van een onderzoek. Dat zouden wij graag wat breder willen insteken. Daarbij hebben wij twee kernvragen die ik hier alvast neerleg. In het debat zullen wij er later vast nog wel over doorpraten.

De eerste kernvraag is: hoe zit het eigenlijk met de juridische borging in dit huis? Door slechte overdracht van dossiers over een langere periode zijn er grote juridische risico's en gezondheidsrisico's genomen. Die risico's zijn wellicht buiten beeld geraakt. Uiteindelijk heeft dit op dit dossier in 2012 tot problemen geleid en ik ben geneigd te zeggen: p s in 2012. Dit had misschien al eerder mis kunnen gaan en het kan door slechte juridische borging ook wel op andere dossiers misgaan. Dat is in elk ge-

val een element dat in het onderzoek naar voren moet komen: hoe hebben wij onze juridische huishouding op orde?

De tweede vraag: welke gezondheidsrisico's hebben gebruikers gelopen in de afgelopen dertig jaar? Kennelijk is er heel wat afgerommeld. Wij kunnen dat beter snel en goed in beeld brengen dan onder het tapijt vegen, want met de gezondheid van mensen mogen wij niet gaan sullen.

Kortom, wij betalen enorm veel leergeld in deze procedure. Laten wij dan ook de tijd nemen om onze lessen te trekken en een les te leren uit dit pijnlijke dossier.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Een lastig dossier, in mijn beleving begonnen met de verkoop van het oude provinciehuis, waar in het contract de koppeling zit enerzijds van de opdracht om te saneren en dan anderzijds de boeteclausule. Ik denk dat daar het debacle al begonnen is: om de scheidslijn, de gevolgen van boete ten opzichte van de saneringsperiode, niet goed af te scheiden. Dat is indertijd de verantwoordelijkheid geweest van een VVD-gedeputeerde. Misschien verklaart dat ook een beetje de houding van de VVD tot op dit moment in dit debat.

Dat dossier is uiteindelijk overgaan naar de CDA-gedeputeerde die hiervoor nu verantwoordelijk is. Dat betekent dat het huidige voorstel, zo hebben wij het ingestoken bij het vaststellen van de agenda, ter tafel ligt. Als wij kijken naar wat er op dit moment ligt, dan moet je een risico-inschatting maken en puur doen aan risicobeperking. Daarvoor is dit voorstel bedoeld. Dat betekent dat je moet constateren dat er op dit moment met dit voorstel van de opbrengst van € 22 miljoen inmiddels € 11,5 miljoen verdampt is. De vraag is dan of het gerechtvaardigd is om daarop als Staten nu een klap te geven. Met andere woorden: als wij het niet doen, zijn de risico's dat het dan nog groter wordt, ook aanwezig? Op basis van de thans bekende documenten die ik heb gezien, inclusief een geheimhoudingsstuk, moet ik constateren: ja, dan wordt het risico nog groter. Nu, kunnen wij dat risico met elkaar lopen, ja of nee? Dan is het antwoord van de SGP daarop: nee. Dat betekent dat wij vandaag het voorstel, zoals het door het college is neergelegd, zullen steunen dat wij zonder meer, zoals wij ook in december helder hebben gemaakt, het proces nog eens heel goed willen doorlichten. Wat ons betreft, is dat zowel zijnde ambtelijke als bestuurlijke verantwoordelijkheid: zijn de stappen goed genomen, is het juridisch allemaal goed afgedekt geweest? Ik doelde net al even op het verkoopcontract.

Daar hebben wij een paar vraagtekens bij. Laten wij alstublieft die zaken gewoon helder hebben. Als die zaken voor de zomer helder kunnen zijn, dan is dat pas het moment waarop wij de politiek-inhoudelijke discussie hier kunnen voeren.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Laat ik beginnen met te zeggen dat 50Plus het voorstel zal steunen. Inderdaad, ook met pijn in het hart, omdat je zoveel miljoenen aan iets moet besteden, waarmee je ook heel veel goede dingen zou kunnen doen. Ik denk alleen maar aan, ons stokpaardje, het verbeteren van het openbaar vervoer, kleine-kernenbeleid enzovoort. Daarvoor zou ik het geld veel liever ingezet hebben. Maar goed.

Wij hebben nog wel wat vragen. Ik hoef niet meer de vraag te stellen hoe het allemaal is gekomen, want dat heeft mevrouw Vlam compleet verteld, met de geschiedenis en alles. Dat weet iedereen dus al. Het is wel zo dat het gedeelte van het oude provinciehuis waar het hier over gaat, bomvol zit met asbest. Hoe komt dat nu? Omdat het gewoon gebouwd is in een periode dat men nog gewoon asbest gebruikte in het cement om gebouwen te bouwen. Wij wisten nog helemaal niet wat de gevolgen ervan zouden zijn, wat het gevaar was en dat het slecht was voor de gezondheid. Eigenlijk zou je het hele gebouw tot op de grond toe moeten afbreken en daarnaast ook nog eens de grond moeten saneren en er vervolgens een nieuw gebouw neerzetten. Dan heb je iets wat asbestvrij is. Waarover het constant is gegaan, was asbestvrij, maar dat is gewoon onmogelijk met dit gebouw. Asbestveilig: zo is het verkocht. Dat wist ook de koper.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik probeer te begrijpen wat mevrouw Hoek zegt. Zij zegt dat zij de inbreng van de fractie van de VVD volledig begrijpt.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Nee, de geschiedenis.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! De geschiedenis. Daarmee zegt mevrouw Hoek: eigenlijk dat het verhaal zo gebeurd is. Ik zeg echter dat als ik een aanvullende overeenkomst lees, waarin staat dat wij praten over het verwijderen van asbestplaten, dan ...

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Het gevolg van. Ik bedoelde eigenlijk ...

De VOORZITTER: Mevrouw Hoek, laat u de heer Van Wikselaar even uitpraten?

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Die ligt er heel duidelijk. Dat betekent, als ik dat probeer uit te leggen met mijn gezonde boerenverstand dat ik het heb over platen die ergens aan gemonteerd zijn. Er staat een aantal dingen in het contract dat niet hoeft te gebeuren. Volgens mij is het ongelooflijk helder wat er moet gebeuren. Ik heb heel sterk de indruk dat dat niet goed gebeurd is. Ik begrijp dus de opmerking van mevrouw Hoek niet helemaal in het kader van het verhaal van de fractie van de VVD.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Wat ik probeer te vertellen, is dat de basis van het gebouw is gebouwd met cement waarin gewoon, voor die tijd vanzelfsprekend, asbest werd verwerkt. Als je dus platen aan dat gebouw gaat bevestigen en je gaat er daarna weer in boren, dan komt vanzelf weer asbest vrij. Dat is het punt, waarover wij het al eerder hebben gehad, toen men vanuit de firma De Waal begon te saneren. Men is gaan boren om te verwijderen, waardoor er – het gebouw was in principe wel asbestveilig – wel asbest vrij kwam. Wat ik nog steeds heel vreemd vind, is dat pas na een maand saneren aan de bel getrokken werd dat er asbest was gevonden. Dat hadden wij eigenlijk kunnen weten: in een gebouw dat is opgebouwd uit cement dat vol zit met asbest, komt er dan asbest vrij. Toen begonnen de beschuldigingen over en weer en kwamen de vragen: hoe gaan wij dit oplossen? Uiteindelijk ligt er nu een oplossing voor. Ik heb nog een eindvraag. Van wie het voorstel tot de schikking gekomen? Er is net al gezegd dat De Waal heel graag wilde beginnen met het uitvoeren van zijn plannen, om er daarna een studentenhotel van te maken. Dus, hoe langer het duurt voordat hij dat kan gaan doen, dus zolang de processen lopen, verliest hij inkomsten. Eigenlijk wil ik graag van de gedeputeerde weten: van wie is het initiatief gekomen tot de schikking? Wij weten wat het college nu gaat doen en wij staan achter dat voorstel, omdat anders de schade voor de inwoners van onze provincie nog veel groter wordt. Je moet ergens zeggen: nu stoppen, anders wordt het alleen maar meer, meer, meer. Die vraag wil ik dus voor de gedeputeerde achterlaten.

De heer Dercksen wil iets aan mij vragen?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! "Vragen" is misschien niet het goede woord, maar bij een enkeling in deze zaal zou de indruk kunnen ontstaan dat

als ik niet interrumpeer ik misschien de gang der dingen zou onderschrijven die mevrouw Hoek hier vertelt over het asbest. Het spijt mij te moeten concluderen dat haar verhaal werkelijk van geen kant klopt. Dat wil ik graag even gezegd hebben.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Wil de heer Dercksen onderbouwen waarom mijn verhaal van geen kant klopt?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Mevrouw Hoek geeft een gang der dingen aan over asbestplaten, waarin wordt geboord. Dat klopt gewoon helemaal niet.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Nee, de platen hangen aan een gebouw, aan een constructie, waar asbest in zit.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Die platen waren van asbest.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Het kan zijn dat er ook nog platen waren die asbesthoudend waren. Het gebouw is dat ook. Sowieso komt er bij boren in het karkas van het gebouw, waarin asbest zit, asbest vrij.

De VOORZITTER: Dit is de laatste spreker voordat ik ga schorsen, voor het avondeten in combinatie met de voorbereiding van Gedeputeerde Staten op het antwoord in eerste termijn. Mijnheer Van der Steeg.

De heer VAN DER STEEG (PvdD): Mijnheer de Voorzitter! Wij hebben hier te maken met een uiterst complexe zaak. Op zich hebben wij de indruk dat gedeputeerde Krol juist heeft gehandeld door met De Waal aan tafel te zitten en deze overeenkomst vast te stellen. Wij zullen de voorliggende overeenkomst dan ook steunen. De juridische inschatting is namelijk dat op deze manier de provincie nog verdere schade bespaard blijft. Echter, dat roept dan weer direct vragen op, want: wat betekent dat voor de kwaliteit van de informatie die wij eerder gehad hebben en waarbij de zaken toch wel wat rooskleuriger werden voorgesteld? Waarom kost dit de provincie enorm veel geld, terwijl volgens zeggen overdracht en sanering altijd volgens de regels zijn verlopen? Waarom is deze vaststellingsovereenkomst niet eerder uit de hoge hoed getoverd? Al voor de uitspraak in hoger beroep, 11 januari om 29 januari, is men in gesprek gegaan omtrent

een minnelijke schikking. Waarom dan pas op 11 januari en niet al direct bij de uitspraak in eerste aanleg op 14 december? Dat had een maand winst kunnen opleveren. Waarom de landsadvocaat pas na het arrest van 29 januari vragen om advies en vragen om een second opinion omtrent de juridische positie? Waarom niet direct na 14 december 2012, toen er ook al een onwelgevallig vonnis lag? Wat betekent dit alles voor de positie van de provincie als opdrachtgever aan de gecertificeerde saneerders en controleurs? Komen hier nog vervolgzaken? Het zijn zomaar wat vragen die mij te binnen schieten. Als hierop vandaag antwoord gegeven kan worden, is dat prima, maar juist de complexe en ondoorzichtige materie, het omvangrijke schadebedrag en een zorgvuldige beschouwing van het bestuurlijke proces, rechtvaardigen mijns inziens om nog eens rustig en gedegen naar deze zaak te kijken.

De VOORZITTER: Ik schors vergadering.

Schorsing van 18.23 uur tot 19.30 uur.

De VOORZITTER: Ik heropen de vergadering.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb geprobeerd het antwoord in de eerste termijn enigszins op te knippen in een aantal elementen. Ik zal beginnen met de vragen die betrekking hebben op de overeenkomst, dus op het feitelijke agendapunt van vandaag. Dat is soms even lastig, want er zijn ook vragen gesteld die niet specifiek gaan over dit agendapunt, maar over het hele bredere dossier gaan. Die vragen zijn expliciet gesteld en ik wil daarop reageren in relatie tot het verzoek tot een onderzoek, omdat er twee moties in de Staten liggen die refereren aan het onderzoek en waarover nog moet worden gesproken en besloten. Ik wil beginnen met vragen die een rechtstreekse relatie hebben met dit agendapunt.

De fractie van de VVD heeft gevraagd naar de financiële onderbouwing van de directe en de indirecte schade door de firma De Waal, zoals die in deze overeenkomst staat. Daarop heb ik het volgende antwoord.

De familie De Waal heeft richting de bodemprocedure een directe schade in beeld gebracht, met feiten onderbouwd dat zij een schade lijden van € 4,4 miljoen. Dan kun je met elkaar discussiëren welke elementen wel en welke elementen daarvan niet onderdeel zijn. Wij hebben met elkaar afgesproken – dat is onderdeel van de gesprekken geweest – dat voor € 4,8 miljoen - € 2,2

miljoen is voor de sanering, € 4,8 is voor boete en schade – zowel de directe als de indirecte schade daarmee afgehandeld is. De indirecte schade omvat dingen die ik hier niet ga noemen. Dingen die een relatie hebben tot de indirecte schade konden op dit moment nog niet hard gemaakt worden in financiële zin. Er is echter ook indirecte schade als je een half jaar later met je pand aan de gang kunt gaan dan je had gedacht. Dat lijkt mij evident. Dat was voor mij en voor het college aanvaardbaar: "directe" is financieel onderbouwd en "indirecte" nog niet. Daar zit nog € 400.000 tussen; tussen de € 4,4 en de € 4,8 miljoen.

Er waren ook vragen over de nadere financiële afwikkeling. Het college heeft daarvan gezegd: wij zullen bij de jaarrekening met een statenvoorstel komen, waarin wij precies aangeven hoe wij de nadere financiële afwikkeling doen. Dat geldt overigens ook voor wat dat voor effecten heeft op, wat mevrouw Vlam noemt, de businesscase huisvesting. Het lijkt mij evident dat de consequenties voor de huisvesting en voor het dossier huisvesting, onderdeel zijn van de bespreking bij de jaarrekening. Ik heb nog steeds niet helder wanneer de bespreking van de jaarrekening gepland is. In mijn optiek moet dat altijd ruim voor de zomer zijn, ten tijde van de voorjaarsnota. Dat zal dus in juni of in juli zijn. Nogmaals, het college heeft met de accountant afgesproken dat wij de discussie over 'huisvesting breed' afhandelen bij de jaarrekening 2012. Dat is een ordentelijk moment. Daarom hebben wij voorgesteld de financiële consequenties van dit onderwerp bij de jaarrekening te bespreken. Nogmaals, als het in juni kan, dan zou dat fijn zijn, maar ik dacht dat de planning was het in juli te doen. Ik weet dat niet zeker.

Vragen van de fractie van de PvdA, gerelateerd aan de overeenkomst, heb ik niet kunnen ontwaren. Er zijn wel een paar statements gedaan en daarop kom ik straks nog terug. Over de overeenkomst heeft de heer De Kruijf echter geen vragen gesteld.

De fractie van het CDA stelde een paar vragen die van bredere aard zijn en ook wat die van smallere aard zijn, als ik het zo mag formuleren.

De eerste vraag gaat rechtstreeks over dit agendapunt: waarom nu schikken? Ik vind het goed hier nog eens expliciet te duiden dat een schikking altijd lastig is, omdat je nooit zult weten wat de uitkomst van het juridische proces zou zijn geweest. Daarover kunnen wij allemaal wel onze gedachten hebben en die heb ik hier vandaag ook wel gehoord, maar je weet het nooit helemaal ze-

ker. Je kunt je er wel heel goed over laten adviseren en informeren. Wij hebben geprobeerd op grond van de twee meest betrokken rechtelijke uitspraken, kort geding en hoger beroep, en die analyserend, niet alleen door onze eigen landsadvocaat, maar ook met extern juridisch advies, een inschatting te maken van wat een realistisch beeld zou kunnen zijn wat er in bodemprocedure gaat gebeuren. Dat is overigens natuurlijk een breed palet aan mogelijkheden, want een jurist schrijft in zo'n advies nooit: ik denk dat je dit krijgt of dat er dat gebeurt, maar 'wij voorzien ongeveer het volgende'. Dat zijn over het algemeen de formuleringen die je in dit soort externe adviezen krijgt. Dat heeft het college en mij ertoe gebracht dat je moet constateren dat het risico dat je een uitkomst krijgt die in financieel perspectief voor de provincie Utrecht vele maler slechter zou zijn, reëel is. Dat is eigenlijk het meest heldere antwoord. Dat is het moment waarop je met elkaar denkt: het is verstandig om te kijken of er ook andere opties mogelijk zijn. Voor geschiedschrijving: vóórdat het hoger beroep diende, is er door mijzelf met de familie De Waal over dit onderwerp gesproken. Wij hebben uitgebreid met elkaar gesproken en wij hebben daarbij gezegd: is het mogelijk nu al, tussen kort geding en zitting in hoger beroep, met elkaar tot een schikking of een minnelijke overeenkomst te komen? De conclusie van dat eerste gesprek was – ik zal nog maar weer een Engelse term gebruiken: It takes two to tango; je moet beiden tot een overeenkomst willen komen – dat beide partijen zeiden: wij kunnen op dit moment niet tot een schikking komen, laten wij de uitspraak in hoger beroep met elkaar afwachten. Toen die uitspraak in hoger beroep overigens kwam – het is goed dat te constateren –, die niet specifiek gunstig voor de provincie Utrecht was – dat erken en herken ik onmiddellijk - is het wel opvallend dat er ook vanuit de familie De Waal naar ons toe expliciet opnieuw gevraagd is om toch weer het gesprek te openen. Overigens, ook vanuit onszelf en vanuit het juridisch advies dat ik net genoemd heb. Er is door beide partijen serieus overwogen het gesprek aan te gaan. Dat is op enig moment even niet gelukt. Toen hebben wij met elkaar geconstateerd: de verschillen zijn te groot, wij komen er niet uit. Ik heb de Staten toen op een avond geïnformeerd in de commissie BEM in een vertrouwelijk deel van de vergadering. Ik heb toen gezegd dat ik het mijn plicht vond om nog een keer te proberen of wij tot elkaar kunnen komen. Toen hebben wij een dag later, op dinsdagmiddag, een finale poging gewaagd. Die is uiteindelijk gelukt. Mijn inschatting is dat er voor de familie De Waal ook een sterke behoefte lag om met elkaar niet in de bodemprocedure verder te

gaan. De overwegingen daarvoor liggen bij de familie De Waal, daar kan ik niet in treden, maar ook zij wilde op dat moment graag tot een minnelijke overeenkomst komen.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben even nieuwsgierig naar het volgende. Er werd net uitgelegd waar die kanteling lag. Die lag in die second opinion, na het hoger beroep. De vraag is even of dat moment er niet eerder had kunnen zijn. Heeft de gedeputeerde niet eerder overwogen om eens een ander kantoor in te huren, of die ook op dezelfde manier naar de situatie keek, juridisch? In september of oktober of november bijvoorbeeld.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! In september, oktober, november waren wij feitelijk bezig met de asbestsanering van het pand zoals het er lag. 1 november was de oplevering, dus wij waren in september en in oktober bezig met het schoonmaken van het pand, op de manier waarvan wij dachten dat het de correcte manier was, conform de wet- en regelgeving, netjes gecertificeerd en de hele rits die erbij hoort. Pas na de eerste uitspraak in kort geding zou er een moment geweest zijn om te zeggen: hé, is het niet opvallend dat onze interpretatie van wat wij aan het doen zijn, in elk geval door de kort gedingrechter niet wordt gedeeld? Daar zat natuurlijk het hoger beroep heel snel achteraan. Dus op dat moment was het niet verschrikkelijk logisch om dat kantelpunt toen al te maken. Overigens, toen wij het debat op 20 december hadden, hadden wij alleen de uitspraak in hoger beroep binnen. Een aantal statenleden heeft toen expliciet gevraagd: kunt u niet proberen met elkaar in gesprek te komen? Wij hebben op dat moment ook wel geprobeerd met elkaar in gesprek te komen. De reactie van de tegenpartij was: luister eens, wij gaan gewoon dat hoger beroep afwachten, op dit moment hebben wij daar geen behoefte aan. De heer De Kruijf noemt het een kantelpunt. Hij kan echter niet zeggen dat de second opinion het kantelpunt was. De second opinion concludeert: je moet met elkaar concluderen dat de eerdere twee rechterlijke uitspraken een belangrijk feit zijn bij de inschatting van de juridische positie in de bodemprocedure. Het is dus zo dat je die twee juridische uitspraken nodig hebt om te kunnen concluderen dat er een bepaalde juridische positie is. Dat was niet duidelijk en ook niet eerder voorzienbaar dan op het moment dat je die tweede Een kort geding is een summiere toetsing. Dat weten de Staten en dat weet ik ook. Een hoger beroep is, met meerdere rechters, een stevige toetsing.

Als je ook in hoger beroep een dergelijke uitspraak krijgt, dan sta je er in juridisch perspectief anders op dan in de situatie van een kort geding, waarbij een rechter globaal toetst. Dus bij die uitspraak in hoger beroep was het het eerste moment om met elkaar te concluderen: hé, hier is wat. Toen hebben wij het contact gelegd, ook op verzoek vanuit de Staten. Dat is dus pas na de datum van de uitspraak in kort geding. Dat was 14 december. Op 20 december hebben wij met elkaar het debat gehad.

De VOORZITTER: Gaat u verder met uw betoog.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Een van de andere vragen van mevrouw Doornenbal was: wie hebben het niet goed gedaan? Ik ga de vraag even iets herformuleren. Mij past enige voorzichtigheid en bescheidenheid als het gaat over de vraag wie het allemaal niet goed gedaan hebben. Over de politieke zin kom ik zo nog wel even te spreken. Het is natuurlijk volstrekt helder, zelfs als je de smalle interpretatie van onze overeenkomst wenst te hanteren en wij gewoon conform wet- en regelgeving de asbestbesmettingen saneren dat er op enig moment aantoonbaar asbestbesmettingen in het pand zaten. Dan kun je je op z'n minst afvragen of de betreffende asbestsaneerder dan wel het laboratorium die die vrijgaven gedaan heeft, op een ordentelijke wijze hun werk gedaan hebben. Laat ik het algemeen houden: het lijkt mij nuttig en zinnig om in die richting nog maar eens even het gesprek te voeren. Dat gebeurt overigens ook. Misschien is dat de beste formulering: zowel met de asbestsaneerder als met de laboratoria die de vrijgaven gedaan hebben, wordt het gesprek nog gevoerd. Dat geldt overigens ook wat mij betreft, en dat spreek ik hier expliciet uit, voor het bureau dat ons in het hele proces juridisch ondersteund heeft; het bureau van de landsadvocaat. Je moet je namelijk op enig moment ook afvragen of alle externe juridische adviezen die wij gehad hebben op alle momenten van dit proces voor ons de goede juridische adviezen zijn geweest. Nu, dat zeg ik met de voorzichtigheid die hierbij hoort. Daar zitten wel discussiepunten in, zowel met de saneerder, de laboratoria die de vrijgaven gedaan hebben, alsmede met de externe juridische adviseurs, als het gaat om de vraag: zijn wij op alle momenten wel juridisch goed geadviseerd. Zijn wij er echt van af: dat was ook een vraag. Als wij deze overeenkomst vandaag bekrachtigen en wij voeren hem uit – dat is natuurlijk van belang; wij moeten dan bijvoorbeeld betalen – dan moeten wij met elkaar naar de rechter toe en dan zeggen wij: wij stoppen de juridische procedures. Dan zijn wij helemaal en voorgoed en

voor altijd af van de juridische procedures met de familie De Waal rondom de asbest. Het antwoord is: ja, dan zijn wij van dit onderwerp af. Ik heb in mijn vorige antwoord wel aangegeven dat er nog onderdelen van dit huisvestingsdossier discussie kunnen opleveren. Laten wij maar beginnen met de discussie. Wij zijn echter volledig uit de juridische discussie die er met de familie De Waal op het gebied van asbest bestaat. Zij gaan saneren. Zij moeten zorgen dat het goed is. Zij moeten zorgen voor vrijgaverapporten. Die discussie hoeven wij nooit meer met elkaar te voeren. Ik moet eerlijk zeggen dat wij elkaar op dit punt sterkte gewenst hebben. Na afloop van de ondertekening zei mevrouw De Waal: sterkte bij het politieke debat. Ik zei: sterkte met de sanering en ik ben bereid, als u dat op prijs stelt, met wat stickers en plakkers na uw sanering langs te komen om te kijken of er nog een plusplusje te vinden is, zoals wij dat geformuleerd hebben. De sfeer was inmiddels zodanig dat wij er allebei – weliswaar als een boer met kiespijn – een beetje om konden grinniken. Ik zal dat overigens niet doen; dat lijkt mij evident.

De fractie van D66 dient een motie in die gaat – laat ik maar even zo formuleren - over een onderzoek naar alles wat er rondom het huisvestingsdossier tot nu toe gepasseerd is. Ik verwijs maar naar het gesprek en het debat dat wij daarover hebben gehad in de statenvergadering van 20 december, waarin ikzelf heb aangegeven dat als je een complex en omvangrijk dossier, zoals het asbestdossier en eigenlijk een complex en omvangrijk dossier als het héle huisvestingsdossier, waarin veel meer elementen betrokken zijn, afsluit met elkaar, het goed is dat met elkaar nog eens kritisch te bekijken. Uiteindelijk gaan de Staten er zelf over om er, door de motie die er ligt, een besluit over te nemen. Op 20 december is mij gevraagd of ik mij kan voorstellen dat de Staten een dergelijk onderzoek willen en dat zij daarvoor een motie indienen, dan zeg ik dat ik daar geen enkel bezwaar tegen heb. Laat helder zijn dat er op deze manier over gedacht wordt, omdat het nooit verkeerd is te kijken naar hoe dat hele project is gegaan, de juridische kanten en de financiële kanten en alles wat daarmee te maken heeft. Ik vind dat daarmee ook de kant van de politieke verantwoordelijkheid op een ordentelijke en fatsoenlijke manier met elkaar besproken kan worden. Ik ga niet de woorden "aanraden" of "afraden" hierover uitspreken, maar de Staten snappen dat de motie bij het college niet op belemmeringen stuit.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Kan de

gedeputeerde zich uitspreken over wie dat onderzoek dan moet doen en of hij bereid is daar een externe partij tegenaan te zetten, of komt hij daar later nog op terug?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Het lijkt mij evident dat een extern onafhankelijk onderzoek – ik heb vandaag even gekeken hoe sommige statenfracties daar inzitten – wat het college en wat mij betreft de voorkeur heeft.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Dan een vervolgvraag. Ik heb ook met meerdere fracties gesproken. Als de gedeputeerde dan binnen het kader van de motie met een voorstel komt, kan het dan ook zo zijn dat als er fracties zijn die nog specifieke vragen hebben, wij die vragen kunnen meegeven in de formulering van het onderzoek, voordat de gedeputeerde terugkomt met een voorstel?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik vind dat het mij past om even af te wachten hoe de politieke discussie over de moties loopt. De heer Peters kan mij concreet vragen: stel dat een van deze moties wordt aangenomen, is het dan mogelijk dat als u terugkomt met degene die dat externe onderzoek moeten gaan doen, om onderzoeksvragen en opvattingen binnen het kader – ik voorzie dat er anders een soort eindeloze, meer politiek georiënteerde discussie zou kunnen ontstaan - van deze motie mee te geven? Als er binnen het kader van de motie vragen leven die voor sommige Statenfracties echt van wezenlijk belang zijn om beantwoord te krijgen, dan kan ik mij dat goed voorstellen. Ik kan mij ook wel voorstellen dat wij dat in een vergadering van de commissie BEM terugkoppelen. Wij moeten namelijk wel een beetje tempo maken, als wij bij de jaarrekening daarmee terug moeten komen. Ik heb net geconstateerd dat het ruim voor de zomer moet zijn. Ik kan mij voorstellen dat wij dat aan elkaar in een BEM-vergadering aan elkaar terugkoppelen. Ik zie dat als een prima mogelijkheid.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik zou de heer Krol willen vragen om een reactie te geven op de motie van de heer De Kruijf, want daarin ligt het initiatief bij de Staten. De heer Peters – dat is het essentiële verschil – heeft een motie ingediend, waarin het college die opdracht stuurt. Ik wil uiteindelijk natuurlijk komen tot een gemeenschappelijk standpunt, maar ik hoor de heer Krol hier met redelijk veel omhaal van woorden zeggen dat als de Staten dan uiteindelijk ook nog vragen hebben, zij die wel mogen stellen. Ik denk dan dat dat

niet de insteek is van een motie die ik heel graag zou ondersteunen. Misschien is het nog meer een vraag aan de heer Peters dan aan de heer Krol, want hij is even een soort van lijdend voorwerp in deze discussie. Dat is volgens mij namelijk niet de manier waarop wij een onderzoek zouden moeten doen.

De VOORZITTER: Ik leg de concrete vraag voor aan de heer Krol. Er is gevraagd een reactie te geven op de motie van de fractie van de PvdA;

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Dat is prima. Ik was nog niet klaar met mijn verhaal. Ik heb een reactie gegeven op de motie van de heer Peters. Wat betreft de overige vragen van de heer Dercksen, herken ik mij niet geheel in de formulering die hij daarbij gebruikt, maar het lijkt mij toch echt een vraag voor de Staten, omdat ik denk dat mijn opvatting daarover op dit moment niet het meest gepast is.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil graag een vraag stellen aan de heer Peters over zijn motie. Uiteraard gaat het ons om onafhankelijkheid en objectiviteit. Wij denken, eerlijk gezegd dat die het beste gewaarborgd zijn als je als Staten zelf de controlerende taak wilt uitvoeren. Het gaat echter primair om die objectiviteit en die onafhankelijkheid. Een combinatie van vragen die samen met Provinciale Staten wordt opgesteld, kan ik mij iets voorstellen. Dat zou via de commissie BEM kunnen, waarbij de politiek-bestuurlijke dimensie echt een rol krijgt. Het gaat niet alleen over de juridische adviezen. Het gaat niet over de asbestsanering. Het gaat over de politiek-bestuurlijke dimensie daarvan. En, uiteraard direct terugkoppelen naar de Staten. Als de heer Peters zoiets voor ogen heeft, dan schat ik maar zo in dat wij een heel eind kunnen komen in de eerstvolgende schorsing om iets in elkaar te bouwen, waar heel veel statenleden zich wellicht achter kunnen scharen. De vraag aan de heer Peters is of hij, wat ik nu noem, ook voor ogen heeft? Het zou de vorderingen erg helpen.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Laat ik eerst zeggen wat ik niet voor ogen heb; dat is waarom onze moties verschillen. Ik zie wat voor een optreden er is geweest, bijvoorbeeld van de heer Meijer en ook van anderen die bij voorbaat zeggen: eerst moet de gedeputeerde vertrekken en daarna gaan wij misschien een onderzoek doen. Dan heb ik geen vertrouwen in de objectiviteit, als wij dit soort hobbyisten, zo noem ik het dan maar, die alleen maar naar een paar dingen

kijken die niet goed gegaan zijn, de leiding geven over een dergelijk onderzoek. Vandaar dat ik zeg: laat nou Gedeputeerde Staten de opdracht geven aan een extern instituut en laat Gedeputeerde Staten daarmee terugkomen naar de Staten om te kijken of wij dat goed vinden. Als er voor die tijd nog heel dringende vragen zijn – een paar fracties hebben mij dat gevraagd – die er dan perse in moeten, dan kunnen wij die nog meegeven. Het is onafhankelijk. Het is extern. Het is gedegen. Daarin heb ik meer vertrouwen dan in een onderzoek met de heren Meijer en Dercksen aan de leiding.

De VOORZITTER: Ik wil dit punt eigenlijk parkeren. U hebt straks allemaal nog een tweede termijn. Dan kunt u op de voorliggende moties reageren vanuit uw politieke invalshoeken.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik luister met stijgende verbazing naar het betoog van de heer Peters. Ik wil hem dus graag een vraag stellen. Die vraag is of hij niet zelf van mening is dat hij met de manier waarop hij net de vraag aan het college formuleerde, namelijk 'mag misschien een fractie ook nog een vraag stellen', hier sprake is van een zeer regiede benadering? Is hij ook van mening dat de objectiviteit die hij zijn mede-statenleden niet toevertrouwt, wel gewaarborgd is als de ter discussie staande gedeputeerde zelf de opdrachtgever is?

De VOORZITTER: Ik sta toe dat deze vraag gesteld wordt en ook dat de vraag beantwoord wordt. Daarna sta ik op dit punt geen interrupties meer toe over en weer, anders dan dat u volledig de gelegenheid heeft in de tweede termijn elkaar onderling te bevragen. Wij zijn namelijk bezig met de eerste termijn van Gedeputeerde Staten. Ik verzoek u om kort antwoord te geven.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Sorry, als mijn woorden wat te vriendelijk waren, zeg ik tegen de heer Meijer. Ik probeer altijd beleefd te zijn en het op een andere manier te doen dan waarop de heer Meijer het doet, die gewoon zegt dat de gedeputeerde suggereert dat een rechter niet goed bij zijn hoofd is, wat helemaal niet het geval is. Dus, als ik het wat te vriendelijk heb gesteld, dan had ik het misschien ook wat directer kunnen vragen. Natuurlijk moeten de Staten die input kunnen geven. Ik denk dat ik met het stellen van het kader in de motie, de definitie al voor een groot deel heb gesteld.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik stel vast

dat de heer Peters mijn vraag niet beantwoord heeft.

De VOORZITTER: Het woord is aan de heer Krol, mijnheer Meijer.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb twee vragen gesteld, ik heb één antwoord.

De VOORZITTER: U hebt de heer Peters een antwoord horen geven. Als het antwoord u niet bevalt, dan kunt dat u in de tweede termijn nog een keer met de heer Meijer wisselen. Nu gaat de heer Krol verder met zijn betoog.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Met alle respect. De heer Peters heeft gewoon geen antwoord gegeven op de tweede vraag.

De VOORZITTER: Wilt u ook enige mate van respect betonen voor de orde van deze vergadering? Die orde wordt door mij bepaald en ik verwacht van u respect, zoals ik u ook van alle kanten respect wil geven.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! De fractie van de PVV heeft een aantal vragen gesteld over de overeenkomst. Een van de vragen behoeft in elk geval vandaag beantwoording.

De eerste vraag was: is er geen andere versie van de overeenkomst? De Staten hebben een conceptovereenkomst toegestuurd gekregen, zonder handtekening, dus: is er geen andere versie? Dat is niet het geval. Het is goed om dat even te herhalen. De Staten hebben de versie gekregen die later dan het moment dat wij die gestuurd hebben, door de familie De Waal en mij is ondertekend. Er is in de laatste fase van het traject om tot die onderhandeling te komen, nog maar één wijziging in de overeenkomst aangebracht. Dat is de datum van ondertekening. Wij zijn een keer van 13 naar 14 maart gegaan. Volgens mij is dat het feitelijke verschil. Ik vind het interessant te weten of de fractie van de PVV daarvan een ander beeld heeft. De heer Dercksen heeft die vraag nogal expliciet gesteld – zit er 'kleurverschil' in - of dat het meer een checkvraag was. Ik heb geen beeld dat er verschil zit in die overeenkomst. Misschien heeft de heer Dercksen andere informatie. Dan ga ik even kijken of dat het geval is.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Wat ik graag wil zeggen, is dat als wij onze handtekening mede zetten onder die overeenkomst, ik gewoon honderd procent zeker wil weten of wij die zetten onder het contract dat De Waal getekend heeft en niet in een concept. That's all.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Dan zijn wij het eens. Dat is het geval.

De tweede vraag van de heer Dercksen ga ik, in tegenstelling tot een heleboel andere vragen, wel even benoemen. Dat is de vraag: is de vaststellingsovereenkomst niet een beetje te breed? Dat is de vaststellingsovereenkomst van 8 mei geweest. Dat is voor mij een belangrijke vraag. De Staten gaan nog discussiëren over een onderzoek en zij gaan nog kijken naar wat daar speelt. De vraag of de vaststellingsovereenkomst niet een beetje te breed is, is in elk geval een vraag waarvan ik op dit moment en in deze fase wel wil aangeven dat ik het van belang vind dat die expliciet aan de orde komt – misschien is het handig dat ik ook eens een vraag inbreng - voor dat proces. Ik kom er straks in het algemene deel van mijn betoog op terug.

De fractie van GroenLinks heeft enkele vragen gesteld die expliciet gaan over de boete in de vaststellingsovereenkomst en over hoe de organisatie het heeft gedaan. Wij moeten even kijken hoe vanavond het debat verloopt, maar in mijn optiek moeten en zullen die onderdeel zijn van het onderzoek op dit punt.

De fractie van de SP. Kijk, de statenvergadering van 20 december en de woorden die ik daarin gekozen heb, heb ik zorgvuldig gekozen. Alle suggesties die de heer Meijer daarover vanavond gedaan heeft – dat zijn verwerpelijke suggesties, want hij heeft inderdaad woorden gebruikt als 'de rechter is niet goed bij zijn hoofd' en zo – zijn woorden die ik niet gebruikt heb, die ik nooit gebruikt heb en die ik nooit zal gebruiken.

Er is één punt, mijnheer Meijer, en ik refereer even aan zo'n beetje de eerste zin die ik uitgesproken heb toen wij op 20 december bij elkaar kwamen. Dat is de volgende. Wij zaten op 20 december met één rechtelijke uitspraak in kort geding en de aankondiging dat er een hoger beroep was. Ik heb u gezegd, toen u met een aantal anderen vroeg om een spoeddebat: realiseert u zich dat wij midden in dat juridisch proces zitten en dat dat voor mij één ding betekent, namelijk:

1. dat je nooit weet hoe het afloopt, en dus vandaar dat uw suggesties op dat punt volkomen verwerpelijk zijn;
2. dat het voor mij betekent dat het op een aantal punten – dat is een opmerking die ik ook in de richting van de fractie van de PvdA wil maken – onmogelijk is om suggesties over de juridische positie van de provincie Utrecht te doen zonder het belang van de provincie Utrecht op dat punt wezenlijk te schaden.

Met alle respect en met alles wat u er vanavond over gezegd heeft: de overeenkomst van vandaag en alles wat ik er het afgelopen jaar aan gedaan heb, is er altijd op gericht geweest om de schade voor de provincie Utrecht zoveel mogelijk te beperken. Uw suggestie dat ik daarbij de wereld wat rooskleurig voorgedaan heb, werp ik ten eerste verre van mij. Ten tweede. Toen op 20 december het statendebat speelde, was het mij heus wel duidelijk dat er een zekere kwetsbaarheid op het dossier zou kunnen zitten, en het is volstrekt onmogelijk om dat in een openbaar debat op 20 december te zeggen en uit te spreken op het moment dat je met elkaar midden in een juridische procedure zit, waarvan je weet dat er dan al één uitspraak ligt die zegt: het kost je € 66.000 per dag, beste vrienden, ga maar in hoger beroep. Ik vind het prima dat u mij op dat punt een aantal woorden in de mond wenst te leggen die ik gelukkig – voordeel van een feitelijk verslag – op deze wijze nooit heb uitgesproken noch gesuggereerd heb. Als u van mij verwacht dat ik die juridische kwetsbaarheid heb neer te leggen, dan ben ik blij dat ik op 20 december gezegd heb: u vraagt mij een debat te voeren, met meel in de mond, midden in een juridische procedure. U mag vol gas. Dat heeft u in alle vreugde en met alle plezier gedaan en u hebt vanavond ook weer eens laten zien hoe u dat wenst in te pakken. Het is mij volstrekt helder dat het belang van de provincie Utrecht er op dat moment niet mee gediend was het op deze manier te doen. Dat is precies de reden dat ik gedaan heb wat ik gedaan heb. Al uw andere suggestieve opmerkingen over woorden die ik op dat moment heb uitgesproken, zijn gelukkig te controleren als feitelijk onjuist.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik verwijs graag naar mailverkeer dat de gedeputeerde heeft gepleegd na de uitspraak van 14 december, waarin hij heel duidelijke uitspraken gedaan heeft over de aard van de uitspraak. Ik refereer ook aan het RTV-interview dat hij rond diezelfde dag gegeven heeft en waarin hij aangegeven heeft dat de uitspraak op z'n zachtst gezegd typisch is. In de mail zelf heeft hij gesuggereerd 'wij gaan een-twee-drie dit terughalen', 'wij gaan razendsnel de volgende beroepsgang in en dan gaan wij dit zo snel mogelijk ongedaan proberen te krijgen'. De gedeputeerde begreep de uitspraak niet. Daarmee heeft hij in feite gesuggereerd dat de rechter zich ernstig vergist heeft. Dit, gevoegd bij uitspraken nadien, met inbegrip van het huidige statenvoorstel hier, waar de gedeputeerde bij de politieke gevoeligheid aangeeft nog steeds van mening te zijn dat hij conform wet- en regelgeving gehandeld

heeft, maar dat om de een of andere rare reden dat juridische verhaal maar niet wil kloppen, waarmee hij eigenlijk de verantwoordelijkheid weer legt bij de rechterlijke macht en het juridische proces en niet bij zichzelf. Daarom neem ik ook geen enkel deel van mijn uitspraak terug.

Daarop doorgaand, nog één korte opmerking, namelijk dat ik nu net tot mijn stomme verbazing edoch vreugde de gedeputeerde hoor uitspreken dat die kaders in die vaststellingsovereenkomst van mei 2012 wat breed waren; dat is iets waar wij inderdaad eens naar moeten kijken. Mag ik dan ook de vraag stellen, zei de gedeputeerde net, om daar nog eens naar te kijken. Dat is wat ik gezegd heb op 20 december. Waarom heeft de gedeputeerde daar niet een dag later naar gekeken? Dan was het misschien een beetje anders gegaan.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! De heer Meijer bewijst mijn betoog, want op 20 december, tijdens het hoger beroep tegen de uitspraak in kort geding, was het volstrekt onmogelijk geweest om in deze zaal in dat debat of op RTV Utrecht of in de mailwisseling naar de Staten toe op enig moment de suggestie te wekken dat er in de vaststellingsovereenkomst ook maar enige vorm van juridische kwetsbaarheid zat. Dat zou uitermate onverstandig zijn geweest. Daarmee had ik de provincie Utrecht vele malen meer schade toegebracht dan ik nu gedaan heb.

Een tweede opmerking. Het is volstrekt duidelijk – onze interpretatie was dat wij conform wet- en regelgeving de sanering hebben gedaan - dat in elk geval de twee eerdere juridische uitspraken een striktere en uitgebreidere interpretatie hebben gedaan van de overeenkomst dan wij op dat moment voor ogen hadden. Dat is een feit. Wij kunnen niet anders dan concluderen dat dat een feit is. Er zit geen spat bij van dat wij vinden dat de rechters het niet goed gedaan hebben. Of dat inderdaad ook zo zou zijn gebleven in het definitief juridisch oordeel, zullen wij nooit weten. Dat is nu precies de kwetsbaarheid van het neerleggen van een schikkingsvoorstel. Juist omdat daar ook risico's aan zitten, hebben wij het toch maar gedaan. Maar het toontje dat de heer Meijer daarbij kiest – "u had de provincie grote mate van schade kunnen beperken als u dat toen al in het openbaar gezegd had" – is volstrekt onjuist. In tegendeel zelfs. De provincie Utrecht zou in juridisch perspectief ernstig geschaad zijn als ik gedaan had wat de heer Meijer wilde en waarvan hij altijd zegt dat hij voor opkomt namens de inwoners van de provincie Utrecht. Dat blijkt dus mooie

retoriek, maar feitelijk onjuist.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik stel vast dat het begrip "toontje" ongeveer van dezelfde orde is als "schaamteloos". Dat neemt niet weg dat ik moet vaststellen dat wij op 20 december hebben gezegd: de kaders van de bepaling in de vrijstellingsovereenkomst van mei 2012, namelijk dat het provinciehuis vrij van besmette asbestdelen moest zijn en dat de bewijslast bij de provincie lag, is hetgeen waarmee de gedeputeerde aan de slag had moeten gaan; was hij niet bereid geweest om in een openbare bijeenkomst een uitspraak daarover te doen, dan toch intern minstens één dag later. Tegen die achtergrond doet het toch erg vreemd aan de gedeputeerde nu te horen zeggen dat het een interessante vraag was om mee te nemen in het onderzoek. Wij leven nu 18 maart.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Het was volstrekt onmogelijk geweest in een openbaar debat te spreken over de juridische positie van de provincie Utrecht. Dat de heer Meijer dat overigens wel gedaan heeft op 20 december, is mij bekend. Dat is mij ook volstrekt helder geworden, want vele van de opmerkingen die op dat punt hier gemaakt zijn, krijg ik op alle momenten weer voor de voeten geworpen. Zelfs de opmerkingen, mijnheer Meijer, die wij in de beslotenheid met elkaar uitgewisseld hebben, ook als het gaat over de omvang van de schikking, kwamen met grote spoed weer terug in de vorm van de onderhandelingen. Daarmee wil ik alleen maar even aangeven dat de discussie over 20 december die de Staten met elkaar in openbaarheid hebben gevoerd

De VOORZITTER: Ik sta het niet mee toe. Mijnheer Dercksen, u kunt nog uw vraag stellen.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! De gedeputeerde beschuldigt mij van iets. Dat moet hij hard maken.

De VOORZITTER: Mijnheer Meijer, er worden geen beschuldigingen geuit.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Jawel, namelijk dat ik met besloten informatie naar buiten ben getreden. Dat is wat er gezegd is.

De VOORZITTER: Mijnheer Meijer, ik waarschuw u nu. U bent bezig de orde van de vergadering te verstoren. Ik zou u erop willen aanspreken dat u dat niet doet. Ik ga nu het woord geven aan ...

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! U dient onpartijdig leiding te geven aan deze bijeenkomst.

De VOORZITTER: Volgens mij doe ik dat. Mijnheer Dercksen.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb noch de wil noch de ambitie de toon van de heer Meijer te evenaren, maar het valt niet te ontkennen dat de gedeputeerde door het hele proces heen een wat positievere kijk op het geheel had, zowel intern als extern, dan objectief vast te stellen was. Ik wil dat wel illustreren met een citaat uit de laatste vergadering die wij over dit onderwerp hadden. Toen zei de gedeputeerde dat hij inschatte dat er een niet al te verschrikkelijk omvangrijke restsanering zou overblijven. Nu, die restsanering kost € 2 miljoen. Niks meer, niks minder. Ongeveer €2 miljoen. Dat is het bedrag dat het college de gedeputeerde had meegegeven om de hele sanering te doen. Dus het valt niet te ontkennen dat de gedeputeerde toch met een iets te zonnige bril naar dit hele dossier heeft gekeken, althans een beeld heeft geschetst naar ons, maar ook naar de buitenwereld dat een stuk positiever en optimistischer was dan de feiten zouden doen rechtvaardigen.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik kan daarover nog één ding zeggen. Kijk, de inschatting van de restsanering, zoals wij die gemaakt hebben en de tijd die wij daarvoor nodig waren, was aanzienlijk minder groot dan het bedrag dat de heer Dercksen op dit moment noemt. Dat weet hij. De firma De Waal gaat ervan uit een veel omvangrijkere sanering te moeten doen. Ik heb daarvan al aangegeven dat het maar zeer de vraag is of die veel omvangrijkere sanering et cetera, et cetera, uiteindelijk tot een beter resultaat zal leiden. Dus het heeft niet zozeer met de zonnige bril te maken, als wel met de inschatting die je maakt over wat in het belang van de provincie Utrecht de beste oplossing is geweest. Als je achteraf redeneert vanuit het juridisch perspectief en je vraagt je af, als je al die uitspraken bij elkaar legt en je had geweten dat het zo geïnterpreteerd werd, of je het op die manier had moeten doen, is een vraag waarover wij in het kader van het onderzoek, als het er komt, nog wel nader van gedachten kunnen wisselen. En, die zonnige bril in het asbestdossier? Misschien wel op die momenten in de openbare discussie, waarvan ik wist dat onze uitspraken daarover in juridisch perspectief geplaatst werden, ook door de advocaten van de tegenpartij. Zij zaten op de tribune tijdens het debat. Dat mag overigens ook. Dat is prima. De familie zat in

groten getale op de tribune tijdens het debat van 20 december. Dat maakte wel dat je op dat punt van hoe je de juridische procedure inschat, op een ietwat voorzichtiger toon moest uitspreken dan je dat normaal gesproken in het intermenselijke verkeer zou hebben gedaan. De zonnige bril op het asbestdossier? Men kan mij veel verwijten, maar in de manier waarop wij ernaar gekeken hebben, zit die zonnige bril daar niet helemaal in, met uitzondering dan misschien van het beeld dat de heer Dercksen heeft over hoe ik de juridische procedures heb ingeschat. Dat heb ik echter uitgelegd.

Ik ga naar de fractie van de ChristenUnie. Zij vroeg hoe het zit met de communicatiekant van dit onderwerp. Eerlijk gezegd, hebben wij daarover veel gesteggeld, omdat in de overeenkomst staat dat wij terughoudend omgaan met het communiceren over dit onderwerp. Het staat er in iets andere bewoordingen, maar dat is de strekking van wat daarover staat in de overeenkomst. Tegelijkertijd hebben wij aangegeven: dat kan in ons werk niet. In dit werk is het onmogelijk dat je niet met de Staten in openbaarheid een debat over dit onderwerp voert. Dat kan namelijk niet anders. Dus wij hebben met elkaar afgesproken: alles wat nodig is om op een goede manier het politieke debat te kunnen voeren dat kan. Wij gaan echter proberen terughoudend te zijn met, laat ik zeggen, berichten naar derden over dit onderwerp. Dat betekent dat wij van mening zijn dat als je dat met elkaar afspreekt, je ook moet proberen om dat te doen. Daaraan ontkom je niet helemaal. Wij hebben op onze website ook wel een vermelding staan dat wij tot een overeenkomst zijn gekomen met de familie De Waal. Punt. Zoiets. Het staat op onze website, dus wij hebben wel gecommuniceerd op dat punt. Journalisten die expliciet gevraagd hebben om het statenvoorstel – dat is een openbaar statenvoorstel -, hebben dat uiteraard gewoon gekregen. Wij hebben echter wel geprobeerd terughoudend te zijn met verdere communicatie over dit onderwerp, omdat dat nu eenmaal onderdeel van de overeenkomst was.

Met de tweede vraag van de heer Schaddelee, kwam hij eigenlijk terug op de discussies rondom het DCMR-onderzoek en de gezondheidsrisico's. Het college – ik zeg expres "college" en niet "ik" – is van mening, na afhandeling van het DCMR-rapport, het tweede DCMR-rapport en alle politieke debatten die daarover hebben plaatsgevonden dat de discussie over de gezondheidsrisico's daarmee politiek en inhoudelijk is afgehandeld. In alle eerlijkheid kunnen er geen nieuwe feiten meer, ook nu niet, aan de orde komen die het rechtvaardigen om op dat onderdeel

de politieke discussie met elkaar nog eens te voeren. Uiteraard staat het de Staten vrij daar wél over te spreken. Wat het college betreft, is met DCMR 1 en DCMR 2 en de politieke discussies die daarover met de Staten gevoerd zijn de discussie afgerond. Collega Van Lunteren heeft dat met de Staten uitgebreid gedaan. Daarmee doe ik niks af aan het feit dat wij op dat punt als goed werkgever, et cetera, zoals wij met het personeel op dat punt behoren om te gaan, zullen blijven omgaan. Ze zijn echter geen onderdeel van dit onderwerp.

De fractie van de SGP had geen specifieke vragen. De fractie van 50Plus heeft gevraagd naar het initiatief om tot schikking te komen. Op die vraag heb ik feitelijk antwoord gegeven, namelijk dat uiteindelijk bij beide partijen de behoefte bestond om met elkaar te spreken, om even af te wachten wat er in hoger beroep kwam en dat daarna beide partijen – een overeenkomst komt er alleen maar als beide partijen dat echt willen – tot die schikking wilden komen.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Hoor ik de gedeputeerde nu zeggen dat als het komt tot een eventueel onderzoek, wat hem betreft de gang van zaken rondom de risico-inventarisatie en –evaluatie enzovoort, geen deel meer kan uitmaken van dat onderzoek?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik moet mijn woorden altijd heel precies kiezen in de richting van de heer Meijer, maar ik heb vanavond al meermalen gezegd dat ...

De VOORZITTER: Nee, in de richting van iedereen.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! In de richting van iedereen, via u, voorzitter, en dan is het altijd goed.

Ik heb vanavond al meermalen gezegd dat de Staten op dit moment een politieke discussie voeren op grond van twee moties die er liggen en dat het mij niet past wel of niet een inkadering te geven. Het college is van mening dat de discussie over inhoud en onderzoek en politieke verantwoording op het gezondheidsaspectdossier ten volle met de Staten gevoerd is en dat de Staten naar aanleiding daarvan een politiek oordeel hebben kunnen uitspreken. Ik herinner mij namelijk dat in elk geval de fractie van de heer Meijer op grond daarvan nog weer een motie heeft ingediend, waarin hij zijn afkeuring uitsprak over het handelen van het college op dit onderwerp, op zijn minst in de richting van twee gedeputeer-

den. Blijkbaar was de politieke afhandeling van dit onderwerp in zijn optiek voldoende, anders had hij er ook geen politiek oordeel over kunnen uitspreken.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik geloof dat de gedeputeerde zich vergist. De historische lezing is anders. Volgens mij was de heer Dercksen juist enigszins ontstemd, omdat wij zijn motie niét hadden gesteund. Gedeputeerde Van Lunteren had ons namelijk de mogelijkheid gegeven om nader onderzoek te doen naar de gang van zaken rondom de risico-inventarisatie en –evaluatie. Dat betekent dus, wat ons betreft dat de zaak uiteraard, ook met de discussie, niet afgerond is. Anyway, ik begrijp dat gedeputeerde Krol eigenlijk wil zeggen dat als het aan hem ligt, dit onderwerp geen deel zal uitmaken van een nader onderzoek. Dat is een belangrijk politiek feit.

De VOORZITTER: Uiteindelijk beslissen de Staten over de vorm en de inhoud van de moties en hoe zij daaraan invulling gaan geven. Dus ik neem aan dat dat in de tweede termijn wel komt.

Mijnheer Krol, bent u daarmee gekomen aan het eind van uw verhaal?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Nee, nog niet. Ik heb geprobeerd mijn verhaal in twee onderdelen op te knippen. Dat was eerst de beantwoording van vragen die met deze overeenkomst te maken hebben. Ik probeerde dat al af te ronden in de richting van de fractie van de PvdD, als laatste. De fractie van de PvdD vroeg naar een second opinion. In mijn betoog richting andere fracties heb ik daarop antwoord gegeven. De laatste vraag van de fractie van de PvdD was: komen er op dit punt vervolgzaken? Die vraag heb ik naar mevrouw Doornenbal toe al beantwoord. Het asbestverhaal tussen de familie De Waal en de provincie Utrecht is hiermee definitief van tafel als de Staten instemmen en als wij hebben gedaan wat er in de overeenkomst staat. Dan wordt de zaak doorgehaald, zoals dat zo mooi heet. Je kunt natuurlijk nog wel de discussie krijgen met een aantal mensen dat voor ons gewerkt heeft. Daarop heb ik ook antwoord gegeven.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Eén vraag nog over de overeenkomst die met De Waal gesloten is. Ik zal en mag daaruit niet citeren, maar ik zoek naar de bevestiging dat er geen overeenkomst is met De Waal die hun vrije medewerking aan een eventueel onderzoek in de toekomst zou belemmeren. Ik zou dat

graag voor de verhandelingen nog een keer uitgesproken hebben.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik voel mij ook enigszins beperkt om te citeren, maar laat ik het zo zeggen dat de overeenkomst – de heer Dercksen kent die overeenkomst en ik ken die overeenkomst – geen bepalingen kent die op dat punt de familie De Waal verhindert om medewerking te verlenen aan welk onderzoek dan ook. Dat staat er niet in en dat hebben wij ook niet buiten de overeenkomst om anderszins met elkaar afgesproken. De sfeer was er niet naar om dat met elkaar af te spreken. Zo hebben wij het er gewoon niet over gehad.

Ik denk dat zowel de vragen als het onafhankelijk onderzoek wat mij betreft behandeld zijn. Ik heb nog een vraag, waarvan ik vind dat ik die specifiek beantwoord moet worden. Op 20 december heb ik die vraag ook beantwoord, maar de vraag is vandaag opnieuw aan de orde geweest. Kijk, ik ben de gedeputeerde die ik ben, of het nu gaat over het Prinses Máxima Centrum of over onderhandelingen met Henk Bleker of over de Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie of over het Hart van de Heuvelrug. De toon die ik daarbij hanteer, verandert niet en de dingen die ik zeg, probeer ik niet te laten veranderen met de mensen die voor mij staan en de onderwerpen die ik bespreek. Ik ben zoals ik ben. Dat kan men goed of niet goed vinden, prettig of niet prettig vinden, te mooi of te slecht vinden, te kort of te lang vinden, te zonnig of te enthousiast vinden. Ik ben wie ik ben. Ik probeer dit werk op een oprechte manier met enthousiasme en met veel inzet te doen. Ik probeer dat ook altijd te doen op een toon die past bij het werk dat wij hier met elkaar doen. Ik hoop altijd dat ik de Staten op grond daarvan kan overtuigen in het debat dat ik voer. Laat ook helder zijn dat ik op 20 december en ook vandaag op geen enkele wijze, nu niet en nooit niet, de suggestie zou willen wekken dat ik niet de volledige politieke verantwoordelijkheid voor dit onderwerp heb en houd en zal houden en dat ik daarover ook volledig en te allen tijde met de Staten van gedachten wil wisselen en daaraan met elkaar als het nodig is de politieke consequenties wil verbinden. Laat daarover nooit een misverstand bestaan en laat er nooit een suggestie in mijn woorden worden gelegd door de glimlach die ik heb, het enthousiasme waarmee ik spreek of de power waarmee ik bepaalde dossiers aanpak. Dat betekent dat ik altijd en volledig politiek verantwoordelijk ben voor alle daden die ik in dit huis doe. Op het moment dat de Staten, in meerderheid,

van oordeel zijn dat ik dat op een manier gedaan heb die de belangen van de provincie dusdanig schaden dat ik dat niet meer zou kunnen doen, dan ben ik ook bereid daarover in volledige zin verantwoording af te leggen, daarmee met de Staten het debat te voeren en daaraan politieke consequenties te verbinden, zoals het hoort in dit werk.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil nog graag een vraag stellen aan het eind. Wij hebben een stevig debat gehad. Prima, zou je kunnen zeggen. De gedeputeerde is zoals hij is. Daarmee zijn wij soms blij en daarmee zijn wij soms wat minder blij. Waarmee ik in dit debat helemaal niet blij was, was toen hij de opmerking, strak kijkend naar de heer Meijer, maakte dat ook uit besloten vergaderingen gelekt was. Laat ik het maar eventjes zo zeggen. Nu de rust wat is teruggekeerd, zou ik willen vragen: wat vindt u daar nu van, hoe kijkt u nu tegen die opmerking aan?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Het voordeel van een letterlijke notulering is dat ik niemand heb aangesproken of aangekeken. Nee, ik heb niemand aangesproken of aangekeken in de manier waarop ik gesproken heb. Laten wij zeggen: als sommigen die suggestie gevoeld hebben, dan komt dat niet door de woorden die ik heb gesproken. Laat dat volstrekt helder zijn. Dat is één. Ik constateer overigens wel dat onderwerpen die wij met elkaar in vertrouwen gedeeld hebben, op andere momenten op andere tafels aan de orde zijn geweest en dat dat de positie van de provincie op sommige momenten geschaad heeft. Ik vind het prima als wij dat onderzoeken als die vraag aan de orde komt; dat was een vraag van mevrouw Doornenbal. Ik ben wel benieuwd naar de consequenties van het feit dat je in een politieke Nee, laat ik het iets objectiever proberen te formuleren: het feit dat je in een politieke omgeving zit, waarin je dus op alle momenten van de dag in het openbaar discussieert en debatteert over de volle breedte van het politieke spectrum over dit onderwerp, heeft natuurlijk wel degelijk consequenties gehad voor de positie waarin wij ons bevinden en de manier waarop wij de onderhandelingen hebben moeten voeren. Zelfs de hoogte van de schikking is mede bepaald door het feit dat wij in zo'n omgeving leven. Als wij twee zakelijke bedrijven waren geweest die met elkaar buiten de publiciteit dit geschil hadden gehad, dan hadden wij een iets ander type overeenkomst met elkaar kunnen sluiten dan met het feit dat wij in een politieke omgeving functioneren. Dat vind ik meestal mooi. Soms is het, in het geval

van een bijna een privaatrechtelijk conflict - een contract waarover je een juridisch geschil hebt, is echt een privaatrechtelijk conflict – inderdaad wel eens lastig, gezien het feit dat wij op die manier in een publiek domein een privaatrechtelijk conflict hebben moeten hanteren. Als wij dan toch gaan evalueren, dan vind ik het op zich goed dat wij het ook daarover zullen hebben.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Voor alle duidelijkheid: het was dus een algemene opmerking, begrijp ik? Waar ik de suggestie proefde dat de gedeputeerde de opmerking maakte in de richting van een specifiek statenlid, is dat gevoel bij mij ten onrechte geweest?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb gezegd wat ik gezegd heb. Ik heb geen statenlid aangekeken dan wel een statenlid aangesproken. Ik vond het op zich wel vervelend dat er een statenlid was dat zich op dit punt zo verschrikkelijk opwond, want ik heb hem niet aangesproken.

De VOORZITTER: Ik wil hiermee de discussie afronden in eerste termijn, met de opmerking dat wij ons natuurlijk altijd bewust moeten zijn in welke situatie en welke positie wij verkeren op het moment dat wij de beschikking krijgen over al dan niet vertrouwelijke stukken. Dat geldt voor eenieder. Ik heb er het volste vertrouwen in dat iedereen daarmee op een fatsoenlijke manier om zal gaan. Daarmee zijn wij gekomen aan het eind van de eerste termijn van de kant van Gedeputeerde Staten. Dan ga ik over naar de tweede termijn van de zijde van de Staten. Dat kan?

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb eigenlijk een ordevoorstel. Na deze eerste termijn zal er niet veel input komen voor de tweede termijn naar aanleiding van de beantwoording van de gedeputeerde. Volgens mij hebben wij nog even een discussie nodig over een motie die op een meerderheid kan rekenen. Ik vraag mij af of het misschien verstandig is even te schorsen, zodat de fractievoorzitters de hoofden bij elkaar kunnen steken, om straks te proberen terug te komen met een motie die in elk geval de meerderheid kan steunen. Ik stel voor even te schorsen.

De VOORZITTER: Ik vind dat een wijs voorstel. Ik neem dat voorstel over.

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Graag on-

der voorbehoud dat de woordvoerders bij elkaar komen en niet de fractievoorzitters.

De VOORZITTER: Dat laat ik een beetje aan u zelf. Ik kan mij wel voorstellen dat de woordvoerders dat doen. Ik schors de vergadering. Is vijftien minuten genoeg? Ja.

Schorsing van 20.24 uur tot 20.52 uur.

De VOORZITTER: Ik heropen de vergadering. Wij zijn gekomen aan de tweede termijn van de zijde van Provinciale Staten. Voor alle duidelijkheid: voor de tweede termijn geldt een spreektijd van twee minuten voor ieder van ons.

Mevrouw VLAM (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Allereerst dank aan de gedeputeerde voor de beantwoording van niet alleen onze vragen, maar ook voor de uitgebreide beantwoording van alle vragen die gesteld zijn. Dat was zeker verhelderend. Het geeft nog maar weer aan dat zolang zaken onder procedure zijn, je lang niet alles kwijt kan wat je zou willen. Daar is maar weer het resultaat van.

Het heeft ook laten zien dat ieder vogeltje klinkt zoals het gebekt is en zingt zoals het gebekt is, en dat wij verschillende toonsoorten hebben mogen horen vanavond. De motie van fractie van D66. Wij hebben daarover gesproken in de schorsing. De fractie van D66 zal straks nog een toelichting geven, maar in de lijn zoals de motie er nu ligt en in de kaders zoals die motie er nu ligt en die uitdrukkelijk omschreven zijn in de motie, kunnen wij ermee instemmen.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Als ons iets duidelijk is geworden tijdens dit debat, dan is het wel dat het heel belangrijk is in alle rust nog eens alle zaken en alle feiten en alle dingen die zich hebben voorgedaan, op een rijtje te zetten. Wij zijn gewoon voorstander van een onderzoek. Ik had ook niet voor niets een motie daarover ingediend. Voor ons is het bij een onderzoek belangrijk dat het onafhankelijk, objectief en extern wordt uitgevoerd dat de vraagstelling via Provinciale Staten – in dit geval via de commissie BEM – zal gaan en dat de politiek-bestuurlijke dimensie daarin ook echt aanwezig is en dat er direct terugkoppeling is naar de Staten. Een onderdeel daarvan is dat de keuze voor een bureau, zal via een voordracht vanuit het college – dat is prima – in de Staten of in de commissie BEM gemaakt worden. Als die onderdelen erin zitten – al pratend hebben wij net geconstateerd dat die onderdelen

erin zitten – zullen wij als PvdA graag dat onderzoek steunen.

Mevrouw DOORNENBAL (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Wij horen, als een van onze taken, te controleren: worden de goede dingen gedaan en worden de dingen goed gedaan? Er zijn veel vragen bij ons opgekomen. Een aantal daarvan heb ik al gesteld. Een van de vragen die nog steeds door mijn hoofd spoken, is: als gedeputeerde De Kruijf hier had gestaan of gedeputeerde Meijer, zouden zij dan tot totaal andere conclusies zijn gekomen? Alleen om die reden al denk ik dat het heel verstandig is dat wij met elkaar zaken gaan onderzoeken. Straks zal de heer Peters van de fractie van D66 er nog het een en ander over vertellen. Wij zullen dat onderzoek steunen.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb de gedeputeerde een aantal dingen horen zeggen met betrekking tot de motie die wij wilden indienen, maar die wij nu misschien samen met de fractie van de PvdA kunnen indienen. Ik weet niet of dat technisch nog kan, vraag ik de griffier, maar dat zal hij ons ongetwijfeld kunnen vertellen.

Het moet een onderzoek worden dat onafhankelijk is en dat gedaan wordt door professionals in plaats van door hobbyisten, het moet objectief zijn en extern. Dat is wat wij beiden hebben gehoord en nu ook hebben uitgesproken. Dan kijk ik naar de heer De Kruijf.

Ik heb de gedeputeerde ook horen zeggen dat de inbreng er is via de commissie BEM van alle fracties met specifieke vragen en met betrekking tot de vraagstelling. Wat ik de gedeputeerde niet heb horen zeggen, maar waarvan ik denk dat het geen probleem zal zijn, is dat er ook met betrekking tot welk extern bureau dat onderzoek gaat doen, ook in de commissie BEM kan worden gepraat.

Dan heb ik ook gezien dat er een voorstel zal komen van Gedeputeerde Staten met al die input naar ons toe en dat het eindverslag ook met Provinciale Staten en in Provinciale Staten zal worden besproken.

Voor ik het vergeet, het laatste punt van mijn lijstje: die politiek-bestuurlijke dimensie is natuurlijk voor mij altijd impliciet onderdeel. Die zit aan dat onderzoek vast.

Dit voldoet voor mij aan alle voorwaarden die ik nodig acht om een volledig overzicht te krijgen, zoals in de motie staat, van de oorzaken en gevolgen en van alle mee- en tegenvallers om daaruit lering te kunnen trekken over het hele huisvestingsproject; voor de toekomst lering trekken en verantwoordelijkheid toe te bedelen naar het verleden toe.

Ik zie dat mijn spreektijd bijna om is.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Ik gun de heer Peters nog wat reservetijd. Hij wil het hele huisvestingstraject gaan doorlichten en gaan doornemen. Betekent het ook dat wij opnieuw een debat gaan voeren over het al of niet ontbreken van taxatierapporten en dergelijke?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Het huisvestingsproject loopt nu ten einde met deze overeenkomst. Ik wil dat hele project gaan beoordelen. Ik heb veel projecten gedaan in mijn leven en dan kijk je altijd naar: hoe is dat project verlopen? Wat je niet doet, is er een of twee puntjes uitpikken die misschien minder goed zijn gegaan, en daar een vergrootglas opleggen. Dat is namelijk wat ik hier zie gebeuren bij sommige partijen. Ik wil dus naar het hele project kijken, omdat er volgens mij naast tegenvallers ook wel meevallers inzitten. Ik wil het totale resultaat zien voor ik daarover een oordeel geef.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Ik snap dat wij dit op de meest zorgvuldige manier moeten doen en dat de heer Peters daarom deze insteek kiest. Is er echter een manier om vooraf te tackelen dat wij het niet opnieuw gaan hebben over onderwerpen, waarover wij het naar mijn idee al zo vaak gehad hebben, namelijk: hebben wij op allerlei momenten wel de keuzes gemaakt om hier ons kantoor te gaan vestigen, hadden wij die taxatierapporten wel of niet moeten hebben, hoeveel keer hadden wij dat niet moeten doen en dat soort dingen. Eerlijk gezegd, zijn dat juist de thema's waar ik een beetje klaar mee ben, en is het thema van deze dag: hoe is het gegaan met de asbest? Zou daarop, misschien niet het vergrootglas, maar wel de bouwlamp gezet moeten worden?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Een manier om dat te tackelen is dat je de dingen die al uitgezocht zijn, alleen nog maar op een rijtje moet zetten en dan te kijken naar het totale resultaat. Dus daaraan hoeft niet veel tijd besteed te worden.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk, zoals ik het lees dat op 6 juli dat besluit is genomen door Provinciale Staten. Dus alles wat daarvoor zit, wordt in het onderzoek toch buiten beschouwing gelaten, neem ik aan? Vanaf het moment van besluitvorming en wat er toen door Gedeputeerde Staten is opgepakt in de uitvoering, enzovoort, dát is het onderwerp van discussie.

sie. Daarmee is de taxatie in mijn beleving buiten de orde, want die was voor die datum.

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Dat klopt. Dat zijn wij met elkaar eens: vanaf het moment dat de opdracht is gekomen tot het moment dat wij het nu mogelijksterwijs afsluiten.

De VOORZITTER: Ik neem aan, zoals u zei dat u in de commissie BEM daaraan nog nadere invulling zult gaan geven.

Betekent dit, technisch, dat er een nieuwe motie komt die de twee eerder ingediende moties vervangt? Regelt u het dat die motie ingediend kan worden?

De heer PETERS (D66): Mijnheer de Voorzitter! Ik kijk even naar de heer De Kruijf. Ik begrijp dat de PvdA-motie wordt ingetrokken en dat hij de D66-motie meeondertekent.

De VOORZITTER: Er verandert niets in die tekst?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Er zijn hier een heleboel dingen aan toegevoegd, waarover wij het met elkaar eens zijn - ik ga die dingen niet herhalen - en die onderdeel moeten uitmaken van dat onderzoek.

De VOORZITTER: Dat is correct. Niet alleen de motie maakt onderdeel uit van de beraadslagingen, maar bij de uitvoering van de motie vormen ook de notulen integraal onderdeel van hetgeen besproken is en voor de wijze waarop iets uitgevoerd moet worden. Het ging mij er even om of de tekst van de motie nog gewijzigd zou zijn. Dat is met de uitleg echter voldoende gedaan. Dan krijg ik dus een motie die ondertekend is door de heren Peters en De Kruijf. Dan had ik graag dat exemplaar met een handtekening eronder gehad. Dan betekent het dat motie M18 ingetrokken wordt.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben voor het eerst van mijn leven vandaag hobbyist genoemd, maar ik heb gelukkig van mevrouw Vlam begrepen dat dat meer zegt over degene die dat zegt dan over degene aan wie dat gericht is. Dus daar kom ik weer mooi mee weg.

Goed, wij kunnen leven met de motie die nu voorligt. De keuze voor een extern bureau ligt bij de Staten. Wij vonden het ook heel belangrijk een eigen inbreng te hebben in de vraagstelling die wordt voorgelegd aan het bureau

en dat dat bureau onafhankelijk is. Daarmee is wat ons betreft aan belangrijke voorwaarden voldaan. Wat ons betreft had het niet zover terug hoeven in de tijd. Dat zeg ik nu alvast. Wat ons betreft onderzoeken wij hier het asbestdebaclé en niet precies alles wat daaraan voorafgegaan is. Ik weet ook niet precies wat er voor en na 6 juli is gebeurd, maar wij zullen het zien. In dat licht zullen wij naar de uitkomsten van dat rapport kijken.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk dat het passend is de gedeputeerde te bedanken voor zijn beantwoording en ook te verklaren dat ook de fractie van GroenLinks zich kan vinden in de motie die er nu ligt. Wij zijn blij dat de motie een brede steun gaat ondervinden in de Staten, omdat het toch een probleem is dat wij allen hebben te dragen, om het maar even zo te zeggen. Wij zijn altijd voor een objectief en onafhankelijk extern onderzoek in deze zaak. Ik denk dat dat met de voorwaarden die nu zijn gegeven en zijn afgesproken, voldoende bedding in de Staten heeft om het met elkaar eens te zijn over wat het dan zal moeten zijn. Dan krijgen wij het voor de zomer terug in de Staten. Dan kunnen wij hopelijk een punt gaan zetten achter dit dossier.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Een tandeloos gezelschap: dat maken deze Staten van zichzelf. Laten wij eerst kijken naar de wijze waarop de gedeputeerde de vragen in de eerste termijn beantwoordt heeft en de manier waarop dat kennelijk door de meerderheid wordt ontvangen. Laten wij vervolgens kijken naar de wijze waarop de motie wordt aangepakt, namelijk dat de verantwoordelijkheid voor het onderzoek ligt bij Gedeputeerde Staten, die weliswaar de vraagstelling aan de Staten voorleggen. Daarbij moeten wij in aanmerking nemen dat onzes inziens een uiterst belangrijk element als de risico-inventarisatie en - evaluatie en alles wat met asbest, met personeel en derden te maken heeft - dat naar ons oordeel niet is afgerond - geen onderdeel mag uitmaken van het onderzoek, omdat een meerderheid dat net in een kamertje apart heeft besloten. Daarbij ook in aanmerking nemend dat het onderzoek, zoals ik dat oorspronkelijk uit het voorstel van de heer De Kruijf had begrepen, op zijn hoogst enkele weken zou duren, nu tot ongeveer juni gaat duren, namelijk het moment van de voorjaarsnota, ben ik van mening dat deze Staten zichzelf machteloos maken en eigenlijk het enige wapen wat zij hebben, namelijk een eigen onafhankelijk onderzoek, onmogelijk maken. De theorie dat hier sprake is van hobbyisten op grond van het feit dat er twee Nee, ik moet vandaag zeggen dat er één uitermate kritische

fractie is hier in deze Staten. Dat vind ik uit democratisch oogpunt gezien een blamage en een heel slechte beweegreden om een dergelijke houding in te nemen.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil de heer Meijer zijn recht op zijn mening natuurlijk niet ontnemen, maar ik vind enkele suggesties die hij doet Hij zei: "in een kamertje hiernaast". Hij zat daar zelf bij. Dat werpt toch een ander beeld op. Dat hij het er niet mee eens is, kan ik mij voorstellen. Ik denk dat velen het zouden waarderen als hij zich wat minder zou afzetten ten aanzien van zijn collega's, ook op dit dossier, dan dat hij nu doet. Verklaar dat je het ergens niet mee eens bent, is prima, maar de wijze waarop hij dat doet en benadrukt, met name door de opmerking "in een kamertje apart", terwijl hij er zelf bij zit, is niet helemaal gepast.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik neem kennis van de opmerking van de heer Nugteren. Ik breng hier in de openbaarheid wat er in het kamertje hiernaast besproken is. Ik denk dat het van belang is hier in het openbaar te noemen dat het hele risico-inventarisatie en –evaluatieverhaal, asbest, personeel, door een meerderheid niet geacht wordt om toe te laten tot het onderzoek dat nu voorligt. Dat vind ik een buitengewoon kwalijke zaak. Dus daarvan breng ik naar buiten wat er speelt. Soms moet je de moed hebben tegen de grote stroom in te roeien. Die keuze maken wij.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik dacht dat de heer Meijer altijd graag zorgvuldig formuleerde. Hij zei echter in zijn eerste inbreng over het kamertje: "besloten". Dat corrigeerde hij net met: "besproken". Als dat laatste vaststaat, ben ik het met hem eens. Van dat eerste neem ik grote afstand. Wij besluiten hier in de Staten en niet in een kamertje. Dat moet hij weten.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk niet dat de heer Van Wikselaar hier iets aanroert waarover wij verschillend denken. Wij hebben net in een aparte bijeenkomst besproken hoe wij omgaan met die twee moties. Daarbij is het onderwerp van de risico-inventarisatie enzovoort aan de orde geweest. Een meerderheid heeft gezegd: wij hebben er geen behoefte aan dat op te nemen in het onderzoek. Dat is wat ik gezegd heb. Ik denk dat de heer Van Wikselaar het ermee eens zal zijn dat dat een feitelijk juist weergave is.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! De heer Meijer vond ons niet kritisch meer. Dat is een beetje

jammer. Misschien heeft hij niet helemaal goed geluisterd naar mijn bijdrage eerder. Kijk, wij hadden natuurlijk liever de motie van de fractie van de PvdA aangenomen; een onderzoek van de Staten. Dat hoort ook zo. Klaarblijkelijk is er een meerderheid die dat niet wil. Dan tel ik mijn knopen en dan denk ik: dan dit onderzoek maar, dan helemaal geen onderzoek. Als wij samen een onderzoek zouden gaan doen, dan denk ik dat dat op niet veel weerklank in deze Staten zou komen. Ik heb gewoon gekozen voor de beste optie die er voorlag. Het is niet de beste keuze, maar er was geen andere keuze.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Dat is een inschatting van de feitelijke situatie. Ik stel vast dat er een aantal wezenlijke elementen is, waarvan ik had gedacht dat de heer Dercksen daarvoor samen met mij zou willen knokken. Een wezenlijk element is dat de rol van de Staten serieus genomen wordt. Een ander wezenlijk element is dat alles wat relevant geacht wordt, deel kan uitmaken van het onderzoek. Het derde belangrijke punt is dat wij dat zo snel mogelijk doen, want het mag duidelijk zijn dat het momentum, als dat onderzoek uiteindelijk wordt afgegrond onder de aangegeven voorwaarden, dan al voorbij is. Ik vrees dat dat ook datgene is wat een deel van de Staten beweegt om een dergelijke lijn te kiezen.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Goed, er ligt nu wat er ligt. Ik denk dat het belangrijk is om vanuit de ChristenUnie nog even te markeren dat voor ons het belangrijkste issue is de juridische borging en wat erin het asbestdossier op dat punt is misgegaan. Goed, of wij daar dan het hele circus met het taxatierapport er weer bij moeten halen, zien wij te zijner tijd wel. Dat hoeft van mij niet.

Ik vind het fijn dat er een breed draagvlak is in Provinciale Staten, waarbij iedereen ruimte krijgt voor de eigen kleur. Dat zeg ik ook heel nadrukkelijk wat naar links kijkend, althans vanuit dit perspectief gezien. Het lijkt mij ook evident – ik denk dat ik daarin verschil van een paar andere sprekers – dat wij daarvoor de tijd nemen. Het mag van mij tot de Kerst duren als wij uiteindelijk maar een goed onderzoek hebben. Laten wij alstublieft niet gaan proberen iets in zes weken te proppen, terwijl wij de hele huisvesting van de afgelopen dertig jaar willen bekijken en beschouwen.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Voor mij zou in elk geval het feit dat van de 47 statenleden er vier een andere mening hebben, die vier voor mij de spiegel zijn van de vraag: zit ik eigenlijk wel op het

goede spoor? Laat ik daarmee even beginnen, zo van: doen wij het wel goed? Ik hoop dat die reflectie er nog een keer is.

Verder ligt er op dit moment een motie voor, met een invulling daaraan gegeven die onze steun kan hebben. Natuurlijk zou het mooier zijn als de Staten het onderzoek konden hebben, maar het is een compromis dat wij met elkaar sluiten. Daarmee gaat de fractie van de SGP akkoord, wat dat betreft, en ziet met spanning de uitslagen van het onderzoek medio juni tegemoet.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Ook de fractie van 50Plus zal meegaan met het aangepaste voorstel van de fractie van D66. Ik heb echt ervaren, toen wij even niet in beslotenheid, maar gewoon even rustig die zaak hebben besproken dat de nuanceverschillen in goede harmonie zijn aanvaard en meegenomen zullen worden. Dat is gewoon heel mooi.

Er was net even een vraag over asbestcement. Dat bestaat wel degelijk. Kijkt u op www.arbo.nl en dan vindt u van alles, waar asbest in zit, van servetten tot kleding tot vloerbedekking tot huizen, zelfs in hoofdwaterleidingen. Dus, ik bedoel: ga Nederland maar opruimen. Sinds 1993 is het allemaal verboden. De eerste signalen zijn gekomen in 1977.

De heer VAN DER STEEG (PvdD): Mijnheer de Voorzitter! Ook onze voorkeur ging in eerste instantie uit naar de motie van de fractie van de PvdA. Ik kan mij echter aansluiten bij de woorden van de heer Dercksen in de zin van het knopen tellen.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben blij met het feit dat er brede politieke consensus bestaat over de aard van het onderzoek. Het is goed om zo'n dossier op deze manier af te kunnen sluiten met een brede meerderheid die er zo over denkt. Ten overvloede, en dat wil ik namens Gedeputeerde Staten toch gemeld hebben: als wij met een dergelijk voorstel in de commissie BEM komen, dan is het natuurlijk volstrekt helder dat deze portefeuillehouder zich met de voorbereiding van dat document en de toon daarvan niet zal bezighouden, maar dat dat uiteraard bij iemand anders van het college zal worden belegd. In het college zullen wij daarover een besluit nemen.

De VOORZITTER: Daarmee zijn wij gekomen aan het einde van de tweede termijn van dit agendapunt.

Statenvoorstel cofinanciering Utrecht Science Park.

De heer EL YASSINI (VVD): Mijnheer de Voorzitter! We hebben hier voor ons het statenvoorstel voor de komende drie jaar, met name ook als het gaat om Life Sciences. Life Sciences valt onder de noemer innovatie, maar hoe definieer je innovatie? Creativiteit is het bedenken van nieuwe dingen. Innovatie is het doen van nieuwe dingen. Wijze woorden van Theodore Levitt, econoom en docent aan de Harvard Universiteit, en helaas overleden. Innovatie is de versterking van een samenleving voor de toekomst, een duurzame toekomst. Een toekomst, waarin wij de handen uit de mouwen steken en aan de slag gaan, zoals wij afgelopen vrijdag hebben gezien bij een werkbezoek aan het Utrecht Science Park, waarin Bas Raaymakers dat doet aan het Universitair Medisch Centrum Utrecht. Hij ontwerpt samen met Philips en de Universiteit Utrecht een hybride MRI-scan, die tegelijkertijd MRI scant, live beeld geeft en direct ook nauwkeurig kankercellen kan bestralen. Zo gericht, dat zijdelingse schade aan andere organen door bestraling drastisch verlaagd wordt. Uniek in de wereld, maar toch zo voor de hand liggend.

De katalysator op het gebied van innovatie in Utrecht is het Utrecht Science Park. Het doel van het Utrecht Science Park is het creëren van een ecosysteem, waarin kennisinstellingen, researchinstututen en bedrijven intensief samenwerken. Het Utrecht Science Park onderscheidt zich door een unieke combinatie van vernieuwing, valorisatie, kruisbestuiving, innovatie en groei van de regionale economie als geheel. Het mooiste is dat wij dit niet alleen doen. Alle bedrijven, kennisinstellingen en overheden zijn daarbij betrokken, ook op het gebied van financiering. Michael Porter, een belangrijk econoom, heeft al gezegd: "Innovation is the central issue in economic prosperity." Innovatie is een centrale zaak als het gaat om economische voorspoed en welvaart. Iedereen heeft baat bij zo'n cofinanciering, zoals wij dat in het voorstel terugzien. Zoals onze Amerikaanse vrienden dat altijd zo mooi kunnen zeggen: "Everybody's ass is on the line." Door cofinanciering is iedereen verantwoordelijk onder leiding van het Utrecht Science Park. Dat is een recept voor succes. Op 4 maart zijn wij naar de vliegbasis Volkel geweest. Daar hebben wij F16's gezien. Wat bleek? Eén piloot kan zo'n kist besturen, maar je hebt honderden uren aan mankracht nodig om dat voor elkaar te krijgen. Dat is precies het spin-offeffect van het Utrecht Science Park. Zorgen dat je met een specifiek gebied bezig bent met het stimuleren van innovatie en duurzaamheid en de spin-offeffecten in de werkgelegenheid en de rest van de regio, die voor honderden kilome-

ters en tientallen jaren te zien zijn.

Ik rond af. Wij zijn voor dit voorstel en wij zijn heel blij dat de provincie hierin haar verantwoordelijkheid neemt om samen met kennisinstellingen en bedrijven de cofinanciering te doen. Dit voorstel is de volgende stap in een reeks stappen, waarin wij allen zorgen dat Utrecht straks sterker uit de crisis komt en daarmee zorgen wij dat Utrechters straks toekomstgeraad kunnen wonen, werken en leven.

De heer ESSOUSI (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Het Science Park Utrecht groeit als landelijke campus. Daar zijn wij erg blij mee. Wij hebben nog één stap te gaan om de volwassen status te bereiken, zoals dat heet, en een onafhankelijke projectorganisatie is daarbij van belang. Als je als provincie ambitieus bent, dan zou het niet moeten uitmaken waaraan je moet voldoen voor een meetbureau om een bepaalde status te krijgen. Als je als provincie ambitieus bent, ga je uit van je eigen kracht. Het is geen geheim dat wij als PvdA werkgelegenheid graag koppelen als primaire output van economisch beleid. Wij hebben al meerdere malen bij Gedeputeerde Staten aangedrongen om ambities op het gebied van werkgelegenheid te koppelen als mogelijke ambitie of als mogelijke output bij de trajectvoorstellen die zij doen. Om deze reden zijn wij blij om te zien dat de campus momenteel al goed is voor 900 arbeidsplaatsen op 60 bedrijven. Vergeleken met andere regio's is dit relatief gezien redelijk goed. Wij zijn vooral verheugd om te zien dat de ambitie wordt uitgesproken om toe te werken naar 3000 arbeidsplaatsen en een top-3 positie in Nederland in te nemen.

Ik heb nog wel een vraag. Na het bezoek van Mark Rutte op het Utrecht Science Park heb ik begrepen dat de nieuwe incubator hierin een rol gaat spelen. Ik vroeg mij af in hoeverre het Prinses Máxima Centrum betrokken is bij de realisatie van deze 3000 arbeidsplaatsen. Ik kan zeggen, vanuit vernieuwing en innovatie, dat wij voor de ontmoeting en interactie tussen creativiteit, bedrijvigheid en kennis zijn. Als ik het heb over bedrijvigheid, dan bedoel ik ook de moderne maakindustrie. Ik wil Gedeputeerde Staten dan ook vragen waar mogelijk die koppeling te zoeken met overige sectoren om ook de onderkant van de arbeidsmarkt mee te trekken bij dit soort processen.

Wij geloven in de werkgelegenheid, wij geloven in de kracht van onze economie. Om deze reden zullen wij het verzoek voor cofinanciering dan ook ondersteunen. Tot slot wil ik Gedeputeerde Staten nog vragen zich in te spannen om ook te werken aan een financieel onafhan-

kelijke projectorganisatie. Dat zou het ideaal zijn, omdat momenteel de bijdrage van bedrijven nul is, op uitkomsten uit het O&O-fonds (Opleidings- en Ontwikkelingsfonds) na. Als wij in de toekomst dichterbij onze ambities komen, mag dit aandeel best groter zijn.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ook de fractie van de SP is voorstander van het ontmoeten van verschillende elementen die elkaar kunnen versterken. Een werkgelegenheid van 3000 plaatsen is zeer veel waard. Dat is natuurlijk niet datgene waarover dit concrete voorstel gaat. Dit concrete voorstel gaat over het ter beschikking stellen van een bedrag, waarmee iets gedaan gaat worden in een bepaalde context. De bezwaren die wij voelen tegen dit voorstel, zitten met name in het feit dat er een greep uit de kas gedaan wordt, dat er een beroep gedaan wordt op de hoge doelen die door het Science Park worden nagestreefd en dat er dan gedacht wordt: dan is het wel goed als wij er wat geld inpompen. Dit probleem maakt dat wij zeggen: kijk eens naar de bijdragen van de verschillende partijen.. Waarom is het eigenlijk zo dat de bijdragen van de verschillende bedrijven in de verhouding is zoals die nu is afgetekend? Is het niet zo dat wij eerst eens moeten kijken naar wat wij precies gaan doen, heel concreet, in relatie tot wie waar voordeel bij heeft en tot slot, wie betaalt waar zo veel voor? Dan bepalen wij daarna wat onze bijdrage gaat worden in dit traject. Over de wijze waarop het nu wordt aangeboden, zeggen wij: dat is te algemeen, te zeer van: wij doen mee, want het is goed. Die gedachte kunnen wij op die manier niet ondersteunen.

De heer DE HEER (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Vanuit het provinciehuis hebben wij een prima zicht op De Uithof. Vanuit het provinciehuis hebben wij ook een prima uitzicht op het Science Park, zoals het gebiedje tegenwoordig op de kaart staat. Dat goede zicht geldt zowel letterlijk als figuurlijk. Wij zitten als provincie niet in een ivoren toren, wij zitten in een glazen gebouw. Het is transparant, zowel letterlijk als figuurlijk. Die transparantie heeft voor- en nadelen, maar als het gaat over de cofinanciering van het Utrecht Science Park dan heeft die transparantie heel veel voordelen. Wij zien precies wat er mee gebeurt. Vanuit het provinciehuis hebben wij gezien wat er in het verleden allemaal is gebeurd op De Uithof en wat de toekomstplannen zijn.

De fractie van de ChristenUnie is helemaal akkoord met het statenvoorstel. Het is een relatief gering bedrag en het lijkt ons een prima investering, zelfs vanuit de lift zien wij dat het prima draait op De Uithof.

De heer VAN LUNTEREN (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Volgens mij hebben wij hier een voorstel liggen waarbij ik eigenlijk een oproep zou willen doen, vooral aan de heer Meijer: probeert u zich eens in het debat te laten overtuigen. Als het voor hem lastig wordt om mee te stemmen op dit punt, wil ik hem toch van harte aanbevelen daar gewoon eens een keer langs te gaan en daar eens te kijken wat er allemaal gebeurt. Er gebeurt ongelooflijk veel, en niet alleen maar op het gebied van de economie, al gebeurt er op het gebied van de economie ook wel heel veel. Terecht werd net door de heer Essousi de opmerking gemaakt over de ambitie op het gebied van arbeidsplaatsen. Ik kan op de vraag daarover in elk geval aangeven dat wij daar nog niet de banen van het Prinses Máxima Centrum bij geteld hebben. Daar tellen wij ook de banen van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu niet bij. Wij proberen daarin zuiver te zijn en te kijken wat echt de economische banen zijn, dus de economische kant van het verhaal. Als dat niet voldoende overtuiging biedt, zeg ik tegen de heer Meijer, om mee te gaan in dit soort voorstellen, laat hij dan ook eens kijken naar het feit dat wij het Utrecht Science Park hebben gecreëerd, waardoor er op die manier wordt samengewerkt, zoals de innovaties op het gebied van MRI's. Het feit dat een Prinses Máxima Centrum deze kant op komt en daarmee zorgt dat alles op het gebied van kinderoncologie op één plek bij elkaar komt te zitten, zorgt ervoor dat de kwaliteit van leven beter wordt. Als het hem dan niet te doen is om de economische spin-off, kan de heer Meijer daarin misschien zijn argumenten vinden. Laat hij in elk geval eens op bezoek gaan om te kijken wat er allemaal plaatsvindt. Het is ongelooflijk uniek wat daar gebeurt. Het is iets waarmee de regio zich gigantisch in de kijker speelt. Mensen uit de hele wereld komen hier naartoe om te kijken wat hier gebeurt op dit vlak.

Wij investeren hierin € 50.000. Als wij dan kijken naar wat er aan investeringen van andere partijen bij komt, dan doen wij op een bedrag van € 800.000 voor € 50.000 mee. Als je kijkt naar dat geheel, dan denk ik dat het echt een koopje is voor wat wij hier op het Science Park weten te creëren. Dus, zeg ik tegen de heer Meijer, kan ik mij voorstellen dat ik hem in het debat niet kan overtuigen. Daar heb ik meestal wat moeite mee bij hem. Wellicht laat hij zich door mij toch overtuigen om ter plaatse eens poolshoogte te nemen om te kijken of hij misschien vanuit die argumenten overtuigd kan worden, zodat ik hem, als wij de volgende keer over dit onderwerp spreken, wat makkelijk daarin mee kan ne-

men. Zijn opmerking was, kort samengevat: wat hebben wij eraan? Ik denk dat dit in het debat al gewisseld is en dat ik hem dat nu nog een keer heb meegegeven.

Dan de opmerking over de koppeling met de onderkant van de arbeidsmarkt. De heer Essousi maakt daarover een opmerking. Ik kan hem vertellen, en daarmee ben ik heel blij, dat ik op dit moment met wethouder Ardriani uit Nieuwegein en de heer Geluk van ROC Midden-Nederland deze of volgende week om tafel zit om invulling te geven aan het amendement Lageropgeleiden. Daar zij wij al een hele poos mee bezig. Ik vind het heel vervelend dat het zo lang duurt. Ik denk echter dat wij nu in de buurt zijn van een goed project, waarbij wij de koppeling maken met zorg en zorgontwikkeling aan de onderkant van de arbeidsmarkt en waarbij wij tegelijkertijd proberen de link te leggen met het Universitair Medisch Centrum. Wij hopen dat wij op deze manier een mooie koppeling tot stand brengen. Ik verwacht dat ik op redelijk korte termijn dat voorstel naar de Staten toe kan brengen. Ik hoop dat nog voor de zomer te doen, anders zal het redelijk kort na de zomer zijn dat het voorstel bij de Staten terecht komt ter finale afweging.

De heer De Heer sprak over De Uithof en het gebiedje dat nu het Science Park is. Het mooie is dat wij dat tegenwoordig het Utrecht Science Park De Uithof noemen. Wij zijn namelijk heel druk bezig te kijken hoe wij invulling kunnen geven aan de visie die wij met elkaar hebben. Op dit moment zijn wij druk bezig te kijken naar de mogelijkheden op een satellietlocatie op Uithoven, het voormalige RIVM-terrein, dat dan het Utrecht Science Park Bilthoven gaat heten. Dus De Uithof blijven wij nog een beetje als naamvoering meenemen.

Dan de financiële onafhankelijkheid. Wij vinden dit een dusdanig belangrijk project, zeg ik vooral ook nog tegen de heer Meijer, dat wij vinden dat je ook met de financiering die je erin stopt, je niet alleen met middelen dingen mogelijk maakt, maar dat je met die middelen ook het belang aangeeft dat wij hechten aan dit geheel. Wij hebben in de commissie de discussie gehad en daarbij hebben wij de afweging gehad: moeten wij wel of niet? Eigenlijk was voor ons de belangrijkste reden dat wij vinden dat wij hieraan een bijdrage moeten leveren, dat het Utrechts Science Park een heel belangrijke bijdrage levert in ons hele acquisitiebeleid. Dat is de reden geweest om een bijdrage te leveren. Wat mij betreft maken wij over drie jaar exact dezelfde afweging: hoe past het op dat moment bij het beleid van de provincie? Past het

daarbinnen, dan zijn wij aan boord. Wij blijven in elk geval aan boord om mee te denken hoe wij zoveel mogelijk op dat terrein gerealiseerd weten te krijgen, samen met de bedrijven en instellingen die daar zitten.

De VOORZITTER: Is er behoefte aan een tweede termijn?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil in de eerste plaats de gedeputeerde bedanken voor de uitgebreide reactie op mijn opmerkingen. Dat maakt het des te spijtiger dat hij reageert op argumenten die ik niet heb aangevoerd. Ik heb niet gezegd dat het project niet deugt, ik heb niet gezegd dat hetgeen daar gebeurt, niets voorstelt. Integendeel, ik ben er zeer van onder de indruk. Ik pleit echter voor een zakelijke benadering. Wat ik te veel hoor, ook opnieuw bij de gedeputeerde, is: dit is zo mooi, het is zo geweldig wat hier gebeurt, wij moeten ons moreel verplichten om een bedrag te storten. Wat echter nodig is, ook in dit soort verhoudingen, is een nuchtere, zakelijke opstelling, waarbij gekeken wordt wat de belangen zijn van de bedrijven die erbij betrokken zijn, wat hun mogelijkheden zijn om bij te dragen. In andere soorten samenwerkingsverbanden doen wij dat ook. Vervolgens komen wij naar rato tot een bijdrage in de kosten. Inderdaad, de gedeputeerde heeft mij in dit opzicht niet overtuigd. Wat mij vreugde gedaan heeft, is zijn opmerking over zijn gesprek met de heer Geluk over de positie van laagbetaalden, omdat hij daarmee waarschijnlijk ook probeert uitvoering te geven aan de SP-motie van een tijdje terug.

De heer DE HEER (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! De bedragen gaan geleidelijk omlaag. Ik heb het idee dat wij van een grote cofinanciering uiteindelijk naar een situatie gaan, waarin het Science Park zichzelf bedruipt en dat wij nu in een tussenstap zitten. Accepteert de heer Meijer het wel als een tussenstap? Het is een relatief gering bedrag vergeleken met wat het geweest is. Het is een soort van afbouwen.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Het is mij bekend dat dat het geval is. Desalniettemin kun je zeggen toch, € 100.000, € 150.000? Ik vind het toch nog een redelijk bedrag. Ik vind ook dat de grondslag om zo'n beslissing te nemen, moet kloppen. Er moet een rationale, zakelijke afwegingsrol zijn, ook als het om € 50.000 per jaar gaat. Ik vind het jammer dat dat ontbreekt.

De heer VAN LUNTEREN (gedeputeerde): Mijnheer de

Voorzitter! Ik ga toch nog een poging doen. Als de heer Meijer het voorstel goed leest en als hij in beschouwing meeneemt de discussie die wij hierover hebben gevoerd in de statencommissie, dan wil ik hem toch zeggen dat wij € 50.000 investeren op een totaalbedrag van € 800.000. Volgens mij zijn wij niet de enige die hierin investeren. Daarbij vinden er buiten de activiteiten om die wij doen, zoals ik ook in de commissievergadering heb gezegd, legio aan investeringen extra plaats, vanwege het feit dat wij deze investering doen. De heer Meijer heeft gevraagd: waar baseert u dit in hemelsnaam op? Die oproep heeft hij in eerste instantie bij mij neergelegd: waar baseert u dit in hemelsnaam op? Dan zeg ik: wij hebben met elkaar in deze Staten een visie vastgesteld waarin wij hebben aangegeven dat wij Life Science ongeloflijk belangrijk vinden. Dat is met name datgene wat er gebeurt op het Utrecht Science Park. Zelfs nog een beetje meer. Ik denk dat ik op die manier, zowel in de commissievergadering als in het stuk dat de Staten vandaag hier hebben, voldoende zakelijke argumenten geef, waardoor de heer Meijer zou moeten kunnen zeggen: ach, misschien stem ik dan deze keer toch in. Laat ik het zo zeggen: als ik als ondernemer zo'n deal zou krijgen, waarbij ik er € 50.000 instop en ik krijg er € 800.000 bij, dan zou ik bij elke baas of bij elke bank op bezoek mogen komen, want het is een heel mooie deal. Wellicht kan de heer Meijer instemmen. Aan het eind van de vergadering zullen wij het zien.

Statenvoorstel algemene subsidieverordening.

De VOORZITTER: Dit een sterstuk. Ik neem aan dat dat nog steeds van toepassing is. Later nemen wij hierover een beslissing.

Statenvoorstel opstellen provinciaal inpassingsplan "Prinses Máxima Centrum voor Kinderoncologie"

De heer WEIERINK (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Vandaag bespreken wij het plan voor het Prinses Máxima Centrum. De fractie van de VVD is verheugd dat er afgelopen donderdag door de gemeenteraad van Utrecht unaniem een motie is aangenomen met de titel "Utrecht, regel het", waarin de raad het college van b. en w. opdraagt een planproces te starten en om voor 1 juni 2013 de raad hierover te informeren.

Het was een 'long en winding road' die nu eigenlijk tot het gewenste resultaat zal leiden, namelijk het vestigen van een nationaal kinderoncologisch centrum, het Prinses Máxima Centrum in Utrecht. Nu ligt het besluit van

Gedeputeerde Staten voor om het Prinses Máxima Centrum te bestemmen tot project van provinciaal belang en daarnaast te starten met een partiële herziening van de PRS (Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie) inzake het verleggen van de rode contour, op een moment dat de gemeente Utrecht start met het opstellen van het bestemmingsplan. Met deze beide punten stemmen wij als VVD in. Met name het eerste punt is voor de VVD van belang, als stok achter de deur, mocht de stad niet voor 1 juni het bestemmingsplan willen maken. Gelet op de uitspraak van de raad is dat niet te verwachten. De fractie van de VVD vertrouwt er dan ook op dat het college van b. en w. van Utrecht voortvarend te werk zal gaan met het opstellen van het ontwerpbestemmingsplan en dat het plan in goede collegiale samenwerking met de provincie gerealiseerd zal worden. Echter, doordat de weg naar de totstandkoming van het plan vol hobbels en bobbel was, blijft de fractie van de VVD de stelling trouw: vertrouwen is goed, maar controleren is beter. Daarom steunt de fractie van de VVD het voorliggende statenvoorstel van Gedeputeerde Staten om het PMC te realiseren. Om daarbij de oud-burgemeester van Utrecht, en mijn oude baas, te parafaseren: Utrecht, regel het.

Mevrouw BLOM (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik kan kort zijn. Net als iedereen zijn wij voor een snelle realisatie van het Prinses Máxima Centrum. Net als iedereen, net als het college van b. en w. van Utrecht, net als Gedeputeerde Staten, net als Provinciale Staten, de rest hier, en net als de gemeenteraad. De snelheid is erbij gebaat dat het bij de gemeente blijft en niet overruled wordt door de provincie. Dat vonden wij en dat vinden wij. Het eerste statenvoorstel, dachten wij, was niet in het belang van de snelheid. Dit aangepaste statenvoorstel is dat wel. Ik kan wel wat opmerkingen maken over de gang van zaken, maar dat wil ik nu verder niet doen, ook terwille van de snelheid. Wij vertrouwen op collegiale samenwerking van Gedeputeerde Staten met het college van b. en w. van Utrecht.

De VOORZITTER: Ik geef met veel plezier het woord aan de heer Westerlaken, die vandaag zijn maidenspeech zal houden op dit onderwerp. U kent het goede gebruik om dan niet te interrumpen. Dag mag overigens wel in tweede termijn, als u de behoefte zou voelen. Mijnheer Westerlaken, wij zijn een en al oor.

De heer WESTERLAKEN (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ik vroeg aan mijn fractievoorzitter of ik dan ook alles mocht zeggen. Zij gaf mij het advies: doe dat maar niet. Ik zal

mij dus beperken.

De VOORZITTER: Dat lijkt mij een wijs advies.

De heer WESTERLAKEN (CDA): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil mijn bijdrage over het inpassingsplan graag beginnen met een citaat uit de notulen van de raadsvergadering van Utrecht van donderdag jongstleden. De wethouder, de heer Isabella, zegt: "Het college zal zijn uiterste best doen om nog voor 1 juni a.s. aan te geven hoe het verdere proces eruitziet, welke knelpunten er nog zijn en waar wij kunnen samenwerken om het Prinses Máxima Centrum volledig te accommoderen." Dit was een antwoord op de al eerder genoemde motie, waarin werd opgeroepen tot voortvarendheid en tegelijkertijd een einde aan een korte periode van relatieve opwindning over het provinciale voornemen om een inpassingsplan op te stellen. Gelukkig lijkt de bal weer te liggen waar hij hoort, namelijk bij de gemeente Utrecht.

Binnen enkele weken lijkt voor elkaar, wat daarvoor kennelijk zo traag verliep, dat het Prinses Máxima Centrum zich genoodzaakt zag om een verzoek tot een inpassingsplan in te dienen bij de provincie. Overigens, voor ons nog steeds een volledige begrijpelijk verzoek, gelet op de besluitvorming in de Staten op 4 februari. Gelet op de reactie van de wethouder lijkt het de fractie van het CDA nu niet nodig om een inpassingsplan op te stellen, maar vanwege het provinciale belang van het project – wij denken dan aan die incubatorfunctie – lijkt het ons echte meer dan nodig om nauwgezet te blijven volgen hoe het proces zich voltrekt en om, wanneer dit nodig blijkt te zijn, alsnog over te gaan tot het opstellen van een inpassingsplan. Graag worden wij dan ook op de hoogte gehouden van de voortgang. Kortom, het CDA kan instemmen met het voorliggende voorstel.

De VOORZITTER: Ik feliciteer u met uw korte en krachtige maidenspeech.

De heer THONON (D66): Mijnheer de Voorzitter! Afgelopen vrijdag is de eerste steen gelegd van het Prinses Máxima Centrum. Dit centrum is een mooi initiatief om de kennis en de ervaring van zeven centra voor kindercologie te bundelen en samenwerking met andere disciplines in het Wilhelmina Kinderziekenhuis te versterken. Ik ga even met u langs het verleden, heden en toekomst van dit initiatief. Eerst het verleden. Aan het leggen van die eerste steen is bijna anderhalf jaar aan gedoe achter de schermen voorafgegaan. Dat gedoe lijkt vele vaders

te hebben. Het lijkt erop dat de initiatiefnemer wat weinig ervaring heeft met planprocedures. Wellicht had de gemeente zich wat minder formeel kunnen opstellen en wat meer behulpzaam kunnen zijn. Misschien had de provincie nog eerder moeten aangeven dat zij bereid was tot een inpassingsplan. Gelukkig hebben wij nu het beste van twee werelden: voortgang dankzij provincie en raad en een plan van de eerste overheid, de gemeente zelf. Dan het heden, of liever gezegd, het bijna-heden van eerder deze maand. D66 en de PVV stelden tijdens de commissie voor om de gemeenteraad te horen. Samen met de contacten tussen fracties onderling, van Staten en raad, bleek dat een wake-up-call voor de raad te zijn geweest. Donderdag heeft de raad dan ook unaniem een motie aangenomen om het college op te roepen snel een bestemmingsplan op te stellen. Die oproep heeft het college van b. en w. met verve omarmd en van harte overgenomen. Wat ons betreft kunnen wij dan ook een stapje terug doen in de Staten. Wij danken Gedeputeerde Staten dat zij het statenvoorstel hebben aangepast. Dat scheelt weer een amendement.

Waarnaar wij nog wel benieuwd zijn, is hoe ons college de voortgang blijft volgen tot 1 juni als het college van Utrecht bij de raad terugkomt met een stand van zaken. En, die precieze locatie: hoe zit het daarmee? RTV Utrecht zei afgelopen vrijdag dat die nog niet bekend was, tenminste dat stond op haar website, terwijl de raad op de hoorzitting zei dat de locatie wel bekend is, maar dat er nog over varianten gesproken wordt. Kan het college hierover wellicht helderheid geven?

Dan de toekomst. Wil het initiatief mogelijk worden, dan moeten Provinciale Staten instemmen en besluiten tot de verlegging van de rode contour. Zoals bekend, is D66 geen fan van verleggingen van de rode contouren, behalve wanneer die strakker getrokken worden. Ook hechten wij grote waarde aan de voortgang van de Uithoftram. Als er geen inpassingsplan was gekomen, dan was ons college gelijk aan zet geweest, evenals de Staten. Nu dat niet het geval is, vragen wij ons af hoe het college ervoor gaat zorgen dat die verlegging van de rode contour zo klein mogelijk blijft.

Dan onze laatste vraag. Sinds de laatste ruimtelijke verordening geldt voor bouwen buiten de rode contour een soort van compensatiebeginsel. Dat kan, maar daar moet wel wat tegenover staan. Het college heeft in de commissie al mooie ideeën geopperd om natuur binnen de groene contour aan te leggen of landgoed Oostbroek te versterken. Hoe gaat het college ervoor zorgen dat

deze of soortgelijke ideeën verwezenlijkt worden? Kortom, D66 is blij dat de provincie en de stad aan de slag gaan, elk met datgene waar zij goed in is, en wij zien een voorstel tot partiële herziening van de provinciale ruimtelijke verordening welwillend tegemoet, maar wij zullen, omdat het om een verruiming van de rode contour gaat en omdat het de Uithoftram raakt, kritisch zijn op de inhoud ervan.

De heer SCHERER (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik sluit mij graag aan bij de vragen die de fractie van D66 heeft gesteld. Soms is opeens een procedure veel belangrijker dan de inhoud van een onderwerp. Als het dan gaat over fundamentele democratische rechten, dan vinden wij dat ook, maar dat vinden wij niet ten aanzien van het initiatief om op het Utrechtse Science Park De Uithof zo'n fantastisch kinderoncologisch centrum te stichten. Wij vinden dat een geweldig initiatief; Life Science, veel arbeidsplaatsen, topsectoren. Ik denk dat Economische Zaken er heel blij mee zal zijn. Wij volgen dan ook de opmerking van onze gedeputeerde tijdens de commissie, toen hij zei: hier moet je de vlag voor uitsteken. Die opmerking vonden wij fantastisch.

Wij waren aanvankelijk voor het statenvoorstel over het inpassingsplan. Wat deed zich tijdens de commissievergadering opeens voor? Dat was bijzonder. De gemeenteraad van Utrecht bleek eigenlijk niet op de hoogte te zijn, althans, men was waarschijnlijk heel weinig op de hoogte. Het is al gememoreerd: het heeft geleid tot een hoorzitting. Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat die hoorzitting toch een behoorlijk steentje heeft bijgedragen aan het uiteindelijk unaniem aannemen van een motie. Die motie wordt ook door het college van b. en w. omarmd. Dus de bal ligt nu, terecht wat ons betreft, weer bij de gemeente Utrecht.

Het viel mij wel op dat opeens met een snelheid van jewelste er een aangepast statenvoorstel lag. Ja, soms wens je de gedeputeerde toe dat hij op allerlei andere dossiers ook zo slagvaardig is. Wij steunen dat statenvoorstel, dat vinden wij goed. Wij vinden het adequaat en goed passend in wat er nu gebeurt; een provinciaal belang, wij gaan monitoren wat er in de gemeente gebeurt en uiteindelijk houden wij toch het inpassingsplan achter de hand.

Kinderen en kanker: dat kan niet. Daarom zouden wij als leidraad willen meegeven aan de gemeente raad in Utrecht, een alternatief spreekwoord: Haastige spoed is juist hier heel erg goed.

De heer BEKKERS (GL): Mijnheer de Voorzitter! Het Nationaal Kinderoncologische Centrum is wat de fractie van GroenLinks betreft geen provinciaal belang, maar een nationaal belang. Het in synergie met het Wilhelmina Kinderziekenhuis hier vestigen ter versterking van het Life Science cluster is een provinciaal belang en daarom staat het ook in de Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie, maar het in goede samenhang met andere ruimtelijke omstandigheden en ontwikkelingen ter plekke realiseren daarvan, ligt wat ons betreft toch het eerste op, u raadt het al, het erf van de gemeente. Voor de gemeente is het, wat ons betreft, ook een lokaal belang, want zij heeft ook een groot belang bij dat Life Science cluster. Een actieve houding van het gemeentebestuur is dan ook zeer op zijn plek.

Uit de correspondentie en de stukken moeten wij zeggen dat die actieve houding niet heel overtuigend naar voren komt. Daarin lijkt in de laatste weken wel een eindsprint, of een beginsprint, gemaakt te worden. Dus wat ons betreft is het terecht de gemeente nu die kans nog te geven.

Tegelijkertijd hebben wij de indruk dat het Nationaal Kinderoncologisch Centrum niet heel ervaren is met zo'n complexe ruimtelijke ontwikkeling. Bijvoorbeeld: 15 maart, nog onlangs, is in aanwezigheid van Antoinette Hertsenberg, Frans Bauer, Erica Terpstra, André van Duin en Jurre, een finalist van de Voice Kids, de eerste steen gelegd op, en ik citeer: "de plek waar het centrum moet komen". Van enige betrokkenheid van of overleg met de gemeente is in het hele bericht van het Nationaal Kinderoncologisch Centrum geen enkele sprake. Sterker nog: die steen ligt er al, dus ik weet niet wat de gemeente nu nog voor ruimte heeft. Misschien moeten wij dat inpassingsplan, rondom die steen, in elk geval maar wel aannemen. Ik wil daarmee maar zeggen, dat wat ons betreft, dat door goede samenwerking en communicatie in plaats van elkaar op sommige momenten negeren of niet doorhebben welke rol welke partij heeft, een hoop heisa en gedoe zou hebben kunnen voorkomen in de afgelopen weken.

De heer Scherer refereerde al aan het bijgestelde statenvoorstel, maar ook het oorspronkelijke statenvoorstel is binnen zeven werkdagen na de aanvraag van het Prinses Máxima Centrum naar ons toegestuurd. Dat is fantastisch; zulke voortvarendheid zien wij graag. Gegeven die kwaliteit van voortvarendheid was het vast ook wel mogelijk geweest om even met het college van b. en w. te overleggen of op zijn minst even een schriftelijke consultatie te doen. Serieus, op zich vindt de fractie

van GroenLinks het Prinses Máxima Centrum belangrijk, dat moet gefaciliteerd worden, maar wij als overheden moeten in zo'n proces ons niet laten wegspeelen en elkaar wel kunnen bevragen op de veelheid aan ruimtelijke belangen waarmee wij rekening te houden hebben. Zeker gezien de interferentie met de tram vragen wij ons echt af of het verstandig zou zijn geweest als provincie dat inpassingsplan echt over te nemen. Dus heel graag een reactie van Gedeputeerde Staten of het echt niet mogelijk was geweest even kort te sluiten met b. en w., of het niet te verkiezen is dat de gemeente de integrale ruimtelijke inpassing met tram en alles voor haar rekening neemt? Nu moet ik, omwille van mijn fractiegenoot Jasper Fastl, even duidelijk zijn: wij vinden eigenlijk dat het meer op het erf van de gemeente is om die integrale ruimtelijke inpassing te regelen en dat het misschien niet zo verstandig was geweest dat als provincie op onze schouders te nemen. En, voor een bonusdans, binnen de rode contour zou natuurlijk ook mogen.

De VOORZITTER Ik vraag mij af of u straks nog gewend raakt aan de snelheid waarmee stukken naar u toekomen.

Overigens, een vraag aan de fractie van GroenLinks: mogen de Staten aanwezig zijn bij het dansje dat uitgevoerd gaat worden?

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! De fractie van de SP is blij dat het college van dit onzalige inpassingsplan afziet. Wat ons betreft was het een grote misser om voor deze kwestie een inpassingsplan in te zetten, want een inpassingsplan is niet niks. Waar het op neerkomt, is dat de gedeputeerde tegen de wethouder en zijn ambtenaren zegt: hier met die aanvraag, geef maar aan ons, lever al uw dossiers maar in, wij nemen het over. Dan moet er wel heel wat aan de hand zijn. Het AD kwam met datzelfde bericht, dat Gedeputeerde Staten en het Prinses Máxima Centrum naar buiten brachten: de provincie moest wel, omdat de gemeente zo ontzettend traag is. Dat valt nogal mee.

Toegegeven, een aantal dingen is behoorlijk misgegaan. Als mijn wethouder mij maanden lang met geen enkel woord geïnformeerd had over zo'n belangrijk dossier, dan zou ik ook nog wel even een hartig woordje met hem willen spreken, maar het is niet zo dat de gemeente op zijn handen heeft gezeten. Het eerste gesprek heeft eind 2011 plaats gevonden. De gemeente heeft toen meteen kenbaar gemaakt dat zij van harte wil meewerken. Op 17 april ligt er een collegebesluit van die strekking. De startnotitie van het Prinses Máxima Centrum

wordt pas zeven maanden na het eerste gesprek, op 17 juli 2012, aangeboden aan de Utrechtse wethouder. Ik wijs u maar op bijlage 4. En ik wijs u ook op bijlage 10, want nog geen zeven maanden later, op 8 februari van dit jaar, besluit het Prinses Máxima Centrum dat het allemaal te traag gaat. Dan besluiten ze om naar het college van GS te stappen voor een inpassingsplan. Zeven maanden. Is dat zo traag? Het is niet alsof de mensen van het Prinses Máxima Centrum vroegen of ze een boompje mogen planten. Ze willen een groot, complex gebouw neerzetten in een gebied met een heleboel functies en belangen. Ik wil daar even op ingaan.

1. Het gebied waar het PMC het oog op heeft laten vallen, is eigendom van de Universiteit Utrecht, meer bepaald de faculteit Diergeneeskunde. Als de universiteit zijn claims op dit gebied opgeeft, dan is het maar de vraag of ze die ergens anders weer terugkrijgen.
2. Het gebied heeft op dit moment bestemming natuur. Hoe hard je je ook haast, er is zoiets als een bestemmingsplan en als je daar wijzigingen op wilt doorvoeren, dan moet je betrokkenen horen. Da's democratie.
3. Mijn fractie ziet ook het ecologische belang van dit gebied. Er zijn afspraken over het maken van een ruil van rood voor groen; er moet gecompenseerd worden. Dat moet ook rondgebred worden.
4. Er ligt een plan om een tramlijn aan te leggen naar De Uithof, waar de Utrechtse gemeenteraad net een klap op heeft gegeven en waar nog de nodige besluiten over moeten volgen.
5. Er wordt gewerkt aan een nieuwe ontsluitingsweg naar De Uithof. Ook daar heeft het Prinses Máxima Centrum mee te maken, want alle door Haskoning onderzochte varianten leveren serieuze problemen op met de ontsluiting van het Prinses Máxima Centrum.
6. Je moet kijken naar de parkeermogelijkheden. Vijfhonderd nieuwe banen is mooi, maar dat zijn ook weer vijfhonderd nieuwe forenzen en alle ouders die er met hun kinderen naartoe en vandaan reizen.
7. Geluid: de voorkeurslocatie van het Prinses Máxima Centrum houdt in dat er voor € 1 tot € 2 miljoen extra geluidwerende maatregelen moeten worden genomen.

Dat is met elkaar toch behoorlijk wat, dus ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat het verhaal toch minstens twee kanten heeft. Ik vraag mij af of het college zich niet voor het karretje heeft laten spannen van het Prinses Máxima Centrum.

Ik heb twee vragen aan het college.

1. Waar ziet u precies de vertraging van het Utrechtse college en had u dat zelf werkelijk zelf sneller kunnen doen?
2. Elk volgend bedrijf dat vindt dat de gemeente niet genoeg vaart maakt, kan voortaan om een inpassingsplan vragen. Gaat u dat dan weer met dezelfde voortvarendheid aanpakken? Is de Wet ruimtelijke ontwikkeling ervoor bedoeld om ingezet te worden als pressiemiddel, denkt u?

De heer BEKKERS (GL): Mijnheer de Voorzitter! De hele opsomming van ruimtelijke ontwikkelingen die relevant zijn, erkennen wij. Dat heeft mevrouw Mineur in onze bijdrage kunnen horen. Zij vraagt zich af of zeven maanden echt zo lang is. Waar het mij om gaat, en daarover hoor ik graag haar opvatting, is dat in de correspondentie van de gemeente bijvoorbeeld staat: wij hebben toen aangegeven aan welke voorwaarden zij nog moeten voldoen, wij hebben dat bij hen teruggelegd, wij hebben het in ontvangst genomen, beoordeeld en het antwoord gegeven, het heeft zo lang geduurd eer zij terugkwamen. Dat wekt bij mij de indruk van een bureaucratische ambtenarenpolitiek die ik niet helemaal vind passen bij een instelling om iets van waarde te vinden, waarvan je als gemeenschap wilt dat het gerealiseerd wordt, juist gegeven die ontzettende complexe omstandigheden waarvan je kunt zeggen dat zo'n instituut daarvoor in principe zelf de expertise in huis moet halen. Het raakt echter zoveel facetten; dat weet je als gemeente en daar zou je iets meer bij moeten zitten. Dus ik ben benieuwd naar de opvatting van mevrouw Mineur. Onderkennende haar hele opsomming, vraag ik of zij ook vindt dat de gemeente wel iets proactiever daarin had kunnen zitten.

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Iedereen is ervoor dat dit instituut er zo snel mogelijk komt, ook de SP en volgens mij ook de gemeente Utrecht. Ik wil eigenlijk helemaal niet ingaan op de vraag wie er gelijk heeft. Het gaat mij om de rol van de provincie. Ik denk, en dat probeerde ik over te brengen: waar twee vechten, hebben twee schuld. Het is niet zo is dat het Prinses Máxima Centrum het allemaal foutloos doet en dat de gemeente alle steken laat vallen. Het gaat erom dat de provincie erin gesprongen is en bijna bij voorbaat de kant van het Prinses Máxima Centrum heeft gekozen. Daarvoor heb ik inderdaad een vraag aan het college voorgelegd.

De heer BEKKERS (GL): Mijnheer de Voorzitter! Mevrouw

Mineur kan zich ook wel voorstellen dat van de kant van de gemeente er in die zin in het proces wat ontbroken heeft?

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk dat er in de gemeenteraad van Utrecht nog uitgebreid gesproken gaat worden over wat de gemeente allemaal anders had moeten doen. Ik heb inderdaad voldoende aanknopingspunten om te denken dat het een spannend debat gaat worden. Het gaat mij nu echt om de rol van de provincie.

De heer DE HEER (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Het provinciehuis staat dicht bij het Utrecht Science Park dan het stadhuis. Dat scheelt wel een kilometer. Vanuit het provinciehuis hebben wij een beter zicht op alle medische centra op de Uithof dan vanuit het stadhuis. Dat geldt echter alleen letterlijk, niet figuurlijk. Inhoudelijk valt er heel veel voor te zeggen dat de gemeente een bestemmingsplan maakt, dat de gemeente een integraal plan maakt waarbij naar de tramlijn wordt gekeken en er een uitgekiende stadsrandvisie wordt gemaakt, terwijl wij bij de provincie waarschijnlijk een deelplannetje hadden gemaakt voor een heel klein gebiedje. Ik ben dus blij dat de stad het uiteindelijk heeft opgepakt, dat de raadsleden het hebben opgepakt en dat het college er eendrachtig achter staat en dat er vaart gemaakt wordt. Ik wil nog twee opmerkingen maken. Ik wil de vinger leggen bij dat eerste steentje en ik wil even wijzen naar de stok achter de deur. Ik constateer dat er geen discussie is over nut en noodzaak; wij willen dat centrum allemaal. Echter, de precieze plek is nog even een punt: ligt het eerste steentje op de goede plek? Daarover zal nog wel het nodige gediscussieerd worden in de gemeente en misschien in de discussie met de provincie en andere partners. Dat eerste steentje is nog gemakkelijk te verleggen. Wij kunnen beter nu die discussie voeren met alle partners dan dat er overhaaste besluiten worden genomen. Dus dat eerste steentje zal uiteindelijk wel op de goede plek terechtkomen.

Ik wil ook nog wijzen op de stok achter de deur. Sommige fracties vinden het heel belangrijk dat wij een stok achter de deur hebben. In een transparant provinciehuis zie je dat stokje natuurlijk wel staan. Ik verwacht dat het stokje niet nodig is en ik pleit ervoor het stokje zo snel als het maar enigszins kan weg te halen.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! De fractie van de SGP worstelt een beetje met het rollenpatroon: wie zit waar? Ik hoorde dat bij meer fracties

op de agenda komen. De aansporing die misschien nodig was voor de stad Utrecht, is helder geweest. Die heeft in mijn beleving op dit moment vrij sterk gewerkt. Dan komt bij ons even de vraag op hoe reëel het nog is deze stok op deze manier, die toch vrij stevig is, achter de deur te houden of dat wij medebestuurders in dit land de verantwoordelijkheid volledig kunnen geven. Dus hoe noodzakelijk is dit voorstel in deze status nog, of kunnen wij het voorstel aanhouden en zeggen dat wij alsnog kunnen ingrijpen als de gemeente Utrecht haar werk niet doet wat zij moet doen. Ik snap enerzijds dat dat een procedurekwestie is. Anderzijds hangen wij ook wel aan het feit van: geef iedereen de verantwoordelijkheid die hij heeft en laat hem die dan ook volledig benutten, zonder continu die stok achter de deur te hoeven hebben. Graag een reactie van de gedeputeerde daarop.

Mevrouw BLOM (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb een vraag voor de heer Van Wikselaar. Vraagt hij hiermee eigenlijk hetzelfde als datgene wat ik vroeg over collegiale samenwerking van de provincie naar de gemeente toe en het gewoon overlaten aan de gemeente? Moet ik zijn opmerkingen zo opvatten? Dan kunnen wij die ondersteunen.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Helemaal correct.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Dat was even schrikken in de werkvergadering om te vernemen dat de gemeenteraad van de stad Utrecht helemaal van niets weet. Gelukkig heeft echter een meerderheid van de Staten ervoor gezorgd, op initiatief van een paar partijen, om de gemeenteraad te gaan horen hoe het nu werkelijk zit. Dat heeft ons de ogen geopend en toen was de mening van 50Plus: wij gaan er gewoon voor dat wij het inpassingsplan afkeuren, want wij vinden gewoon dat de gemeenteraad de kans moet krijgen. Er is een motie ingediend en die is unaniem aangenomen in de gemeenteraad. Dat geeft aan dat men echt wil.

Ik ga niet zeggen wie schuldig en niet schuldig is en dat het niet zo of wel zo had gemoeten. Wij hebben geconstateerd dat er ergens een vertrouwensbreuk was: dit gaat niet zo niet meer. Men stond met de initiatiefnemers vanuit het Prinses Máxima Centrum met de ruggen tegen elkaar. Nu zijn zij met elkaar aan tafel gaan zitten en wordt het verder uitgewerkt. Het mooie van dit hele verhaal is dat er weer wederzijds vertrouwen is en dat zij het samen zullen oppakken. Natuurlijk hebben zij de provincie nodig, want ook daar zullen zaken geregeld

moeten worden. Wij hebben echter voortvarend besloten, zodat dit geweldige project, zoals iedereen al heeft gezegd, zo spoedig mogelijk gerealiseerd zal worden. Wij stemmen dus in met het voorstel van de provincie. Inderdaad, het vertrouwen is terug, dus moeten wij het vertrouwen hebben dat het goed gaat komen. Dat zou inderdaad een aanpassing kunnen zijn in het voorstel van Gedeputeerde Staten.

De heer VAN DER STEEG (PvdD): Mijnheer de Voorzitter! De PvdD is een partij die over het algemeen heel voorzichtig is met het oprekken van rode contouren. Contouren worden niet voor niks gelegd en oplossingen dienen in eerste instantie daarbinnen gezocht te worden. Echter, je hoeft er ook weer niet dogmatisch mee om te gaan; er zijn uitzonderingen denkbaar. In dit geval heeft enerzijds het Prinses Máxima Centrum goede redenen om juist op deze locatie te willen ontwikkelen. Anderzijds gaat het verlies aan groene contour gecompenseerd worden. Bovenal is hier sprake van een groot maatschappelijk belang dat gediend wordt met de komst van het Prinses Máxima Centrum. Het is daarom goed dat de Utrechtse gemeenteraad dit project heeft opgepakt. Wat ons betreft heeft het college van GS het oorspronkelijke statenvoorstel op een correcte manier aangepast.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Het is volstrekt helder dat de komst van het Prinses Máxima Centrum niet een debat moet opleveren van: wie gaat erover? Het moet een debat opleveren: hoe zorgen we als overheden ervoor dat het zo snel mogelijk gerealiseerd wordt? Ik ben blij dat het overgrote deel van de Staten en het overgrote deel van de raad van Utrecht inmiddels dezelfde opvatting hebben. Evident daarbij is dat een verzoek aan Provinciale Staten om iets te doen, in dit geval het maken van een provinciaal inpassingsplan, gestoeld is op datgene wat wij daarover al in onze eigen Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie hebben uitgesproken, namelijk dat wij het belangrijk vinden dat op deze plek een dergelijke voorziening gerealiseerd wordt. Dat is gelijk een antwoord op de vraag – ik dacht dat het een vraag van mevrouw Mineur was – of iedereen hier aan de deur kan kloppen met de vraag: maak voor ons een inpassingsplan. Nee, er moet sprake zijn van provinciaal belang. Dat provinciaal belang moet blijken uit besluiten die wij daarover genomen hebben of dat wij op dat moment een besluit nemen dat het provinciaal belang is. Dus de mogelijkheid om hier provinciaal ruimtelijk instrumentarium in te zetten is beperkt tot die onderwerpen waarin wij echt een eigen afweging

te maken hebben. Laat volstrekt helder zijn dat ik denk dat het in deze Staten geen punt van discussie is dat voor een voorziening die eigenlijk wel van nationale aard is – wij zijn blij dat aan het Wilhelmina Kinderziekenhuis een dergelijke voorziening gekoppeld wordt – het logisch is dat wij daarin zelfstandig een eigen afweging maken.

Provinciale inpassingsplannen komen wel vaker voor. Soms maken wij inpassingsplannen voor een klein landgoed, soms om een provinciale weg aan te leggen. Het verzoek zal vaker tot ons komen en wij zullen elke keer opnieuw een eigenstandig oordeel moeten vormen. Dat is de essentie van hoe de Wet op de ruimtelijke ordening in elkaar zit; niet als straf, maar of wij bereid zijn met ons eigen instrumentarium, door de wetgever aan de provincie gegeven, de afweging te maken of wij het willen inzetten voor een voorziening waarvan wij zelf al gezegd hebben dat het provinciaal ruimtelijk belang daarbij in het geding is. Laten wij dat niet loslaten. Alles wat daarbij moet gebeuren – mobiliteitstoets, compensatie uitzoeken en alle onderdelen die de gemeente moet doen, zoals ook een relatie met het openbaar vervoer – zal ook de provincie als zij een provinciaal inpassingsplan moet maken, moeten doorlopen. Dat betreft het horen van mensen, het spreken met belanghebbenden en zelfs – en dan niet zoals de Staten vorige week vooraf hebben gedaan – het formeel horen. Dat moet allemaal door de Staten gebeuren. Het college en ik zijn blij dat de gemeenteraad van Utrecht gezegd heeft: dat moeten wij toch eigenlijk ook zelf kunnen. Wij moesten natuurlijk even afwachten hoe de gemeenteraadsvergadering van afgelopen donderdag zou aflopen, maar de motie is unaniem aangenomen. Ik wil erbij zeggen dat als je de motie goed leest er nog wel enige discussie kan ontstaan. Aan de ene kant wordt er over gesproken dat het overschrijden van de rode contour misschien wel mogelijk is. Aan de andere kant wordt die niet expliciet per locatie benoemd. In die zin was de eerstesteeenlegging spannend, laat ik het zo formuleren. Ik heb daarom nog enige zorg over de locatie die het Prinses Máxima Centrum graag wil. In mijn optiek is die door twee redenen ingegeven:

1. Er is een medisch logistieke reden om aan het Wilhelmina Kinderziekenhuis vast te zitten en ook om op een bepaalde manier daaraan vast te zitten. Dat heeft natuurlijk vooral te maken met het gebruik maken van kostenintensieve voorzieningen, die nu al in het Wilhelmina Kinderziekenhuis aanwezig zijn. Die voorzieningen kan het Prinses Máxima Centrum ook gebruiken als je de gebouwen op een bepaalde manier aan elkaar knoopt.

2. Er is goed gekeken naar waar je dan terecht komt. Kom je dan terecht in een gebied waar grote belangrijke waarden liggen? Wij hebben daarover in Utrecht afspraken: Natura2000, Ecologische Hoofdstructuur en misschien zelfs wel de groene contour. Daar is allemaal geen sprake van. Ik was even verbaasd toen mevrouw Mineur het had over: het heeft de bestemming natuur. Ik heb dat onderwijl nog even gecheckt. Ik heb dat overigens in de commissie al uitgesproken: het heeft op dit moment een agrarische bestemming en er is geen sprake van natuur, overige natuur, EHS, groene contour of Natura2000. Niks van dat alles. Het heeft een agrarische bestemming. Het zou, denk ik, natuurlijk wel prettig zijn als je probeert in dat gebied zo min mogelijk over die rode contour heen te komen.

Dan ga ik naar de vragen die zijn gesteld.

De fractie van D66: wel of niet bekend zijn van de locatie. Daar heb ik zorgen over. Laat ik het op die manier uitspreken.

De tweede vraag ging over het compensatiebeginsel. Het overschrijden van de rode contour blijft een provinciale verantwoordelijkheid. Wij zullen de herziening van onze Provinciale Ruimtelijke Verordening vandaag als besluit moeten nemen en daarvoor dan ook actie moeten ondernemen. In onze Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie en Verordening is het gebruikelijk dat je compenseert. Het Prinses Máxima Centrum is in goed overleg met het Utrechts Landgoed, een van de naaste burens, om te kijken hoe dat op een goede manier kan plaatsvinden. Ik begrijp dat dat nog niet is afgerond. Ik kijk ook even naar de tribune. Het klopt dat dat nog niet is afgerond. Ik denk, als wij straks die contour verleggen, dat wij kritisch zullen bekijken of de komst van dit centrum ook tot compensatie leidt die de kwaliteit van het gebied in de richting van Oostbroek verbetert.

Het laatste punt van de fractie van D66: laat de overschrijding zo beperkt mogelijk zijn. Door het Prinses Máxima Centrum is al een behoorlijke reductie van het bouwvolume aangegeven, maar als dat nog veel verder gaat, dan wordt het medisch logistiek vrij ingewikkeld. Ik laat wat dat betreft de stad daarin haar acties ondernemen. Dat je moet proberen dat zo beperkt mogelijk te laten zijn, is evident als je naar het provinciaal ruimtelijk beleid kijkt.

De fractie van de PVV heeft gezegd dat wij hiermee redelijk snel waren. Er was haast bij. De provincie en deze gedeputeerde vinden dat overheden heel goed in

staat zijn om mooie initiatieven heel lang in een moeras te laten zitten en dat de overheid het zich moet aantrekken als zij dat bij een dergelijke voorziening doet. De essentie van een goede ruimtelijke ordening is dat je het ruimtelijk belang, natuur, agrarisch en rode contour, strak afweegt tegen een groot maatschappelijk belang. Als wij dat in enen en nullen konden doen, dan konden mijn ambtenaren dat soort keuzes elke dag wel zelf maken. De essentie van een bestuurlijke afweging is echter juist dat je die balans moet maken. Er is een groot maatschappelijk belang en er is een interventie op wat je als provincie als ruimtelijk beleid hebt afgesproken. Daar gaat het in dit geval over. Nogmaals, dan mag het, als het een zodanig maatschappelijk belang dient, wel een beetje snel gaan.

De woorden van de heer Scherer, "onze gedeputeerde", heb ik maar even tussen aanhalingstekens gezet. Daar kom ik nog wel op terug in een ander deel van deze dag.

De fractie van GroenLinks heeft geen specifieke vragen gesteld.

Op vragen van de SP heb ik al antwoord gegeven. Zij zegt: een grote misser. Daar sla ik natuurlijk wel even op aan, want dan kent mevrouw Mineur de procedure niet. De procedure is volstrekt helder. Iedereen kan met de Provinciale Structuurvisie in de hand bezien wanneer het een provinciaal belang is en ons een vraag stellen waarop wij een afweging moeten maken. Dat zullen wij vaker meemaken, zeker als het over dit soort grote maatschappelijke voorzieningen gaat. Ik ben blij dat wij dan de discussie met elkaar voeren, maar dat is geen misser.

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb er geen enkel bezwaar tegen als mensen gebruik maken van het instrumentarium dat tot hun beschikking staat. Waarop ik kritiek heb, is de manier waarop het college dat verzoek heeft aangenomen. Het college had ook gewoon kunnen zeggen: wij adviseren Provinciale Staten dit verzoek naast zich neer te leggen en gewoon de twee partijen die met elkaar in gesprek zijn hun werk te laten doen. Dat was mijn eerste vraag en daarop heb ik nog geen antwoord gekregen.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik was nog niet klaar.

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Ik hoorde de gedeputeerde zeggen dat de vragen van de SP be-

antwoord waren. Waar het mij verder om gaat, is de rol van het college. Als je met twee partijen te maken hebt, dan kun je zeggen: doe je werk. Dat is het punt dat ik wilde maken.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Laat helder zijn: wij hebben met enige regelmaat formeel en informeel aan de stad helder gemaakt dat het Prinses Máxima Centrum in een provinciaal ruimtelijk perspectief een begaanbare route is. Dat hebben ik en ook mijn collega's de betreffende wethouder op enige momenten helder gemaakt. De laatste brief van het Prinses Máxima Centrum had de teneur: stad, wilt u alstublieft voor die en die datum – ik dacht 1 of 8 februari – een besluit nemen en het kan ons eigenlijk niet eens schelen wat voor besluit u neemt, als u maar zegt wat u vindt. Zelfs op die brief is geen ordentelijk antwoord gekomen. Dan kan mevrouw Mineur niet tegen mij zeggen dat dit college had moeten wachten tot de stad een besluit had genomen. Ik ben overigens na de collegevergadering van dinsdag al op donderdag in een formeel bestuurlijk overleg getreden met de stad om dat onderwerp te bespreken. Ik heb ook in dat overleg, in aanwezigheid van een groot gezelschap, zowel aan de kant van de stad als aan de kant van de provincie, op geen enkele wijze de indruk gekregen dat op dat moment de stad bereid was om deze procedure voortvarend over te nemen. Pas op het moment dat de commissievergadering, de hoorzitting met de commissie, had plaatsgevonden, bleek dat er een motie in de maak was om het college op te roepen hiermee voortvarend om te gaan. Nogmaals, het gaat er niet om wie het doet en van wie het is, maar ik ben er blij mee dat het gebeurd is. Maar het wel blijkbaar wel even nodig.

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! De gedeputeerde legt opnieuw de bal helemaal bij het Utrechtse college. Ook opr de insteek van het Prinses Máxima Centrum is de nodige kritiek te leveren. Het is wat raar hier het Utrechtse college te gaan verdedigen, maar het gaat mij erom dat het een discussie is tussen twee partijen. De gedeputeerde legt nu de zwarte piet helemaal bij het Utrechtse college, maar ik denk dat er ook wel degelijk een zwarte piet te leggen is bij het Prinses Máxima Centrum. Ook het Prinses Máxima Centrum heeft natuurlijk gewoon te maken met een groene contour, met de tram en de andere punten die ik heb genoemd. Je kunt wel zeggen dat het allemaal de schuld is van het Utrechtse college, maar als je beide wilt – ik schaar mijzelf daar ook onder - dat het centrum er zo snel mogelijk komt,

dan helpt het wel om te kiezen voor de snelste optie. Om alleen maar te zeggen 'het moet zoals wij het willen' en 'u heeft maar te schikken' gaat mij te ver. Die discussie had de gedeputeerde ook mee mogen wegen.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk niet dat ik gezegd heb dat er ergens een zwart epiet ligt, maar dat de gesprekken mij niet de indruk hebben gegeven dat er op dat moment voortvarend op het verzoek van het Prinses Máxima Centrum zou worden besloten. Vanuit het perspectief van een dergelijke voorziening was het van belang dat er voortvarend op een dergelijk verzoek zou worden besloten en dat het volstrekt irrelevant is wie uiteindelijk dat besluit dan neemt. Dat heb ik aan het begin van mijn betoog gezegd en dat heb ik in de commissievergadering gezegd: kom tot een besluit. Op het moment dat het verzoek bij ons ligt en het past helemaal binnen de manier waarop wij dat als provinciale overheid op dit punt en op deze locatie gedefinieerd hebben, dan horen wij daarin een eigenstandig oordeel te geven. Wij horen de stad te horen. Dat hebben wij gedaan. Al die stappen hebben niet geleid tot de conclusie dat er op dat moment voortvarend een besluit zou worden genomen, tot de raadsvergadering van vorige week. Zoals het een goede overheid betaamt, hebben wij vervolgens ons voorstel aangepast, omdat wij het vertrouwen hebben dat een unanieme gemeenteraad het college in Utrecht op dit punt goed en stevig bij de les zal houden .

Mevrouw BLOM (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Er zitten wat vreemde kanten in. Ik heb schriftelijk de vraag gesteld: wanneer is dit formeel en informeel gevraagd? Ik begreep toen heel duidelijk dat op donderdag, voorafgaand aan de commissie RGW, pas het formele besluit is genomen. De gedeputeerde zei nu net: ik heb het verschillende keren formeel en informeel gevraagd. Er zit wat licht tussen die twee.

Het tweede punt is dat wij als Staten pas op 4 februari formeel de Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie hebben aangenomen. Wat dat betreft, kwam het verzoek van het Prinses Máxima Centrum heel snel na 4 februari. Als de gedeputeerde ons als Staten serieus neemt, dan had het best zo kunnen zijn dat wij op 4 februari nog iets hadden gezegd over het 'sterretje' dat in de Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie staat of over de zinnen die daarin zijn opgenomen. Ik denk dat het inderdaad zo is dat er behoorlijk voortvarend aan de gang is gegaan, nadat het Prinses Máxima Centrum met haar eerste echte plan kwam. Dat was in de tweede helft van 2011. Die enorme

haast heb ik nog steeds niet begrepen. Dan bedoel ik dat ook de procedures naar de commissie RGW toe niet volledig zijn gevoerd. Ik vind dat gewoon jammer. Wij zijn het hier eigenlijk allemaal met elkaar eens en ook de gemeenteraad is het erover eens met het college van b. en w. dat dit centrum er moet komen en wil er alles aan doen om het volgens de groene procedures snel en voortvarend op te pakken.

De VOORZITTER: Wat is uw vraag aan het college?

Mevrouw BLOM (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! De gedeputeerde suggereert dat hij het formeel en informeel al vele malen heeft gevraagd. Wil hij bevestigen dat er één keer formeel wat is gevraagd. Dat was de donderdag voor de commissie RGW, terwijl wij toen al op dinsdag het voorstel voor het inpassingsplan hadden liggen. Dat hadden wij via de mail gekregen. Ik wil bevestigd krijgen van de gedeputeerde of dat klopt.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! De provincie is en zal altijd betrokken zijn bij de bouw van het Prinses Máxima Centrum, omdat de rode contour wordt overschreden. Alleen al in dat kader, zowel onder het oude regime van de vorige structuurvisie als onder het regime van deze structuurvisie, moet de provincie bij dat onderwerp betrokken worden. Het is heel gebruikelijk dat daarover door het Prinses Máxima Centrum naar ons toe al contact is geweest. Het is ook heel gebruikelijk in de bestuurlijke verhoudingen, dat als je de wethouder van de stad tegenkomt, aangeeft: er speelt iets, daar zijn jullie op dit moment mee bezig, maar weet dat wij er ook een rol in hebben en let op dat wij er inderdaad een rol in gaan spelen. Dat is in meerdere momenten in informele zin aan de wethouder van de stad aangegeven. Dat is overigens ook door de commissaris van de Koningin in de richting van de burgemeester meermalen aangegeven. Dat heeft allemaal geleid tot vrijwel niks. Met één uitzondering: wij hebben, toen wij het besluit genomen hebben in de collegevergadering, een formeel bestuurlijk overleg gehad. En ik neem aan dat mevrouw Blom haar besluiten altijd uitermate serieus neemt; ik ken haar niet anders. Zeker de discussies over de ruimtelijke ordening doet zij altijd heel serieus. Zij heeft ook heel serieus de afweging gemaakt, toen de Staten de Provinciale Structuurvisie vaststelden, en gezegd: hier zetten wij dus met elkaar een punt neer dat wij deze voorziening op deze locatie graag willen. Dat betekent dat na het besluit over de structuurvisie – in concept waren er natuurlijk al dezelfde teksten – het pas mogelijk was in formele zin

het verzoek aan ons te richten. Dat heeft het Prinses Máxima Centrum dan ook gewoon gedaan.

Mevrouw BLOM (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil bevestigen dat wij dit zeer serieus hebben gedaan. Wij hebben zeer serieus, met de Staten, besloten op dat moment niet de rode contour aan te passen, wat in de hoorzitting de vraag was van het Prinses Máxima Centrum. Er is dus een indicatief sterretje gezet. Dat woord 'indicatief' klopt dus precies met wat wij hebben besloten; indicatief: voor de toekomstige locatie. Nogmaals, mijn opmerking naar de gedeputeerde toe dat het wat jammer is dat het daarna met enorme haast is gegaan en dat het leek alsof wij tegenover elkaar stonden, terwijl wij dat met zijn allen in feite helemaal eens zijn. Wil de gedeputeerde bevestigen dat wij dat met elkaar eens zijn?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik constateer twee dingen. De Staten van Utrecht hebben in de tekst van de Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie wel degelijk aangegeven dat zij bereid zijn hun ruimtelijke instrumentarium in te zetten. Ook de fractie van de PvdA heeft dat op dat moment feitelijk besloten.

Als wij even teruggaan naar waar ik vandaan gekomen ben: als wij echt vinden dat het belangrijk is dat dit centrum er komt en wij menen dat serieus, dan heb ik de stevige overtuiging – dat kan mevrouw Blom nog wel een paar keer tegenspreken en ik snap haar relatie met de stad ook wel in dat opzicht – dat als deze discussie in deze Staten niet had plaatsgevonden, de motie er niet was geweest en dat dan de voortvarendheid er op dit dossier ook in de stad niet was geweest. Als je kijkt vanuit het perspectief van degene waar het omgaat, van degene waarvoor je dit centrum wilt realiseren, dan heeft de discussie in Provinciale Staten dus een positieve bijdrage gehad voor de snelheid van het realiseren van het Prinses Máxima Centrum. Als ik Provinciale Staten van Utrecht zou zijn, dan zou ik daar blij mee zijn.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb naar aanleiding hiervan een vraag. Toen het Prinses Máxima Centrum zich tot de gedeputeerde wendde om het inpassingsplan voor te leggen aan de werkvergadering van Provinciale Staten, was hij er toen van op de hoogte dat de gemeenteraad van niets wist? Zo nee, dan is het gegaan zoals het is gegaan. Zo ja, heeft de gedeputeerde toen nog gedacht: de gemeenteraad moet ingelicht worden. Dan was er misschien eenzelfde reactie gekomen, anders gaan wij een inpassingsplan realiseren

en dan was de gemeenteraad waarschijnlijk met dezelfde voortvarendheid – al zullen wij dat nooit weten – met een motie gekomen om uit de impasse te komen.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Mevrouw Hoek heeft ongetwijfeld gelijk. Als wij de gemeenteraad van Utrecht opgepookt hadden op dit onderwerp, dan was er waarschijnlijk ook een motie was gekomen. In de interbestuurlijke verhoudingen is het zeer ongebruikelijk dat een gedeputeerde probeert het college dan wel de gemeenteraad van Utrecht een bepaalde positie te laten innemen. Ik zou dat andersom ook niet behoorlijk vinden. Dus de route is, zoals het hoort, dat je het college van Utrecht zijn verantwoording laat afleggen in de richting van de gemeenteraad van Utrecht. Zo moet het gaan, vind ik. Wij spreken met de wethouder en de wethouder heeft de keuze dat al dan niet met de gemeenteraad te delen. In de bevoegdheid daaromtrent treden wij niet. Zo zit ik erin.

De heer BEKKERS (GL): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb net een vraag gesteld in mijn eerste termijn, die hierbij goed aanhaakt; dan hebben wij dat gehad. Ik dank de gedeputeerde voor zijn uitleg over de signalen die hij heeft gekregen in zijn bestuurlijke contacten. Ik begrijp daardoor de voortvarendheid die hij heeft aangenomen. Mijn vraag gaat over die week waarin het verzoek is binnengekomen en het besluit is geweest. Enkele dagen later heeft de gedeputeerde, na de vele contacten daarvoor, nog een echt bestuurlijk overleg gehad. Wat was de overweging: het vaststellen in Gedeputeerde Staten van dit statenvoorstel en het naar ons toe te sturen en het niet te verplaatsen na het overleg met de gemeente of nadat er eerst een brief naar de gemeente was gestuurd met de boodschap: wij hebben dit verzoek gekregen, uit onze contacten tot nu toe blijkt niet dat dit bij u voor op het netvlies staat, zullen wij het overnemen? Waarom is niet gekozen voor iets meer collegialiteit met de gemeente.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! De brief van het Prinses Máxima Centrum spreekt al uit dat, mocht de gemeenteraad geen besluit nemen, noch negatief noch positief, het Prinses Máxima Centrum het verzoek tot het maken van een inpassingsplan bij de provincie zal neerleggen. In die zin was het via de lijn van het Prinses Máxima Centrum bij de gemeente bekend dat dit zou gaan gebeuren. Dan de concrete vraag van de heer Bekkers. Toen wij dinsdag het principebesluit genomen hebben met 'wij zijn eigenlijk wel van zins daarop positief te reageren; zie ook onze eigen Provinciale Ruimtelijke

Structuurvisie', hebben wij natuurlijk wel tegen elkaar gezegd dat het fatsoenlijk is daarover met de stad te gaan praten. Mocht de wethouder in het betreffende overleg van donderdagmiddag gezegd hebben 'waar gaat het allemaal over; wij doen het graag zelf', dan hadden wij dezelfde dag het agendapunt er weer af laten marcheren. Aangezien dat echter in dat gesprek niet gebeurde, integendeel, is het voorstel in de commissievergadering aan de orde geweest, zoals het aan de orde is geweest.

Ik heb de vragen van de SP over de bestemming natuur al beantwoord: ht is agrarisch.

Waar zit de vertraging? Ik heb meermalen in de hoorzitting horen zeggen: als de stad het doet, dan gaat het net zo snel als dat de provincie het doet. Dat is feitelijk juist als de stad en de provincie op hetzelfde moment zouden starten. Daarin zit het vraagstuk. Als je vandaag besluit de procedure te starten, dan ben je even snel. Dan moet je echter wel vandaag het besluit nemen. Als de Staten vandaag het besluit nemen, dan starten wij vandaag. In de stad is een motie aangenomen op dit punt, maar het startbesluit op deze wijze is nog niet genomen. De route van de stad is daardoor niet per definitief sneller.

De tweede vraag was of iedereen om een provinciaal inpassingsplan kan vragen. Die vraag heb ik beantwoord: alleen daar waar het een provinciaal belang raakt.

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Het lastig is Ik ben de draad kwijt.

De VOORZITTER: Ik vermoed dat het ging over het feit dat als de gemeente en de provincie gelijktijdig zouden starten, dat dan de procedure ...

Mevrouw MINEUR (SP): Mijnheer de Voorzitter! Dank u. Ik had een lijstje met zeven punten die van belang zijn in dit geval. Daarmee heeft de provincie toch ook te maken? Dan kan de gedeputeerde wel zeggen dat de provincie onmiddellijk aan de slag gaat, maar dan komt hij ons tegen. Hij heeft namelijk met dezelfde bedenkingen te maken en met dezelfde complicaties. Bovendien, dat is secundair, gaan wij, als wij zeggen 'geef alle dossiers maar hier', de besluitvorming in Utrecht lam leggen. Daarmee kunnen wij onszelf aardig in de wielen rijden. Ik vraag mij eerlijk gezegd af of de gedeputeerde kan waarmaken wat hij suggereert.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb feitelijk aangegeven dat wij alle stappen, van de

mobilitiestoets tot de vraag of het economisch uitvoerbaar is, die je ook bij een bestemmingsplanprocedure moet doen, ook als provincie Utrecht moeten doen. In dat opzicht heeft mevrouw Mineur gelijk. Je moet mensen horen en je moet de hele rimram die bij een bestemmingsplanprocedure hoort, ook doen bij een inpassingsplan. Nogmaals, wij doen het vaker. Dus dat levert geen tijdswinst op. Er zit echter een feitelijk verschil in wanneer je met het proces start. Als Provinciale Staten het besluit nemen te starten met het proces, dan starten wij vandaag. Dat formele besluit is in Utrecht nog niet genomen. Dat is het verschil in tempo, niet in de belemmeringen die je onderweg tegenkomt. Daarin heeft mevrouw Mineur gelijk. De ruimtelijke discussies en belemmeringen zijn voor de provincie Utrecht precies hetzelfde als voor de stad Utrecht. Het tempoverschil daarin is nul. Er zit echter een groot verschil in of je vandaag op 18 maart start of dat je daarmee bijvoorbeeld pas op 1 juni begint. Dat zou natuurlijk een reële situatie kunnen zijn.

De laatste opmerking kwam van de fractie van de SGP. Is de stok nodig? Ik zou de vraag zo niet willen formuleren. Ik denk dat het voorstel bewust is geformuleerd zoals het geformuleerd is. Het is provinciaal belang. We gaan collegiaal met de stad kijken of er op een goede manier tempo gemaakt wordt met het Prinses Máxima Centrum. Als dat echt niet zo is, dan komen wij uiteraard bij de Staten terug. Het blijft een bevoegdheid van Provinciale Staten om een provinciaal inpassingsplan op te stellen. Dus de Staten gaan zelf over een provinciaal inpassingsplan.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Even een vraag ter verheldering. Ik heb het iets anders op het netvlies staan dan de gedeputeerde nu zegt. In mijn beleving ligt er nu een voorstel waarin wordt gezegd: laat eerst de gemeente Utrecht haar werk goed doen en als op enig tijdstip blijkt, omdat er druk op het dossier zit qua tijd, dat het niet goed gebeurt, dan hebben wij de bevoegdheid alvast in huis om stappen te nemen. Ik vertaal het proces dus anders dan de gedeputeerde nu zegt. Als wij vandaag een besluit nemen, dan roept dat na de inbreng van de gedeputeerde op dat wij vandaag gaan lopen met het inpassingsplan. Of heb ik dat verkeerd begrepen?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Sorry als ik mij verkeerd heb uitgelaten op dit punt. Het ging over tijdsverschil. De opmerking van mevrouw Mineur was dat als wij vandaag zouden starten met

een provinciaal inpassingsplan, wij dan dezelfde belemmeringen tegenkomen als bij een gemeentelijk bestemmingsplan. Het feit is dat die start bij de gemeente nog niet gemaakt is. Het besluit dat vandaag aan de Staten voorligt, vraagt niet vandaag met een provinciaal inpassingsplan te starten. Integendeel. Wij stellen alleen maar vast dat het een provinciaal belang is. Dat hadden de Staten eigenlijk in de Provinciale Structuurvisie al gedaan. Dat vinden wij, denk ik, ook allemaal. Voorts kijken wij nauwlettend, maar wel collegiaal, of er in dat project niet ergens een groot probleem is. Het blijft namelijk een provinciaal belang. Dat kunnen Provinciale Staten niet wegpoetsen, dat kunnen Gedeputeerde Staten niet wegpoetsen. Wij blijven echter wel kritisch kijken of het goede tempo wel gemaakt wordt. Niet vanuit het perspectief van: wie gaat erover, wel vanuit het perspectief dat het in het belang van deze voorziening is dat er voortgang op dit onderwerp geboekt wordt. Zo zitten wij erin.

De VOORZITTER: Er is veel gewisseld. Is er behoefte aan een tweede termijn of is alles duidelijk voor de finale afweging bij de stemming? Ik zie dat er geen behoefte is aan een tweede termijn.

Statenvoorstel instellen vertrouwenscommissie.

De VOORZITTER: U hebt daarover een bericht gekregen. Wij hebben geen reacties ontvangen. Ik neem aan dat het een sterstuk is en dat wij er straks gewoon over kunnen stemmen. Dat is het geval.

Stemverklaringen.

De VOORZITTER: Er ligt één motie voor bij deze stemmingen, nog los van de agendapunten zelf en de statenvoorstellen. Is het noodzakelijk om te schorsen voor overleg binnen de fracties over stemverklaringen of kan ik meteen met de stemverklaringen beginnen? Ik leg dat even aan u voor.

Ik begrijp dat de stemmingslijst over vijf minuten beschikbaar is. Ik schors daarom voor vijf minuten.

Schorsing van 21.16 uur tot 21.21 uur.

De VOORZITTER: Ik heropen de vergadering.

Ik kijk even rond of er partijen zijn, die stemverklaringen willen afleggen. Ik inventariseer eerst even: VVD niet, PvdA wel, CDA niet, D66 niet, PVV wel, GroenLinks niet. Wenst de SP een stemverklaring af te leggen?

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Mijn laatste

termijn was duidelijk genoeg.

De VOORZITTER: Niet dus, concludeer ik daaruit. ChristenUnie wel, SGP niet, 50Plus niet, PvdD niet. Er zijn drie partijen die een stemverklaring willen afleggen.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Een opmerking over motie M19. Ik dacht dat dat een gezamenlijke motie was geworden. Misschien dat dat in de tekst terug te vinden valt. Wat ik mis is het besluit over de geheimhouding, dat wij nog zouden nemen.

De VOORZITTER: Ik heb u voorgesteld, op suggestie van de heer Van Wikselaar, om daarvan een apart agenda-punt te maken. Dat vindt plaats na de stemmingen. Motie M19 is inderdaad van de fracties van D66 en PvdA. Dat zal, als de motie wordt aangenomen, in het archief zodanig opgenomen worden met het logo van beide partijen erop afgedrukt.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Een stemverklaring over agendapunt 7, de algemene subsidieverordening. Wij vinden dat de bodem aan de subsidies omhoog zou moeten. Wij vinden ook dat de financiële verantwoording bij meerdere subsidies zou moeten plaatsvinden dan nu in de verordening staat. Wij zijn tegen dit voorstel, maar wij zullen dat inbrengen in de commissie XL.

De VOORZITTER: Nu bent u mij kwijt. De commissie XL? Wat is dat?

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Ik zit er niet in, maar mijn collega zegt dat die commissie zo heet. Ik hoop dat die commissie daadwerkelijk bestaat.

De VOORZITTER: Ik ken vier commissies. Oh, het is de subcommissie.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb behoefte aan een stemverklaring bij de moties M18 en M19. Wij hadden een voorkeur voor de oorspronkelijke motie van de fractie van de PvdA vanwege het primaat dat Provinciale Staten daarin hadden en de focus op het asbestdebaat, maar vanwege de politieke realiteit gaan wij nu voor de gezamenlijke motie.

De VOORZITTER: Overigens, ter verduidelijking: motie M18 is inmiddels ingetrokken.

Stemming.

De VOORZITTER: Er zijn 45 stemgerechtigde leden van Provinciale Staten aanwezig.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Ik weet niet of dat klopt. Bij de VVD is de heer Kocken er niet. Bij de SP is er iemand niet. Ik weet niet hoe het met u zelf zit.

De VOORZITTER: Ik heb gewoon stemrecht. Ik ben lid van Provinciale Staten.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Dan klopt het.

De VOORZITTER: Het is goed dat u het vraagt. Dan kan ik dat verduidelijken. Er zijn dus 45 stemgerechtigde leden aanwezig.

Zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten overeenkomstig het voorstel inzake Cofinanciering Utrecht Science Park (PS2013MME05), met de aantekening dat de fractie van de SP geacht wordt tegengestemd te hebben.

Zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten overeenkomstig het voorstel inzake de Algemene Subsidieverordening (PS-2013BEM02), met de aantekening dat de fractie van de PVV geacht wordt tegengestemd te hebben.

Zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten overeenkomstig het voorstel inzake het opstellen provinciaal inpassingsplan "Prinses Máxima Centrum voor Kinderoncologie"(PS2013RGW04).

Zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten overeenkomstig het voorstel inzake de vaststellingsovereenkomst De Waal c.d. – provincie Utrecht over de finale kwijting oplevering oude provinciehuis (PS2013PS01).

Zonder hoofdelijke stemming aanvaarden Provinciale Staten motie M19. Tegen de motie heeft gestemd de fractie van de SP.

Zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten overeenkomstig het voorstel inzake het instellen van een vertrouwenscommissie (PS2013PS02).

Besluit over het opheffen van de vertrouwelijkheid van stukken die Provinciale Staten hebben gekregen over de vaststellingsovereenkomst De Waal c.s. - provincie Utrecht over finale kwijting oplevering oude provinciehuis.

De VOORZITTER: Dit agendapunt is op voorstel van de heer Van Wikselaar toegevoegd aan de agenda. Dat gaat over het al dan niet opheffen van de vertrouwelijkheid van de stukken die u gekregen heeft bij het statenvoorstel rondom de vaststellingsovereenkomst.

Ik ga het rijtje af, zoals dat gebruikelijk is, zodat de woordvoerders hun mening kunnen geven. Ik stel voor dat in maximaal twee minuten per persoon in eerste termijn te doen. Wij hoeven dit niet in beslotenheid te bespreken, omdat wij niet ingaan op de inhoud, maar op de procedurele aanpak. Ik geef het woord aan mevrouw Vlam.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Even een ordevoorstel. Waar het om gaat, is dat wij een besluit nemen om de vertrouwelijkheid op te heffen. Ik vind het van belang de argumentatie van het college te horen of het verstandig is op dit moment de vertrouwelijkheid op te heffen, alvorens wij daar onze mening over geven. Ik zou dus heel graag eerst de gedeputeerde willen vragen wat de context is van nu opheffen of niet opheffen, wat zijn de argumenten voor en tegen. Daarna kunnen wij een afgewogen besluit nemen.

De VOORZITTER: Ik wil dat voorstel van u graag overnemen.

Ik vraag mevrouw Vlam nog even weer te gaan zitten. Dan kan gedeputeerde Krol zijn exposé geven over hoe de situatie er volgens hem nu voor staat.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! In het college is de afgelopen uren nagedacht over wat hierin verstandig is. Twee dingen zijn van belang om mee te nemen in de overwegingen van Provinciale Staten:

1. De juridische procedure is met het besluit van zojuist een heel eind verder uit de buurt gekomen, maar moet feitelijk nog worden afgewikkeld, omdat beide partijen aan de rechter moeten aangeven dat deze zaak, zoals dat formeel heet, moet worden doorgehaald. Daarvoor zullen nog enige stappen gezet moeten worden en er moeten nog financiële transacties plaatsvinden als gevolg van deze besluitvorming in Provinciale Staten. Pas als dat allemaal is afgewikkeld, kan tot doorhaling van de juridische

procedure worden besloten.

2. Feitelijk zijn wij nog steeds van mening dat enkele elementen in de second opinion, zoals die geformuleerd zijn in de relatie tot degene met wie wij de schikking zijn aangegaan, kwetsbaar zijn. Dat klemmt ook nog op een ander punt. Ik heb net op een vraag van mevrouw Doornenbal geantwoord dat het niet ondenkbaar is dat wij op grond van de second opinion ook nog enige discussie – ik denk dat dat de meest heldere, niet te veel zeggende formulering is – zouden kunnen hebben met onze eigen juridisch adviseurs en dat ook om die reden het voor mij wel van belang is dat deze overeenkomst niet in de brede zin beschikbaar is. Daar komt dan wel één punt bij. De overeenkomst is een belangrijk document in juridische zin, als onderdeel van het onderzoek, en het moet ook in de sfeer van het onderzoek en in de sfeer van de politieke verantwoording over het onderzoek wel weer gewoon in volwaardigheid gebruikt kunnen worden.

De opvatting van het college is, gezien alle genoemde argumenten, dat die geheimhouding er feitelijk op zou moeten blijven, zodat die niet in de brede wereld beschikbaar is. Ten tweede – dat lijkt mij overduidelijk voor de Staten – moet het beschikbaar zijn voor het onderzoek om vrijelijk uit te kunnen putten. De woorden die daarbij gebruikt worden en de oordelen die daarbij misschien in het kader van het onderzoek over worden uitgesproken, kunnen daarmee weer gewoon vrijuit onderdeel van het politieke debat zijn. Dan hoeft men daarin in die zin geen beperking te voelen. Dat voorkomt nog steeds dat ten eerste in de juridische positie in de richting van onze eigen adviseur en ten tweede in het kader van het feit dat de procedure pas formeel weg is als die echt weg is, dat het document in de brede zin op straat ligt. Uiteindelijk is het aan de Staten, maar in antwoord op de vraag van de heer Van Wikselaar is dat de overweging van het college om te verzoeken die geheimhouding nog niet op te heffen.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Een vraag ter verheldering voor ons allen: het betekent dat het stuk openbaar kan worden na een statenbesluit, nadat de juridische procedure doorgehaald is. Is dat de juiste context?

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Nee, dat heb ik feitelijk niet gezegd. Ik heb gezegd dat het helpt als de juridische procedure feitelijk gestopt is.

Daarin heeft de heer Van Wikselaar wel gelijk. Er zijn echter ook nog overwegingen in de relatie met de betreffende ontwikkelaar. Dat is misschien niet het sterkste argument in de ogen van de heer Van Wikselaar. Laten wij helder zijn: ook de afwegingen die aan de kant van de familie De Waal gemaakt zijn, toen zij op enig moment wel heel duidelijk met ons tot een schikking wilde komen, voor een deel natuurlijk juridisch getoetst, want zo gaat dat. Er zijn misschien ook nog wel meerdere juridische adviezen over geweest. Daarin zou kunnen staan: misschien is het toch wel verstandig om met de provincie te schikken, want je weet maar nooit. Ik zeg maar even iets wat ik niet weet. Ook die zijn niet ter beschikking van ons, want die zouden ons misschien het idee gegeven hebben van: potjandorie, hebben wij het wel goed gedaan? Voor ons geldt een beetje hetzelfde. Wij willen geen documenten beschikbaar stellen. Een paar hebben wij er overigens wel met elkaar; zie de vaststellingsovereenkomst. Om samen tot een goede overeenkomst te kunnen komen, willen wij de relatie met de firma De Waal niet schaden.

Argument twee is dat het een onderdeel is van mogelijk een juridische discussie die wij met onze eigen juridisch adviseur hebben. Om te voorkomen dat het lijkt dat wij niet alle documenten vrijelijk ter beschikking van het onderzoek zouden willen stellen, stel ik voor het wel beschikbaar te laten zijn van het onderzoek, maar niet, ook niet na het statenbesluit, tot opheffing van de geheimhoudingsplicht. Daarmee kunnen de Staten de politieke verantwoording volledig uitoefenen en gebruiken voor het onderzoek, zonder dat het onze positie schaadt. Dat is een afweging die de Staten uiteindelijk zelf moeten maken.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Maar de burger mag het niet weten? Ik stel vast dat wij eerder vanavond een vergelijkbare discussie hebben gehad over de geheimhouding. Toen werd er een ander argument aangevoerd. Nu komen er weer nieuwe argumenten. Dat geeft mij de indruk dat er steeds nieuwe argumenten verzonnen worden om het stuk niet openbaar te maken.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik heb vanavond voortdurend het probleem dat de heer Meijer en ik elkaar niet goed verstaan. In het hele asbestdossier hebben wij in alle openheid op alle momenten alle discussies gevoerd met elkaar. Dat is één. Soms, zo heb ik in mijn eerste termijn aangegeven, is dat kwetsbaar geweest, maar misschien is dat ook wel inherent aan het feit dat wij in een politiek bedrijf zitten,

waar alles in het openbaar besproken moet worden. De suggestie van de heer Meijer dat die twaalf bladzijden in deze stapel, onderdelen zijn die moeten worden weggehouden, onder de tafel moeten, of wat de heer Meijer ook suggereert, is niet aan de orde. Ik geef op verzoek van de heer Van Wikselaar een overweging mee. De heer Van Wikselaar vraagt: wat vindt u daarvan? Ik heb daarover een oordeel uitgesproken. Verder is het aan de Staten.

De VOORZITTER: Volgens mij is het duidelijk. U kunt straks aangeven hoe u erover denkt.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Aan twee argumenten komt toch een einde, zowel die juridische doorhaling van De Waal – daar vind ik wat anders van, maar het zij zo –, maar ook dat andere proces met die advocaat die mogelijk aansprakelijk zal worden gesteld voor slechte adviezen of whatever. Er komt een moment dat dat een keer afgelopen is. Zegt de gedeputeerde dan: dan is het vrijelijk voor iedereen beschikbaar.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Er komt een moment dat er een onderzoeksrapport is, met daarin elementen uit deze second opinion, maar ook honderdduizend andere onderwerpen die daar aan de orde zouden kunnen komen. Dan komt daarover een politiek debat rondom de jaarrekening, met ook de financiën en alles wat erbij zit. Ik kan mij wel voorstellen, naarmate de tijd vordert, dat het minder vervelend wordt als zoiets op straat ligt. Ik kan mij voorstellen – ook dat is echter aan de Staten – dat er een moment ontstaat na de hele afwikkeling van dit dossier – dat zou voor de zomer moeten zijn – dat het minder dringen op dit punt wordt. Op dit moment, als men mij nu een advies vraagt, heb ik dat advies gegeven zoals ik het gegeven heb.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Nu koppelt de gedeputeerde dat weer aan het onderzoeksrapport. Dat vind ik niet juist, want hij heeft net aangegeven dat hij het koppelt aan het eventuele geschil dat hij al dan niet gaat opstarten met de jurist. Dat zijn twee verschillende momenten. Ik denk niet dat de gedeputeerde nu weer voor een ander moment zou moeten kiezen. Dan moet hij zeggen: wij gaan die mensen al dan niet aanspreken. Dan komt er een moment dat dat gebeurt is of niet en dan is dat het ijkpunt. De gedeputeerde moet daarom nu niet weer verwijzen naar een rapport, want dan blijven wij aan de gang.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter!

Nogmaals, ook daar weer niet de suggestie dat ik dat doe; omdat het dan eerder of later aan de orde is. Ik heb het woord 'geschil' niet in mijn mond genomen. Ik wil het even scherp maken. Wij hebben wel een discussie met onze externe juridische adviseurs op dit dossier. Dat lijkt mij helder. Het lijkt mij goed dat wij die discussie voeren. Dat is in het belang van de inwoners van de provincie Utrecht.

Ik heb begrepen dat de Staten bij het besluit dat zij net genomen hebben, wel met zorgvuldigheid, zoals de heer Schaddelee zei, maar ook wel met een beetje tempo, met elkaar totdat externe onderzoek wensen te komen. Als wij met dat extern onderzoek klaar zijn, is het niet ondenkbaar dat er dan best enige discussie met de jurist zou kunnen bestaan. Het is dus niet of het ene argument meer tijd kost en het andere argument minder tijd kost. Ik heb alleen gezegd: er komt een extern onderzoek, daar zit deze informatie in, daar zit dan een bijlage in, zoals dat gebeurt bij dat soort onderzoeken, waarin staat: wij hebben gebruik gemaakt van deze feiten, deze discussiepunten. Daar staat dit ding dan ongetwijfeld ook bij. Dan kunnen de Staten er in de sfeer van politieke verantwoording volledig gebruik van maken. Nogmaals, ik zeg dat niet om dingen eerder of later aan de beurt te hebben. De Staten kunnen het politiek gebruiken en als zij het politiek kunnen gebruiken, dan doen zij waarvoor zij zijn in Provinciale Staten. Ik probeer alleen de positie van de provincie Utrecht, zowel naar de eigen advocaten als ook naar degene met wie wij nu de overeenkomst gesloten hebben, zo zuiver mogelijk te houden. Nogmaals, ook dat baseer ik op degene die het advies aan ons geschreven heeft. Die heeft gezegd: u had het eigenlijk helemaal niet aan de Staten ter beschikking moeten stellen. Dat was het letterlijke advies: u moet het niet aan de Staten ter beschikking stellen, want het is niet bedoeld voor de Staten, wij hebben het niet geschreven voor de Staten, het is bedoeld voor uw eigen juridische advisering. Daarvan heb ik bewust gezegd: beste vrienden, dit is een wereld waarin politieke verantwoording moet worden afgelegd, ik doe dat dus wel, maar ik probeer dat te doen op een manier die de positie van de provincie Utrecht en degene met wie wij het contract gesloten hebben, zoveel mogelijk respecteert. Nogmaals, dat is de enige reden, want er staat feitelijk niks in dat ook maar in enigerlei mate – als het over mij gaat – de zaak mooier of minder mooi maakt. Ik denk dat dat niet uitmaakt.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Heel kort. Aan het begin van de avond hebben wij besloten

om aan het eind van de avond de stemming te houden over iets geheims, maar naar mijn stellige overtuiging in de verwachting dat er dan een andere situatie zou zijn. Ik merk nu dat het helemaal niks uitmaakt. Wij hebben het debat gehad en er zijn overwegingen die ertoe leiden het toch niet, in de opvatting van het college, vrij te geven. Nogmaals, het verschil tussen het begin van de avond en het eind van de avond heb ik heel duidelijk gevoeld, anders had ik niet de behoefte gehad om aan het eind van de avond nog een keer terug te komen op die stemming.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil graag reageren op de woorden van de heer De Kruijf.

De VOORZITTER: Als dat een directe reactie is die nodig is, voordat de heer Krol gaat antwoorden.

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Ik denk dat de gedeputeerde hierin geen rol meer heeft. Het is aan de Staten of zij de vertrouwelijkheid op dit moment opheffen. Mijn voorstel is om dat gewoon in een stemming neer te zetten: wie is voor en wie is tegen de opheffing? Dan kunnen wij deze discussie sluiten. Wat mij betreft, is er helemaal geen punt van discussie met de gedeputeerde op dit moment.

De heer KROL (gedeputeerde): Mijnheer de Voorzitter! Ik ben klaar met mijn betoog.

De VOORZITTER: Dan is mijn vraag, voordat ik overga tot een stemming, of er nog behoefte is bij u, als Statenleden, om het woord te voeren op dit onderwerp. Ik kan dat ook met stemverklaringen doen? Ja. Dan begin ik met de stemverklaringen. Wie wenst een stemverklaring af te leggen op dit onderwerp?

De heer DE KRUIJF (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Aan het begin van de avond heb ik aangegeven dat wij geen zwaarwegende belangen zien, die openbaarmaking zouden tegenhouden. Het zal duidelijk zijn dat wij na dit debat die belangen helemaal niet meer zien. Op dit moment zijn wij gewoon voor openbaarmaking van die stukken en de geheimhouding eraf te halen.

Mevrouw VERSTEEG (D66): Mijnheer de Voorzitter! Vooralsnog kunnen wij leven met die geheimhouding, maar wij willen wel, op het moment dat wij het onderzoek bespreken, opnieuw met elkaar deze discussie aangaan. Wij gaan ervan uit, zoals wij van de heer Krol begrepen hebben, dat er gewoon uit geciteerd kan worden door partijen die dat nodig vinden als het gaat om het onder-

zoek dat wij dan te zijner tijd bespreken.

De heer DERCKSEN (PVV): Mijnheer de Voorzitter! Mijn stemverklaring kan beperkt blijven tot het gegeven dat ik mij aansluit bij de fractie van de PvdA.

De heer NUGTEREN (GL): Mijnheer de Voorzitter! Voor ons is het duidelijk dat het rapport op enig moment – dan hebben wij het niet over 50 jaar, maar over een korte termijn – openbaar zal zijn. Wij kunnen ons iets voorstellen bij het feit dat er nu nog een aantal open eindjes zijn, ook richting de eigen juridische adviseurs waarmee gesproken moet worden. Het feit dat het integraal en onverkort toepasbaar is in het onderzoek en daarbij gebruikt kan worden in de vorm van citaten, maakt het voor ons mogelijk te zeggen: vooralsnog kunnen wij instemmen met continuering van de geheimhouding.

De heer MEIJER (SP): Mijnheer de Voorzitter! Er was geen reden voor geheimhouding en die is er nu nog steeds niet. Ik stel vast dat de gedeputeerde steeds opnieuw andere argumenten naar voren brengt om die geheimhouding te handhaven. Die vind ik niet aan de orde. Ook het feit dat de geheimhouding pas wordt opgeheven, publiek wel te verstaan, op het moment dat het onderzoek er ligt, is veel te lang. Ik vind dat de mensen in Utrecht recht hebben op deze adviezen.

De heer SCHADDELEE (ChristenUnie): Mijnheer de Voorzitter! Ik hoor op zich van de gedeputeerde een vrij integere en zuivere afweging. Die volgen wij, dus wij zijn wat dat betreft voor het handhaven van de geheimhouding van deze stukken totdat het onderzoeksrapport klaar is.

De heer VAN WIKSELAAR (SGP): Mijnheer de Voorzitter! Ik zou in elk geval de geheimhouding op dit moment willen bekrachtigen. Bij de presentatie van de onderzoeksrapporten zullen wij dat heroverwegen.

Mevrouw HOEK (50Plus): Mijnheer de Voorzitter! Ook de fractie van 50Plus is voor geheimhouding totdat er meer duidelijk is middels het rapport. Wij volgen daarmee het advies van de gedeputeerde.

De heer VAN DER STEEG (PvdD): Mijnheer de Voorzitter! Ook wat ons betreft kan de geheimhouding nog even op de stukken blijven. Na doorhaling bij de rechtbank kan die er wat ons betreft af.

De VOORZITTER: Dan hebben wij de stemverklaringen gehad. Dan ga ik het voorstel formuleren. Ik kan het linksom of rechtsom formuleren. Ik formuleer het zo, dat de geheimhouding gehandhaafd blijft. Dat is het voorstel en dat is in een logische lijn met wat er nu is. Vandaar dat ik daarvoor kies.

Het voorstel aan u luidt dus om in te stemmen met handhaving van de geheimhouding.

Zonder hoofdelijke stemming besluiten Provinciale Staten dat de geheimhouding wordt gehandhaafd op de stukken inzake het statenvoorstel Vaststellingsovereenkomst De Waal c.d.- provincie Utrecht over finale kwijting oplevering oude provinciehuis, met de aantekening dat de fracties van PvdA, PVV en SP geacht worden tegengestemd te hebben.

De VOORZITTER: Dat betekent dat de stukken wel ter beschikking zullen zijn, zoals afgesproken is, voor degenen die het onderzoek gaan verrichten.

Sluiting.

De VOORZITTER: Ik dank u voor uw uithoudingsvermogen en voor de manier waarop wij gediscussieerd hebben. Ik denk dat dat vruchtbaar is geweest.

Ik sluit de vergadering.

(Einde van de vergadering om 21.51 uur.)

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering van Provinciale Staten van Utrecht van 22 april 2013.

De voorzitter,

De griffier,

